

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ
Α!

ΑΡΙΘ.
4

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΛΛΑΣ

ΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΕΓΑΡΟΝ ΚΟΛΛΙΑ
 Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5.
 Πλατεία Κλαυθμώνος.
 Τιμή φύλλου δραχ. 4.

Αθήναι 3 Μαΐου 1936
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΥΣΟΣ
 Έπιστολαί και Έμβόσματα Ελλάδας.
 Αθήνα. — Αριθ. τηλεφώνου 26.135.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
 Έσωτερικού έτησίαν: Δραχ. 200
 Έξωτερικού » Σελλίνια 30
 Αμερικής » Δολάρια 8

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' έφέτος ή Πρωτομαγιά γιορτάσθηκε από τους Αθηναίους μ' εξαίρετικό κέφι. Οί συμπολίται παραμέρισαν και την κρίσι και τις καθημερινές στενοχώριες τους και κάθε σκοτούρα κ' εξεχύθηκαν στις έξοχες κυνηγώντας τη χαρά και τόν έρωτα. Αφθονος έρρευσε ρητινίτης, έγχορδα και πνευστά όργανα έπεστρατεύθησαν και αντίλαλθαν ή έξοχες από μελωδίες της καλής και της κακής ώρας.

Τά σπασμένα τά επλήρωσαν, όπως κάθε χρόνο, τά δυστυχισμένα τά άνθη. Οί Αθηναίοι έγύρισαν άνοσοτόλιστοι και στέφανα μαγιάτικα άνηρτήθησαν εις τους έξώστας.

Συνέβησαν, φυσικά, και οί σχετικοί τραυματισμοί. Μικροπαρεξηγήσεις, μικροεπεισόδια, μικροσυμπλοκά... Αλλά γίνεται, διάβολε, νεοελληνική Πρωτομαγιά χωρίς αίμα;

ΕΚΕΙΝΗΝ...

Αληθινό θαύμα την εποχήν αυτήν ή Βασιλικός Κήπος. Οί Αθηναίοι, οί όποιοι τόν επισκέπτονται καθημερινώς και περνούν σ' αυτόν μίαν έως δύο ώρας άργίας και ρέμβης, αισθάνονται είλην ευγνωμοσύνην προς εκείνους οί όποιοι τους παρέχουν τόν μικρόν αυτόν παράδεισον διά να ξεκουράζονται και ν' άναπνέουν.

Τά δένδρα του Κήπου έχουν άνθισει, τά άνθη του σκορπίζουν μεθυστικά άρώματα, τά κυνηγημένα από την θρηισωδία των ιι κρόν Αθηναίων πουλιά, έχουν εύρει επίσης εκεί ασφαλές καταφύγιο και γεμίζουν τόν άέρα με τά πρόσχαρ κελαδητά των.

Στις ίδιες δόξες, δόξες άνθήσεως, έρωμάτων και ζωηράς κινήσεως βρίσκεται και τό Ζάππειον, τό όποιον συγκεντρώνει και την νύκτα ακόμη άρκετούς περιπατητάς.

Τί θα έγινοντο οί δυστυχείς Αθηναίοι, αλήθεια, αν δέν υπήρχον εν τώ μέσω της θερινής κολάσεως οί δύο αυτοί δροσεροί παράδεισοι!

ΤΟ ΛΟΥΣΟ

Όπως αποδεικνύεται από την έρευναν περί των εργαζομένων γυναικών, την δημοσιευμένην εις άλλην σελίδα της «Ελλάδος», πολλάι δεσποινίδες εργάζονται όχι διότι έχουν ανάγκην του έπιουσίου των, αλλά χάριν του λούσου των, έκτοπίζουσαι έτσι τάς πτωχάς βιοπαλαιούσας, με τους μικρούς μισθούς τους όποιους λαμβάνουν.

Τό γεγονός δέν είνε έκπληκτικόν. Υπεράνω και του έπιουσίου άρτου ύπάρ-

χει για τίς γυναίκες ή στολισμός. Ό λαός τρέφεται κάκιστα διά τήν έξοικονομή χρημάτων και νά στολίζεται. Τά φτωχοκόριτσα τρώγουν ξηρόν άρτον, αλλά φορούν μετάξινης κάλτσες. Στους δρόμους δέν ήμπορεί κανείς νά διακρίνη τόν έχοντα από τόν μη έχοντα. Ό εργάτης είνε κάποτε ντυμένος επιδεικτικώτερα από τόν σπουδαστήν ή τόν καλώς άμειβόμενον υπάλληλον.

Κακή, κακίστη διατροφή και ή φυματίωσις εύρίσκουσα κατάλληλον έδαφος, θεορζει κόσμον και κοσμάκην.

ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΕΝΟΣ ΣΕΜΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Πρό μηνών, μερικοί νέοι του Πειραιώς, μη έχοντες τίποτε χειρότερον νά κάμνουν, έπήραν μίαν φωτογραφία του άλημονήτου ποιητού Λάμπρου Πορφύρα και μετέβησαν εν ποιητή και την άνήρτησαν... Ποι νομίζετε; Είς μίαν ταβέρνα, διότι... διότι εσύχναζε, λέγουν, εκεί ή ποιητής.

Τό πράγμα τότε παρήλθε άπαρατήρητον. Οδδεις διεμαρτυρήθη διά την άνευλάβειαν εκείνην. Σήμερον διεπράχθη πάλιν νέα άνευλάβεια, συνέβη νέος διασπομός εις βάρος της ιερής μνήμης του πλέον σεμνού και πλέον συμπαιθούς των Έλλήνων ποιητών. Άνοιξε δηλαδή εις την

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ό δημοσιο πολίτευτής κ. Γαβριήλ Ηπειρίτης (Σκίτσο από Κ. Σπινάνη)

καλήν γείτονα μία ταβέρνα με τό όνομα «Λάμπρος Πορφύρας»!...

Τό γεγονός διαφημίζεται ήδη και εις τάς εφημερίδας, ως νά ήτο ή καλός κ' αγαθός Πορφύρας... θεός του οίνου!

Υποθέτουμε ώστόσο ότι την φοράν αυτήν θά επέμβη κάποιος και ή έξωφρενική έπιγραφή του Πειραιικού οίνοπωλείου θ' άλλαχθ ή. Τό ταχύτερον μάλιστα.

Τέτοιες άνευλάβειες ντροπιάζουν την φιλολογία μας.

Τό όνομα του Πορφύρα θάπρεπε νά είνε περισσότερο σεβάστό.

Αυτά είχαμε νά πούμε. Με λύπη και καταισχύνην.

ΤΟ ΕΤΕΡΟΝ ΗΜΙΣΥ

Η όδός Αγίας Ζώνης ασφαλτοστρωθείσα κατά τό ήμισυ, έχει άπομείνει κατά τό έτερον ήμισύ της εις άθλίαν κατάστασιν. Ογκόλιθοι και σωροί χωμάτων και λάκκοι και σκόνη εις σύννεφα, τυφλώνουσα τους διαβάτας.

Ο κ. Δήμαρχος, ή όποιος έδειξε εξαίρετικόν πράγματι ένδιαφέρον διά τόν δρόμον αυτόν και τόν περίε συνοικισμόν, ως φροντίση όπως τό έργον τό όποιον ήρχισεν από πέρυσι άποπερατωθ ή. Οί επί της όδου Αγίας Ζώνης κατοικούντες θά του είνε ευγνώμονες.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Μας καταγγέλλουν ότι εις μερικά σχολεία οί μαθηταί και αί μαθήτριαι φορολογούνται κατά τρόπον έντελώς έξωφρενικόν. Σήμερον διά την μίαν παράστασαν και αύριον διά την άλλην, σήμερα διά τόν ένα σκοπόν και αύριον διά τόν άλλον, εξαναγκάζονται — διά νά μνη είπωμεν εκδίδονται — νά πληρώνουν ανάλογα ποσά, θέλοντας και μη θέλοντας.

Τί λέγει για τήν αυτ ή κ. ύπουργός της Παιδείας; Δέν αρκεί ή φτώχεια που δένει σήμερα τόν κοσμάκη;

ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ

Ό χειμώνας ή όποιος υπήρξε πράγματι έφ'ότος πολύ καλόθουλος και εξαίρετικά άερός άπέναντί μας, μετετέρος εν των ύπερων. Και άπεφάσισεν νά επιδρομή εναντίον μας εν μηνί Απριλίω, εν τη καρδιά δηλαδή του Έαρος.

Είς τήν περίε του Ύψους — ως αναφέρει σχετικόν τηλεγράφημα — ένέστηκε φοβερά κακοκαιρία και σην αυτ ή άγέλη δλόκληρος πειναλέων λύκων. Τά σπασμένα τά επλήρωσαν, μέχρι της στιγμής, τά ριδοπρόβατα των ποιμένων της περιφέρειας, εν των όποιων κατεβροχθήθησαν δλόκληρες δεκάδες. Και οί χωριοί έτοιμάζονται ήδη νά εκπορευθούν κατά των τετραπόδων επιδρομέων.

Τους εύχόμεθα νίκας και τρόπαια.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΩΡΕΑ 1. Τζόρα
 ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
 ΑΡΙΘ. 38668

"Η Μέρλ "Ομπερον

"Από τη ζωή των «αστέρων»

Μικρά μυστικά για τόν έρωτα

[Μια πολύτιμη σειρά από εκμυστηρεύσεις, για την эρωτική ψυχολογία των ανδρών, της σαγηνευτικής «βεντέτας» του αμερικανικού κινηματογράφου Μέρλ "Ομπερον.

Οι άνδρες, οι «τζέντλεμαν», θα έπρεπε να πω, δεν προσέχουν συχνά ότι μιλούν πολύ για τις γυναίκες τις οποίες έρωτεύθηκαν άλλοτε, στη γυναίκα που λατρεύουν τώρα μ' ένα τρυφερό ή παράφορο έρωτα. Δεν είναι όμως καθόλου σωστό να θυμάται κανείς έναν περασμένο έρωτα μπροστά στον καινούργιο. Αυτό δεν είναι σύμφωνο προς τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς κι' αν θέλετε ακόμα, και της ήθικης.

Και όμως, το παρελθόν αυτό δεν σβύνεται, δεν ξεχνιέται εύκολα, όσο κι' αν θέλουμε να το αποσιωπούμε.

πίσω απ' το πανόραμα και λέω: "Εδώ, κύριοι, βλέπετε τόν Κύριον ήμων "Ιησούν Χριστόν επί του σταυρού να λέη "Ιλή — "Ιλή Λαμιά Σαββατιανή". Το πανόραμα είναι όπως διημιλούντας κινηματογράφος...

— Και σαν ήχητικόν, μάλιστα, αφού δ μικρός άκουσε και τόν ήχον του γαπίσματος, συμπληρώνει δ κ. Πταισματοδίκης. Πήγαινε, λοιπόν, τώρα στο φρέσκο για τρείς μέρες, για να λάβης ένα... α τ η χ η τ ι κ ο ν μάθημα να μὴν υψώνης χέρι στα ξένα παιδιά και πληρώσε και 120 δραχμές πρόστιμο.

Και η συνεδρίασις διακόπτεται...
Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

"Εγώ, παραδείγματος χάριν, είμαι πρόθυμη να σας εξομολογηθώ την άμαρτία μου. Δεν αγάπησα ποτέ, δεν ενδιαφέρθηκα στη ζωή για έναν άνδρα, δίχως να νοιώσω μέσα του την παρουσία άλλων γυναικών. Κι' έτσι, όταν ένας άνδρας μου κάνει ένα φιλοφρόνημα, συλλογίζομαι τις γυναίκες στις οποίες είπε το ίδιο πράγμα.

"Εχω παρατηρήσει επίσης ότι οι άνδρες ενδιαφέρονται λιγότερο για το χαρακτήρα, παρά για το σώμα μιας γυναίκας, και πως όταν ένας άνδρας αγάπησε μία ξανθή, θα εξαγαγήσει αργά ή γρήγορα μία άλλη ξανθή γυναίκα. Είτε το θέλουν, είτε όχι, οι άνδρες είναι όπως τους εκαναν η γυναίκες που αγάπησαν...

Τέλος, δεν είναι απολύτως αναγκαίο ν' αγαπηθώ μία γυναίκα από έναν άνδρα για να καταλάβω τα δράματα και τους κλονισμούς της ψυχής του από τους έρωτες των άλλων γυναικών.

Είμαι στενή, αδελφική φίλη ενός διασημού «γόητος» της θόδνης κ' η φίλα αυτού μου έδωσε την ευκαιρία να μελετήσω από πολύ κοντά τόν πιό διασκεδαστικό έρωτα του κόσμου.

Ο «γόης» αυτός ήταν τρελλά έρωτευμένος με μία γυναίκα που έμεινε

τη λέγαμε «πριγκίπισσα», γιατί επαιρνε πάντα ένα ύφος προτολεμικής αριστοκρατίας. Ο φίλος μου λοιπόν, μου μιλούσε διαρκώς γι' αυτή τη γυναίκα. Η όμορφιά της, ο χαρακτήρας της, τα λόγια της, η ζωή της, τα πάντα, ήταν γι' αυτόν ιδέωδη. "Ο,τι τήν άφορούσε ήταν ιδέωδες. Κι' ωστόσο, ό,τι επαινούσε σ' αυτήν, ό,τι τόν έμάγευε δεν ήταν διόλου πρωτοφανές. Τα ίδια ακριβώς χαρίσματα είχε και η γυναίκα του!...

Εντούτοις δεν μπόρεσα ποτέ να τόν πείσω ότι ο καινούργιος έρωσ του δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η συνέχεια του παλιού. Μά έμαθα κάτι που με θεωρώ πολύτιμο. Κατάλαβα δηλαδή ότι κάθε άνδρας αγαπάει μία ώριμη γυναίκα, έναν άνδρα, έναν ώριμο άνθρωπο. "Αν μπορούσαμε να παριστάσουμε, όπως σ' ένα φίλμ, όλες τις γυναίκες που αγάπησε στη ζωή του ένας άνδρας, από τα πρώτα του «φλέρτ» ως τους παραφόρους έρωτες της ώριμης ηλικίας του, θα βλέπαμε, ότι ο άνδρας αυτός, άσυνείδητα, ή-ταν προσκολλημένος σ' ένα ιδιαίτερο χάρισμα, σε κάποιο ιδανικό, που δεν τό πρόσεξε ποτέ του.

"Όταν «γυρνάμε» στο στούντιο τόν «Δόν Ζουάν», ο Ντούγκλας Φαίρ-

μπανκς κι' εγώ είχαμε μία χαριτωμένη συνομιλία που κατέληξε σ' έναν ά-ξέχαστο διακρίσιμό.

— Λυπάμαι πολύ που δεν είσατε ξανθείά, μου είπε ο Ντούγκλας, γιατί άλλοιως θα ήμουν υποχρεωμένος να σας αγαπήσω παράφορα!...

"Εγώ τότε του απάντησα:

— Λυπάμαι πολύ που δεν είσατε αισθηματικός, γιατί άλλοιως θα ήμουν υποχρεωμένη να σας κάνω να ξεχάσετε πως είμαι μελαχροινή!...

Σ' αυτόν τόν θελκτικό διακρίσιμό υπάρχουν μεγάλες αλήθειες. Μπορώ μάλιστα να πω πως υπάρχει όλη η έρωτική ψυχολογία του ανδρός και της γυναίκας.

"Ενα άλλο παράδειγμα, γι' αυτά που σας είπα πάρα πάνω, είναι η περίπτωση ενός γνωστού σκηνοθέτου που έγινε συμπαιθτικός σ' όλο τόν κόσμο όταν πήρε τέλος την απόφαση να χωρίση από τη γυναίκα του που ήταν σ' αλήθεια μία μέγαιρα: αυταρχική, δξύθυμη, ιδιότροπη, ώστε έκανε τη ζωή του αληθινά ανυπόφορο μαρτύριο! Μά σε λίγο, όταν πήρε τό διαζύγιο, εξέπληξε όλους τους φίλους του, γιατί αγάπησε και παντρεύτηκε μία άλλη γυναίκα που έμοιαζε στόν χαρακτήρα με την προηγούμενη. Η μόνη διαφορά της ήταν ότι η γυναίκα του αυτή ήταν δεκαπέντε χρόνια πιό νέα από την πρώτη. Καθώς βλέπετε, λοιπόν, δεν μπορούσε να ξεφύγει από ένα ώριμο τύπο γυναίκας, γιατί αυτός ακριβώς ο τύπος ταίριαζε στην ιδιοσυγκρασία του.

"Αλλά πρέπει να σας διηγηθώ και την περιπέτεια ενός "Αγγλου ήθοποιου, γνωστού στόν κινηματογράφο που είχε έπισκεφθώ εσχάτως τό Χόλυγουντ. Από την περίπτωση αυτή θα καταλάβετε πόσο διαφορετικά αντιλαμβάνονται τόν έρωτα η "Αμερικανίδες.

Ο "Αγγλος αυτός, τύπος φλεγματικού, ψυχρού και υπερηφάνου «τζέντλεμαν», προσεκλήθη μία ημέρα σ' ένα από εκείνα τα περίφημα «Χόλλυγουντ-πάρτυ». "Εγώ ήμουν η μόνη γυναίκα που ήξερε την πόλη του κινηματογράφου και γι' αυτό τόν συνώδευσα πρόθυμα σ' αυτή τη διασκέδαση, παίζοντας τό ρόλο οδηγού. Μόλις όμως φτάσαμε εκεί πέρα, ο "Αγγλος μου θρέθηκε στη θέση του λαγού που τόν κυνηγάνε οι σκύλοι. Δυό γυναίκες τού άρχισαν μία τόσο εαφνική έρωτική επίθεση, ώστε ο φίλος μου τά έχασε κυριολεκτικά και δεν ήξερε τί να κάνει. Τά μεσάνυχτα, όταν είδα πως μιλούσε με την πιό τολμηρή από τις δυό, τόν παράτησα μόνο και γύρισα στό σπίτι μου... Την άλλη ημέρα, ο "Αγγλος έσπευσε να μου τηλεφωνήση, να μου ζητήσει συγγνώμη που με είχε αφήσει μόνη και να μου εξομολογηθώ ότι «ένα τέτοιο πράγμα τού συνέβη για πρώτη φορά στη ζωή του. Ποτέ άλλοτε δεν είχε τύχει να τού επιτεθώ τόσο φανερά μία γυναίκα!»

"Ε, λοιπόν, θέλετε τη γνώμη μου πάνω σ' αυτό τό ζήτημα; Βρίσκω πολύ φυσική τη στάση της "Αμερικανίδας. Μία "Αμερικανίδα δεν προσποιείται την αδιαφορία και την ψυχρή όταν νοιώθει ότι της άρσσει ένας άνδρας. "Αντιθέτως μάλιστα, είναι ίκανή να τού πη καθαρά, πράξη αυτή ότι τόν αγαπάει, χωρίς δισταγμούς και χωρίς φόβους παρεξηγήσεως. Γι' αυτό,

τό, οι "Αμερικανοί δεν παραξενεύονται από αυτήν την έρωτική συμπεριφορά. "Εκείνοι που εξαπνιάζονται είτε οι ξένοι. Οι "Αμερικανοί ξέρουν ότι η γυναίκες τους θέλουν να τις βοηθή κανείς στόν έρωτα, όπως τις βοηθάει να φορέσουν τα μαντώ τους. Πολλοί "Αμερικανοί μου εκμυστηρεύσαν ότι φοβόντουσαν τις γυναίκες που δεν ήσαν αυθόρμητες, φυσικές. Γι' αυτό άλλωστε συγχωρούν εύκολα τη γυναίκα που δά τούς πληγώσει την καρδιά. Μά δεν συγχωρούν ποτέ τη γυναίκα που τούς κοροϊδεύει. Με άλλα λόγια, θά μπορούσα να πω: «Οι περισσότεροι άνδρες συγχωρούν ένα δαμόνα με καρδιά αγγέλου, μά ζύν συγχωρούν ποτέ έναν άγγελό με καρδιά δαίμονος».

"Αλλοι πάλι μου εξομολογήθηκαν πως φοβόντουσαν τις όμορφες κι' έξυπνες γυναίκες. Μά, πρέπει κανείς να παραδεχθώ ότι αυτό πειά δεν είναι φόβος, αλλά... άνοησία! Κατά γενικό κανόνα, οι άνδρες έχουν πάντα μία ρομαντική αντίληψη του έρωτος. Δεν βλέπουν ποτέ τη ρεαλιστική όψη του. Μία γυναίκα, όταν θέλη με τόν πιό ασφαλή τρόπο να σκοτώση έναν έρωτα, δεν έχει να κάνει τίποτε άλλο, παρά να φιλήση τόν άνδρα που τήν αγαπάει και κατόπιν να τού ζητήσει μία έκδούλευσι οικονομικής φύσεως. Κι' ωστόσο τί είναι πιό απλό από μία

τέτοια περίπτωση; "Ενας γνωστός επιχειρηματίας του αγγλικού κινηματογράφου μου έμπευσέθηκα μία ημέρα ότι έδω και λίγο καρδ αγάπης με μία όμορφη ήθοποιό που μόλις άρχιζε την «καριέρα» της. Φυσικά τήν προσέλαβε άμέσως στήν εταιρεία του, τήν έκανε «αστέρα» και της έξασφάλισε ένα πρινηπικό μισθό. Μά εκείνη έκανε τό άνεπανόρθωτο σφάλμα να τού μιλή διαρκώς για τις οικονομειακές και οικονομικές στενοχώριες της με τόση έπιμονή, ώστε εκείνος ένοιωσε πως ήταν γι' αυτήν περισσότερο τραπέζιτης παρά άρραβωνιαστικός. "Ετσι, ο έρωσ του γι' αυτή τη γυναίκα έσβυσε γρήγορα!...

Προσέχετε λοιπόν! "Εγώ τουλάχιστον, αν αγαπήσω ποτέ έναν άνδρα δεν θά τού μιλήσω ούτε μία φορά γιό τις οικονομικές μου σκοτούρες. Ούτε και γιό τίποτε άλλο θάσανά μου. Πολλοί άνδρες μου έμπιστεύθηκαν ότι αγαπούσαν τήν απλότητα στίς γυναίκες. Ξέρω ένα πράγμα που οι άνδρες δεν τό όμολογούν ποτέ, κι' όμως δεν σημαίνει πως δεν είναι αληθινό: όλοι τους είναι σκλάβοι τού «κομφόρ», της άνέσεως. "Η πιό επιδέξια γυναίκα που γνώρισα ήταν μία μικρούλα κι' άσημαντη "Αμερικανίδα που είχε άνδρα της έναν διάσημο μυθιστοριογράφο, φοβερό γυναίκα. Ο άνδρας αυτός ήταν βέβαιος πως η γυναίκα του ήταν κουτή σαν χήνα. Κι' ωστόσο, εκείνη ήταν πιό έξυπνη κι' από αυτόν κι' από τις εφήμερες φίλες του. "Ηξερε απλούςστατα ότι η όμορφες γυναίκες που κυνηγούσε ο άνδρας της δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να κολακεύουν μία στιγμή τη ματαιοδοξία του κι' αυτό ήταν όλο. "Επειτα, ο άσωτος ξαναγύριζε κοντά της, γιατί εύρισκε τήν ήσυχία και τήν άνεση.

Και τώρα, για να τελειώσω, σας εξομολογούμαι κι' εγώ κάτι: "Όλες αυτές η συμβουλές που σας έδωσα, είναι θγαλμένες από τήν πείρα μου. Μά μου φαίνεται πως θά τις ξεχάσω όλες, όταν θ' αγαπήσω έναν γοητευτικό άνδρα, αδιαφορώντας για τις άνοησίες που θά κάνω. Πρέπει ν' αγαπάμε, όπως πέφτει κανείς μέσα σ' ένα ήφαίστειο!...

ΜΕΡΛ ΟΜΠΕΡΟΝ

ΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΓΚΑΦΑΤΖΗΣ

Ο κ. Σ. φημίζεται για τις μεγάλες γκάφες του.

Μία μέρα πηγαίνει να έπισκεφθώ ένα φίλο του ζωγράφου.

Μόλις μπαίνει στό σπίτι του, ρίχνει μία ματιά στά έργα τού φίλου του και σταματώντας μπροστά σ' ένα μεγάλο πίνακα, φωνάζει:

— Πω!... Πω!... Μά τι άσχημη πού είναι αυτή η γυναίκα! Θεέ μου! Πώς μπορείς και ζωγραφίζεις τόσο άσχημες γυναίκες!...

Τότε ο ζωγράφος χαμογελώντας τού απάντησε:

— ...Μά... είναι η αδελφή μου!...

Ο κ. Σ. συναισθάνεται τη γκάφα του και για να τήν επανορθώσει προσθέτει:

— "Α! Μά συγχωρείς!... Βέβαια, έπρεπε να τό καταλάβω πως είναι αδελφή σου, αφού μοιάζει τόσο... μ' εμένα!...

Τα σκυλιά φόβησαν το ένα μετά το άλλο από την κούραση

Περιπετειώδη διηγήματα

Η ξανθή γόησσα τών πάγων

Του Μώρις Βέγιερ

Είμαστε τρεις κ' είχαμε καθήσει στον καταυλισμό μας, εκεί πάνω στην άνατριχιαστική λευκότητα τών πάγων. Ο αρχηγός της ομάδας ο Σπένλωθ, έτριβε γκονιάζοντας το παγωμένο πόδι του. Ο δεκανέας Ντάλ κάπνιζε τον καπνό που είχε κλέψει από το σακκίδιο ενός συντρόφου του κι' εγώ προσπαθούσα να ξεχάσω το μούδιασμα τών χεριών μου. Κι' ωστόσο είχαμε το κουράγιο να μιλάμε για τις όμορφες γυναίκες που είχαμε εκεί κάτω στην πατρίδα μας και για τον φλογερό έρωτά τους.

Αυτό, μα την αλήθεια, ήταν πολύ φυσικό. Είχαμε νοσταλγήσει όλες αυτές τις ωμορφιές, γιατί είχαμε αηδιάσει από τους Έσκιμώους και τις γυναίκες τους, που μύριζαν λίπος και δέρματα άρκουδας!

Και ξαφνικά, ο Ντάλ, ο παράδοξος σύντροφός μας, άδειασε την στάχτη της πίπας του, χτυπώντας την στο τακούνι της άρβυλλας του και είπε πλαταγίζοντας μ' ευχαρήστηση τη γλώσσά του:

— "Α, η γυναίκες! Θεϊκές ωμορφιές ή γυναίκες! Είνε η άχτινοβολία του Θεού πάνω στη γη! Θα σάς διηγηθώ μία πρώτη τάξεως ιστορία για να δείτε ότι έχω δίκιο."

Και, χωρίς να περιμένη την απάντησή μας γέμισε τα ποτήρια με ούισκυ κ' ύστερα άναψε πάλι την πίπα του:

— "Εγώ που με βλέπετε, μάς δήλωσε κατόπι, για μία γυναίκα άτιμάσα τη στολή μου."

— "Ήταν όμορφη; ρώτησα εγώ για να πω κάτι."

— Περισσότερο απ' όσο μπορείτε να υποθέσετε. Ήταν μία γοητευτική συμπατριώτισσά μου. Μά' ας σάς τ'α πω με τη σειρά αυτά τα πράγματα. Θα μιλάτε βέβαια την ιστορία εκείνου

Η Ζακελίν πέθανε στην άγκαλιά μου.

τών άνωτέρων μου. Μία μέρα λοιπόν του χειμώνα έφτασε όταν καταυλισμό ένας Γάλλος που γνώριζα, ο Βαλφερντίν, συνωδεύοντας έναν άνδρα και μία γυναίκα, τον κ. και την κ. Χέρν, πού, καθώς μου εξήγησαν, γύριζαν σ' αυτές τις παγωμένες εκτάσεις για να φωτογραφίσουν διάφορα τοπία για τον κινηματογράφο. Τους δέχτηκα φυσικά με μεγάλη χαρά, τους περιποιήθηκα, θαύμασα όσο μπορούσα την όμορφη γυναίκα και κατόπι προθυμοποιήθηκα να τους συνοδεύσω με το έλκηθρό μου και να τους δείξω τον δρόμο μέσα στα χιόνια.

Αυτή η ιστορία δεν μου είχε κάνει φυσικά καμιά εντύπωση. Γέμισα καλά την πίπα μου, την άναψα και γύρισα ήσυχος πάλι στον καταυλισμό. Ήξερα καλά αυτούς τους ανθρώπους του κινηματογράφου. Όσοσο κάτι μέσα στην ψυχή μου άρχισε να με ταραχίζει και φοβήθηκα μήπως κυριευτώ από τη νοσταλγία της μακρινής πατρίδας. Στον καταυλισμό με περίμενε ο ταχυδρόμος, φέρνοντας μου όλα τα τελευταία νέα κι' εγώ, μα την αλήθεια, γάρηκα υπερβολικά και του δήλωσα ότι αυτή η μέρα ήταν μία από τις πιο ευτυχισμένες της ζωής μου. Είχα συζητήσει με δυο πολιτισμένους ανθρώπους, είχα αντικρύσει μία τετράξανθη και γοητευτική γυναίκα και τώρα για να συμπληρωθώ ή ευτυχία μου, ο ταχυδρόμος μου έφερνε και τις έφημερίδες για να μάθω τι συνέβαινε στον κόσμο. Κέρασα λοιπόν αυτό τον ανθρώπινο ένα καλό ποτήρι ούισκυ, του χάρισα μία καινούργια γούνα και τον άφησα να κοιμηθεί εκεί κοντά σ' ένα μμένο τζάκι μου. "Όσο για μένα, έβγαλα τις μπότες μου, ξαπλώθηκα αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα και βάλθηκα να μάθω τι είχε γίνει το καλοκαίρι στις πολιτείες της Αμερικής. Η πρώτη έφημερίδα όμως που άνοιξα να διαβάσω ήταν γεμάτη από φωτογραφίες ενός ανθρώπου, του Ρόμπερτ Σώου, και μίας γυναίκας, της «μίσ» Μπέριτ.

Τινάχτηκα άμέσως από τη βέση μου κατάπληκτος! Στο πρόσωπό τους είχα αναγνωρίσει τον κ. και την κ. Χέρν. Η έφημερίδα περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια το έγκλημα και τη δραπετεύση του Αμερικανού εκατομμυριού-

χου, καθώς επίσης και ότι οι αστυνομικοί υπέθεταν ότι είχαν τραβήξει κατά το Βορρά. Εκεί άλλωστε χανόντουσαν τα ίχνη τους. Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι ο κ. και η κ. Χέρν δεν ήσαν άλλοι από τους δυο καταζητούμενους από την αστυνομία του Καναδά.

"Έπρεπε να κάνω το καθήκον μου. Έπρεπε να τρέξω άμέσως να τους προλάβω και να τους αναγκάσω να γυρίσουν στον καταυλισμό. Έπρεπε να είδοποιήσω την πιο κοντινή αστυνομία."

Δίχως να διατάσω, έτρεξα κι' έξεψα τα σκυλιά στο έλκηθρό μου, το φόρτωσα με τις απαραίτητες προμήθειες κ' ύστερα πήρα όσα φυσίγγια μπορούσα μαζί μου. Ξαφνικά στάθηκα αναποφάσιτος. Κατάλαβα ότι δεν θα είχα το κουράγιο να συλλάβω αυτή την όμορφη γυναίκα. "Α, δεν ξέρετε, δεν μπορείτε να φαντασθείτε πόσο ήταν γοητευτική και τι καλωσύνη ήταν κλεισμένη μέσα στο βλέμμα της."

Για να μπορέσω να κάνω το καθήκον μου, ήπια μία μποτίλια ούισκυ να πάρω θάρρος. Κ' ύστερα άφησα τους σκύλους μου να χαθούν γαυγίζοντας πάνω στην άπελπιστική λευκότητα του χιονιού, κι' ακολουθώντας τα ίχνη τών πυγμάδων. Η νύχτα είχε άρχισει να πέφτει, κι' ο παράδοξος αντικατοπτρισμός τών παγωμένων εκτάσεων μου πλήγωνε τα μάτια.

Σε κάποια στιγμή που συνήλθα λίγο, άντελήφθη με τρόμο ότι ήταν άλλη μία τρέλλα αυτό που έκανα. Τα σκυλιά όσο πήγαινε και έδειχναν περισσότερο ανησυχία και κατάλαβα ότι είχε άρχισει να πλησιάζει μία από εκείνες τις άνατριχιαστικές χιονοθύελλες τών πολικών εκτάσεων. Ο ούρανός θάραινε περισσότερο, ο άέρας δυνάμωνε και γινόταν πιο ψυχρός και άπότομα άρχισαν να πέφτουν γρήγορα άτέλειωτες νιφάδες. Το χιόνι με τύφλωνε, μου μαστίγωνε το πρόσωπο, σιτίζόταν στο έλκηθρό κι' έσθυνε τα ίχνη τών πυγμάδων. Σε λίγο δεν έβλεπα πια τίποτε. Είχα χάσει τον κανονικό δρόμο και τώρα ήμουν υποχρεωμένος να παλαίψω με τη χιονοθύελλα για να μπορέσω να σώσω τη ζωή μου.

Τα σκυλιά μου, το ένα μετά το άλλο, φόβησαν από την κούραση ή άναγκάστηκαν να τ'α σκοτώσω γιατί είχαν τρελλαθεί.

"Έπειτα από τέσσερες μέρες άπειριγράπτων μαρτυριών, η θύελλα σταμάτησε τέλος. Έξαντλημένος από την άπνία και τις κακουχίες, προσπάθησα να προσανατολισθώ και να σύρω μόνος το έλκηθρό μου. Μα αυτή η δουλειά ήταν πολύ άνωτερη από τις δυνάμεις μου κ' ύστερα από λίγες ώρες είχα πια χάσει τελείως το θάρρος μου. Τα παράτησα τότε όλα κι' άρχισα να σέρνομαι πάνω στο χιόνι ουλαιάζοντας από το φόβο και την άπελπισία μου."

Ναι, καταλάβαινα ότι ήμουν πια ξεγραμμένος. Μία στιγμή όμως εκεί σ' άρκετη άπόσταση από μένα, διέκρινα μία στήλη καπνού να ύψώνεται στον ούρανό.

Αυτό μ' έκανε ν' ανακτήσω τις δυνάμεις μου. Με χ' λίους πόθους έφτασα ως εκείνη τη χιονένια καλύβα και χωρίς να φωνάξω, μπήκα στο έσωτερικό της.

"Γίνιστε Θεέ! άκουσα μία φωνή. Τι ζητάτε εδώ πέρα, κύριε Ντάλ;

— Ρόμπερτ Σώου και Ζακελίν Μπέριτ, τους είπα άυστηρά, έν όνόματι του νόμου σ'ας συλλαμβάνω."

Και σωριάστηκε κατάγης άναίσθητος!

Δέν με σκότωσαν... Με περιποιήθηκαν και μου έδωσαν να φάω και να συνέλθω. Μα όταν εγώ άνέκτησα τις δυνάμεις μου σκέφθηκα ότι έπρεπε να έκτελέσω το καθήκον μου. Όσοσο δέν τους απέκλυσα τις σκέψεις μου. "Εμεινα μαζί τους άρκετες μέρες, διασκέδασα και έρωτεύθηκα παράφορα τη Ζακελίν. Τώρα πια δέν μ' ένοιαζε για τίποτε. Κ' ίσως θα εξακολουθούσε αυτή η ζωή μου άν ο Σώου μέρα με τη μέρα δέν κυριευόταν από μία μελαγχολία και δέν έδειχνε σημεία μιάς επικίνδυνης παραφροσύνης."

— Πρέπει να έπιστρέψουμε, είπα στη

κι' έκανα, δι. μπορούσα για να της έλαττώνα το μορτύριό της. Τέλος μία νύχτα πέθανε στην άγκαλιά μου, ένώ με παρακαλούσε να μη παραδώσω τον Σώου στους αστυνομικούς, αλλά στους γιατρούς του. Κι' εγώ της έδωσα το λόγο μου. "Έτσι πέθανε ευτυχισμένη."

Μά' εγώ φέρθηκα άτιμα. Παρέδωσα τον Σώου στον πρώτο αστυνομικό σταθμό, γιατί κατά θάθος τον μισούσα για τη μεγάλη άγάπη που είχε γι' αυτόν η Ζακελίν. "Έτσι όμως άτιμάσα τη στολή μου..."

Κι' ο Ντάλ τελειώνοντας την ιστορία του, άδειασε το ποτήρι του ούισκυ και σκούπισε με την άνάποδη του χεριού του τα χείλη του. "Όσο για μάς, τον ζηλεύσαμε που είχε δοκιμάσει μία τόσο όμορφη περιπέτεια στη ζωή του."

ΜΩΡΙΣ ΒΕΓΙΕΡ

ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ ΜΕ ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΜΥΤΗ.

Ποιοι έχουν μύτες... χρυσές; Άσφαλώς, στην πρώτησι αυτή θα μου άπαντήσετε ως εξής, άγαπητοί άισιγνώσται: "Οτι μύτες χρυτές, και γυάλινες, και σιδερένιες κλπ.. έχουν συνήθως οι μονομανείς παραφρονες... έ, μάλλον, φαντάζονται ότι έχουν τέτοιες!"

Κι' όμως, είνε ιστορικώς εξακριβωμένο, ότι χρυσή μύτη είχε ο διάσημος Δανός άστρονόμος Τύχο Μπράχε, διάσημος φυσικά για την έπιστημονική μεγαλοφυΐα του και για το τετράγωνο μυαλό του. Και ιδού πως άπόκτησε, την πολύτιμη αυτή μύτη: Φοιτητής ακόμα τών φυσικών έπιστημών ο Μπράχε, μοιζάχησε για έρωτικούς λόγους με τον άξιωματικό Πάτερ-μπεργκ. Το άποτέλεσμα της μονομαχίας υπήρξε θλιβερό για τον μέλλοντα διάσημο άστρονόμο, γιατί όλόκληρη η μύτη του... κόπηκε σύρριζα από μία όρμητική σπαθιά του Πάτερ-μπεργκ!

Χωρίς να χάσει καιρό ο Μπράχε, παράγγειλε μία χρυσή μύτη σ' έναν χρυσοκόο. Και μόλις γιάτρευτηκε η πληγή του, κόλλησε — με ειδική συγκολλητική ουσία — τη χρυσή μύτη στη θέση της κομμένης. Έγνοείται, ότι κατά την ώρα του ύπνου έβγαζε τη μύτη του, και την ξανακολλούσε κάθε φορά πάλι, μόλις θα ξυπνούσε!

Σε όλα τα πορτραίτα του Μπράχε, τα όποια σώζονται ακόμα, μπορεί κανένας να διακρίνει όλόκαθαρα την πρωτότυπη αυτή μύτη, η όποια — με την πρώτη άκόμη ματιά — φαίνεται σαν ξένη, σαν από μέταλλο, κι' άκατάστατα κατασκευασμένη....

Εγώ έκλαιγα από την άπελπισία μου

Αίσθηματικά μυθιστορήματα

Της κυρίας ντε Ζιραντέν

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Η ώρα και νεαρή χήρα μαργαρίτα ντε Μέλι μόλις έχει αναρρώσει από μία θάλασσα αρρώστιας που λίγο έλειψε να την στείλει στον τάφο. Η υγεία της ξαναγυρίζει σιγά-σιγά και ο στήθος της σπυρνοειδής και η μεγάλη αγάπη του παιδικού της φίλου και εξαδέλφου της κόμητος Στεφάνου ντε 'Αρζάκ, ο οποίος μόλις έμαθε την χηρεία της, έσπευσε γεμάτος ελπίδες να ξαναγυρίσει κοντά της. Ένα απόγευμα, ενώ η Μαργαρίτα κι' ο Στέφανος συνομιλούν τρυφερά, ακούγονται κραυγές τρώμου απ' την δεινροστομία της επαύλειος. Ο Στέφανος τρέχει να δει τι συμβαίνει και μαθαίνει ότι ένας λύκος έπεσε πάνω στο μικρό Γκαστόν, του παιδιού της Μαργαρίτας, και του γυάλισε το κεφάλι, ο οποίος έπαιζε μαζί του. Ο Γκαστόν σώθηκε χάρις στην επέμβαση ενός αγνώστου κυνηγού. Η Μαργαρίτα, από τη στιγμή εκείνη κυριεύεται από την επιθυμία να μάθει ποιος είναι ο σωτήρας του γιου της. Έπειτα από λίγες μέρες πηγαίνει με τη μητέρα της να επισκεφθεί τη δούκισσα ντε Μπελεγκάρντ, η οποία κάθεται σε μία γειτονική επαύλη κι' εκεί γνωρίζει τον κύριο που έσωσε τον γιο της. Μαργαρίτα, η μητέρα της κι' ο μυστήριος της επιστρέφουν στο Παρίσι κι' εκεί ο Στέφανος πηγαίνει να επισκεφθεί το μέγαρο, στο οποίο πρόκειται να εγκατασταθεί με την Μαργαρίτα αμέσως μετά τον γάμο τους.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα ποιά άπογορευτική περίμενε το Στέφανο εκεί... Ένω περιμένει να βρει το μέγαρο έτοιμο για να εγκατασταθεί σ' αυτό με τη μέλλουσα σύζυγό του, είδε τα πάντα ανάστατα εκεί μέσα. Οι εργάτες είχαν εγκαταλείψει τις εργασίες τους και, όπως τον πληροφορήσε ο θυρωρός, πήγαιναν κι' εργαζόντουσαν όταν ήθελαν.

Ο Στέφανος διέτρεξε το μέγαρο με την καρδιά βαρεία. Όπως ανέληφθη, χρειάζονταν ενός μινδός τουλάχιστον εργασίας για να συμπληρωθούν ή επισκευές και για να γίνει το μέγαρο κατοικήσιμο.

Ο νέος θεώρησε την καινούργια αυτή άργοπορία ως κακό οίονο και η απελπισία απλόηθη στην ψυχή του. Φαντάστηκε ότι έφτανε το εμπόδιο αυτό για να ματαιωθεί ο γάμος τους.

Όστόσο δεν είπε λέξη σχετική στη Μαργαρίτα. Μα ο άτακτος τόνος της φωνής του φανέρωνε την ταραχή του, κι' η νέα γυναίκα δεν άργησε να μαντέψει ότι κάτι του συνέβαινε.

Την άλλη μέρα, πήγε μαζί με τη μητέρα της και μ' ένα θείο της να δει το μέγαρο κι' έφτασε μόνο ή θέα του για να εξηγήσει την ταραχή του Στεφάνου. Είπε ότι το σπίτι δεν ήταν κατοικήσιμο κι' ότι η διαμονή σ' αυτό θα ήταν θανάσιμη για την υγεία της. Δεν έμεινε ούτε πέντε λεπτά εκεί κι' όμως ένοιωσε ότι δεν μπορούσε να μείνει ούτε στιγμή περισσότερο, τόσο ή μυρωδιά των χρωμάτων την εξάλειβε...

Βγήκε έξω στον κήπο, ο οποίος ήταν ωραιότατος, για να μπορεί ν' αναπνεύσει.

Λυπήθηκε κι' ή ίδια γι' αυτό. Μα, μέσα στη θλίψη της, βρήκε το θάρρος να πάρει μία ήρωική απόφαση, που θα ξανάφερνε τη χαρά στο Στέφανο. Προηγούμενος όμως θα τον έβασάνιζε λίγο.

Ο Στέφανος κι' η μητέρα της θα έτρωγαν μαζί της την ημέρα εκείνη και σκέφτηκε να τους αναγγείλει την απόφασή της στο γεύμα. Κατά την ώρα του γεύματος όμως την κα-

τείχε εξαιρετική συγκίνηση κι' ανέβαλε από στιγμή σε στιγμή την ανακοίνωσή της. Άλλα έπειδή κι' ο Στέφανος ήταν σκυθρωπός και δεν έτρωγε, ή Μαργαρίτα αποφάσισε τέλος να μιλήσει.

— Στο εξής θα βγαίνω κάθε μέρα, είπε. Ο περίπατος τον οποίο έκανα σήμερα με ωφέλησε...

— Βγήκες έξω σήμερα; τη ρώτησε ο Στέφανος. Γιατί δεν με είδοποιήσεις; Θά σε συνώδευα...

— Δεν ήθελα νάρθης μαζί μου...

Ο Στέφανος την κύτταξε λυπημένος και σώπασε.

— Πήγα να επισκεφθώ τη μελλοντική κατοικία μας, εξακολούθησε ή Μαργαρίτα. Είπε πολύ άνετη, αλλά σε προειδοποιώ ότι δεν σκοπεύω να εγκατασταθώ σ' αυτήν τρην περασών εξη μήνες...

Ο Στέφανος χλώμιασε. Αυτό που ένοιωθε ήταν μάλλον όργη παρά θλίψη. Για πρώτη φορά, εύρισκε τη Μαργαρίτα κακή. Δεν την αναγνώριζε πια...

Και έξη μήνες είχε πολύ λόγοι, έπρόσθεσε κυττάζοντας τον Στέφανο. Όστόσο, δεν λυπάμαι πολύ γι' αυτό... Θά έχουμε έτσι περισσότερο καιρό για να την επισκευάσουμε σύμφωνα με το γούστο μας... Έξ' άλλου...

Τη στιγμή εκείνη, ή συγκίνησή της ήταν τόσο ζωηρή, ώστε σόπασε.

— Έξ' άλλου, έπρόσθεσε σε λίγο, μπορούμε πολύ καλά να περάσουμε το χειμώνα μας εδώ. Ο Στέφανος, που ούχ είχε πειά σύζυγός μου, θα πάρη την κάμαρα του Γκαστόν...

— Κι' εγώ; ρώτησε ο μικρός Γκαστόν.

— Θάρθης μαζί μου, στο σπίτι μου, το άπάντησε ή γιαγιά του κ. ντ' Αρζάκ.

Η Μαργαρίτα κύτταξε τότε το μνηστήρα της, αλλά ή χαρα του νέου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε την έκανε να φοβηθεί. Δεν ήταν χαρά αυτή, ήταν τρέλλα. Κύτταξε γύρω του με απειλητική και κομική συγκρόνως ανυπομονησία... Ένοιωθε την επιθυμία να πετάξει τους υπηρέτες από το παρόθυρο για να μπορεί να σφίξει τη Μαργαρίτα στην αγκαλιά του και να της εκφράσει τις ευχαριστίες του.

Εκείνη αισθάνθηκε την επιθυμία να γελάσει λίγο. — Έπειτα, παίρνοντας μία φρουτιέρα από το τραπέζι, την παρουσίασε στο μνηστήρα της και του είπε, παρωδώντας τους περίφημους στίχους του «Ρακίνα»:

— Φάγε, ευγενή μου σύζυγε! Άλλά ο Στέφανος ήταν κατασυγκινημένος για να μπορεί να φάει.

Θά φάω αύριο, της αποκρίθηκε, προσπαθώντας να χαμογελάσει κι' αυτός.

Όταν έφαγαν, κατέβηκαν κάτω στο πάρκο.

Εκεί ο Στέφανος ξαπλώθηκε μπροστά στη Μαργαρίτα και της είπε:

— Η χαρά που μου έδωσες σήμερα είν' άπέραντη. Χθές όταν πήγα και είδα κι' εγώ το

σπίτι μας, είπα μέσα μου: «Άν με αγαπά ήληθινά, θά μου προτείνη να παντρευτούμε και να εγκατασταθούμε στο σπίτι της!...» Γι' αυτό λίγο έλειψε να λιποθυμήσω, όταν μου έκανες σήμερα την πρότασι αυτή...

Καθώς μιλούσαν, άκουσαν κλάματα από το μέγαρο και γυρίζοντας είδαν το μικρό Γκαστόν να κλαίη στο σαλόνι, που ήταν άνοιχτο προς τον κήπο.

Η Μαργαρίτα έτρεξε άνησυχη κοντά στο παιδί της και, σφίγγοντάς το άπάνω στην καρδιά της, το ρώτησε τι έχει.

— Μου είπαν, της άπάντησε με φωνή γεμάτη παράπονο, ότι ή μητέρα μου δεν θά μ' αγαπά πια, τώρα που θά ξαναπαντρευτή... Θά με διώξη μάλιστα από κοντά της...

— Τι λες, αγαπημένε μου Γκαστόν;... Νά σε διώξω εγώ;... Ποτέ!... Απόδειξές ότι στο καινούργιο μας σπίτι σου έτοιμάζω ένα ωραίο δωμάτιο με τάρτασα...

— Με τάρτασα; ξαναείπε το παιδάκι, παρηγορημένο κάπως.

— Και στην τάρτασα αυτή θά σου εγκαταστήσω ένα πτηνοτροφείο, έπρόσθεσε κι' ο Στέφανος, που είχε πλησιάσει κι' αυτός. Θά σου φτιάσω το πτηνοτροφείο άν θελήσης να μου δανείσης για δυό μήνες το ωραίο σου πράσινο δωμάτιο.

— Πτηνοτροφείο με πουλιά; ρώτησε με άφέλεια ο μικρός.

— Βέβαια... Δεν βάζουν ούτε γάτους, ούτε πρόβατα στα πτηνοτροφεία...

Ο Γκαστόν άρχισε να γελάει...

— Ναι, εξακολούθησε ο Στέφανος, άν μου παραχωρήσης την καμαρά σου, όχι μόνο το πτηνοτροφείο θά σου φτιάξω, αλλά και θά σου δώσω ότι άλλο μου ζητήσεις. Έμπρός λοιπόν... Πές μου τις απαιτήσεις σου... Θέλεις να πας στο θέατρο;

— Όχι... Θέλω να πάω στο ιπποδρόμιο...

— Πολύ καλά... Θά πάμε όταν θελήσης...

— Τότε πάμε άπόψε...

— Απόψε κιάλας; Θά προτιμούσα άλλη μέρα.

Ο Στέφανος ήθελε να κρύψει την ετυχία του, να μείνει μόνος, ολόμοναχος και, μέσα στη μοναξιά του, να ξαναζήσει τις γλυκές συγκινήσεις της ημέρας εκείνης.

— Εγώ θέλω να πάμε άπόψε, έπέμεινε ο μικρός Γκαστόν.

— Έστω... Πρέπει να κάνουμε ότι θέλει το αγαπημένο μου παιδί, είπε ή Μαργαρίτα. Το λυπήσαμε και πρέπει να το παρηγορήσουμε...

— Έπειτα, πρόσθεσε και ή κ. ντ' Αρζάκ, ο καιρός είναι πολύ γλυκός άπόψε κι' ή Μαργαρίτα δεν θά μπορεί ίσως να βγί άλλο βράδυ.

— Θάρθης και σεις, μητέρα; ρώτησε ή Μαργαρίτα.

— Εγώ; Όχι! Έκανε ή κ. ντ' Αρζάκ. Το ιπποδρόμιο δεν μου άρέσει καθόλου. Προτιμώ να περάσω τη βραδιά μου στο σπίτι μου.

Έπήγαν, πράγματι, ή Μαργαρίτα, ο Στέφανος κι' ο μικρός Γκαστόν στο ιπποδρόμιο των Ήλυσίων Πεδίων και κάθισαν στην πρώτη σειρά των καθισμάτων. Ένώ ο Γκαστόν παρακολουθούσε με ένθουσιισμό τις επιδείξεις των άκροβατών, ή Μαργαρίτα κι' ο Στέφανος κουβέντιαζαν τρυφερά για το μέλλον.

Ο Στέφανος όμως δεν μπορούσε να υποφέρει τα βλέμματα του θαυμασμού που έριχναν οι άλλοι θεατοί στη Μαργαρίτα. Αυτό τον έτάραζε πολύ. Μία γυναίκα με την όμορφη της Μαργαρίτας, δεν μπορούσε να περάσει άπαράτηρη εκεί μέσα. Έτσι, από τη στιγμή της άφίξεως της Μαργαρίτας, όλα τα λαρνιόν ήσαν γυρισμένα έπ' αυτής. Ο Στέφανος ήταν βέβαια περήφανος για το θαύμασμά αυτό, όστόσο ταραζόταν και θύμωνε γιατί ή Μαργαρίτα έκανε την εμφάνισή της στον κόσμο πριν να γίνει άπόλυτα σύζυγός του. Θά ήθελε πολύ, σε όσους ρωτούσαν για τονόμα

της, ν' άπαντάνε: «Είνε ή κ. ντ' Αρζάκ».

Έξαφνα ο μικρός Γκαστόν πετάχτηκε από τη θέσι του και φώναξε:

— Μαμά!... Μαμά! Νά τος!

Η Μαργαρίτα νόμισε ότι πρόκειται για κανένα επιδέξιο άκροβάτη κι' εξακολούθησε την κουβέντα της με το Στέφανο. Άλλά, βλέποντας το γυίο της να διασχίζει τα καθίσματα και να κατεβαίνει γρήγορα τη σκάλα του άμφιθεάτρου, άρχισε ν' άνησυχί.

Σε λίγο μάλιστα ο Γκαστόν είχε γίνει άφαντος.

Τότε ο Στέφανος, θέλοντας να καθουχάσει τη Μαργαρίτα έτρεξε εοπίσω του και σε λίγο τον είδε κρεμασμένο από το λαιμό κάποιου κυρίου, του οποίου δεν μπόρεσε να διακρίνη τα χαρακτηριστικά, γιατί τα έκρυβε το σγουρόμαλλο κεφάλι του Γκαστόν. Ο κύριος όμως αυτός, καταλαβαίνοντας ότι ο κ. ντ' Αρζάκ ζητούσε το Γκαστόν, άνασηκώθηκε λίγο και του είπε:

— Σας παρακαλώ, αφήστε τον λίγο κοντά μου. Θά εσείς τον ξαναδώσω στην έξοδο.

— Είναι ο κύριος που σκότωσε το λύκο και μ' έσωσε...

Ο Στέφανος, ο οποίος είχε αναγνωρίσει τον κομψό κύριο, άφησε κοντά του το Γκαστόν και, ξαναγυρίζοντας στη Μαργαρίτα, της είπε:

— Άφησα το Γκαστόν στην αγκαλιά του σωτήρα του.

— Και ποιος είναι, λοιπόν; ρώτησε ανυπόμονα ή Μαργαρίτα.

— Θά το μάθης σε λίγο, άπάντησε ο Στέφανος. Θά μάς περιμένη στην έξοδο.

— Άς φύγουμε τότε άμέσως.

— Ω! Θεέ μου! έκανε ο Στέφανος. Γιατί τόσο ανυπομονησία;

— Δεν σου φαίνεται τάχα φυσική;...

— Ναι, είναι πολύ φυσική, άπάντησε ο Στέφανος με ειρωνεία και πίκρα.

Η ανυπομονησία να γνωρίσει επιτέλους τον άνθρωπο, ο οποίος είχε εκθέσει σε κίνδυνο τη ζωή του για να σώση το παιδί της, συγκινούσε τόσο τη Μαργαρίτα, ώστε έτρεμε σύγκορμη. «Ω! πόσο ο Στέφανος ζήλευε για τη συγκίνησή της αυτή!...

Η Μαργαρίτα, καθώς κατέβαινε τις σκάλες, έριχνε γύρω της έρευνητικά βλέμματα. Άλλά, μη βλέποντας πουθενά το Γκαστόν, βγήκε έξω από το ιπποδρόμιο.

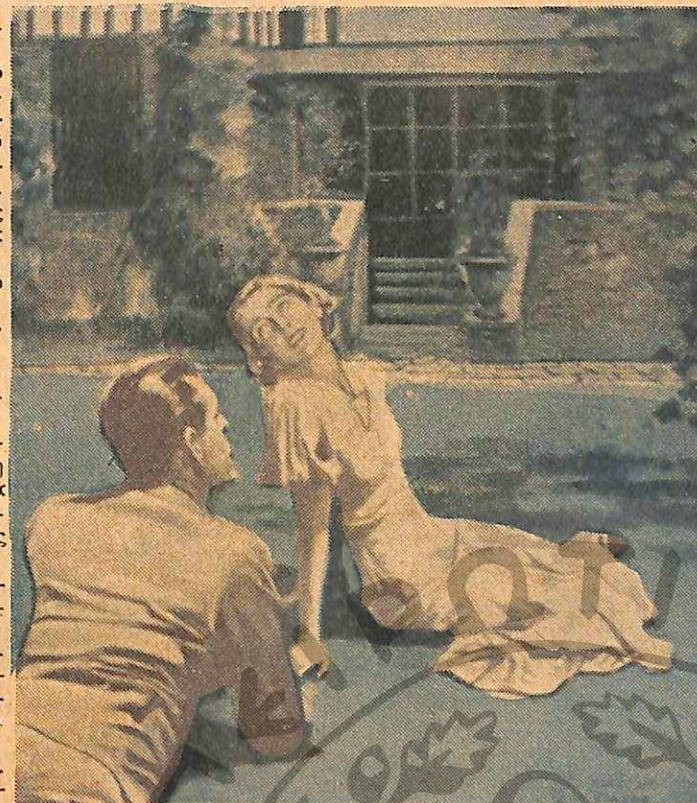
— Μαμά! άκούσε έξαφνα μία φωνή.

Γύρισε άμέσως το κεφάλι της κι' είδε μπρός στην δεινροστομία το έμάδι της και κοντά σ' αυτό το Γκαστόν με το μυστηριώδη σωτήρα του.

Ο άγνωστος πλησίασε άποκαλυπόμενος κι' εκείνη τον αναγνώρισε άμέσως: ήταν ο Ροβέρτος ντε λα Φρεσναί.

Η συγκίνηση της Μαργαρίτας ήταν κιάλας, τόσο ζωηρή, ώστε ή άποκάλυψις αυτή δεν τη μεγάλωσε καθόλου. Τι ένδιέφερε άλλωστε τη μητρική εγγνωσιότητα της, άν ο σωτήρας του παιδιού της ήταν ένας διάσημος γυναικοκατακτητής, ένας άνθρωπος επικίνδυνος, ο οποίος ένα δόκνηρο χρένο τώρα έρωτοτροπούσε μαζί της; Ούτε το σκεφτόταν καθόλου αυτό τη στιγμή εκείνη. Και θεωρούσε άπλω τον κ. ντε λα Φρεσναί ως ένα άνθρωπο ευγενή, που είχε άνησει ένα μεγάλο κίνδυνο για να σώση το παιδί της. Δεν ήταν τώρα γυναίκα, ήταν μητέρα, μία μητέρα εδυνατισμένη! Και άν δεν τους έβλεπε τόσο κόμος κι' αγκαλιάζε χωρίς άλλο το Ροβέρτο, χωρίς δισταγμό κι' άμνησιν, χωρίς τύψεις και χωρίς να σκεφθί ήπως ή άπόδειξι αυτή της εδυνατισμένης της τον έκανε πολύ αυθάδη και πολύ εδυνατισμένο... «Ω! πόσο γρήγορα ή μητρική στοργή διώχνει από τη γυναίκα ή καρδιά τη φιλαρέσκεια!...

Η Μαργαρίτα λοιπόν έτρεξε νεύματι ναρά προς το Ροβέρτο και απλώνοντας προς αυτόν τα δυό της χέρια, του

Ξαπλώθηκε μπροστά στη Μαργαρίτα

Πήγε μαζί με τη μητέρα της κι' ένα θείο της για να δει το μέγαρο.

Ο' ΚΙΣΣΕ

Η λειτουργία τελειώνει.

Μέσα στη σκοτεινή μητρόπολη όπου εκκλησιαζότανε πολλός κόσμος, η γρηά δεσποινίς ντε Βέρ κυτούσε ταραγμένη την παράξενη έκφραση και τις περιέργες κινήσεις ενός νέου που καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στη δική της και ό οποίος πλησίαζε όλοένα και πιο πολύ κοντά της.

Πού είχε λοιπόν ιδεί αυτό το πελιδνό πρόσωπο; Αυτή τη διαπεραστική ματιά; Αυτή τη λιγνύδα, την όμοια με γάτου πονηρού και εύλυγιστου;

Εξάφνα η γρηά δεσποινίς ντε Βέρ θυμήθηκε: Ήταν ο Πυρρού, ο γιουός της καλής Μαριέττας, της υπηρέτριας της τό άγόρι, που η δύστυχη κοπέλλα είχε άποκτήσει ύστερ' από τό μοναδικό σφάλμα της ζωής της.

Η δεσποινίς ντε Βέρ δέν είχε διώξει τότε την υπηρέτριά της, ή όποία δέν ήτανε και όλότελα υπεύθυνη γιά τό σφάλμα της, γιάτί και σ' αυτή την περίστασι θέλησε, όπως πάντα, νά δείξη μεγαλοψυχία και έπιείκεια. Η Μαριέττα άηδιαμένη γιά πάντα άπ' τόν έρωτα, είχε αίσθανθή τέτοια ευγνωμοσύνη γιά την κυρία της, ώστε την έλάτρευε. Και στο άπόκεντρο μέρος όπου κειτόκοιθαν, στο παληό οικογενειακό μέγαρο της δεσποινίδος ντε Βέρ, τό κενό και μελαγχολικό της μονάχας τη χαλνία ζωή τους, δέν την έτάραζαν πεία, παρά ή δυσάρεστες είδήσεις που έλάβαιναν κάθε τόσο από τό γυιό της Μαριέττας. Στο σπίτι όπου τόν είχαν θάλει γιά ν' ανατραφεί, ύστερα στο σχολείο κι' αργότερα σ' ένα ξυλουργείο, άπ' όπου τόν έδιωξαν δυό μήνες μετά την πρόσληψή του, παντού ήν ίδια έντύπωση έκανε. "Όλοι έξέφραζαν γι' αυτόν φρικώδη παράπονα, λέγοντας ότι δέν ήταν άξιος γιά τίποτα, και ζει δέν του άρεσε παρά μόνον νά γυρίζη χωρίς δουλειά στους δρόμους.

Ένα θράψ, κουρελιασμένος, κατάχλωμος, με παπούτσι ξεσχισμένο, ο Πυρρού, χτύπησε την πόρτα της δεσποινίδος ντε Βέρ. Έκείνη, με την αίσια καλωσύνη της, τόν δέχτηκε. Ο Πυρρού όμως, άφου λίγες θδομάδες έκρυψε ύποκριτικά τό χαρκακίγρα του, και μαζευτόταν στην κουζίνα, χωρίς νά κάνει τίποτα, έκανε άνω-κάτω τό σπίτι και κατέστρεψε τόν κήπο. Ωστόσο, γιά χατήρι της Μαριέττας, ή δεσποινίς ντε Βέρ, εξακολουθούσε νά τόν κρατή κοντά της. "Όλες όμως ή συμβουλές, ή παρακλήσεις και τά μαλλώματα, και ή φοβέρια, πήγαν χαμένες. Μή δίνοντας καμιά σημασία γιά τη λύπη και γιά την άνησυχία που θα προκαλούσε στις δυό καλές γυναίκες, ο Πυρρού πήδηξε μιά μέρα άπ' τά κάγκελλα της έξωπορτας σάν άγριόγατος και πήρε τούς δρόμους.

Χρόνια είχαν περάσει από τότε χωρίς νά λάθουν καμιά είδησί του.

Και τώρα, ή δεσποινίς ντε Βέρ, στην έκκλησία, έχοντας μισοκλεισμένα τά μάτια της, καθώς πέρνοισαν από τό μυαλό της ή όδυνηρές αυτές άναμνήσεις, έξαφνα ακίρησε:

Είχε νοιώσει τά δάκτυλα του Πυρρού νά γλιστρούν προσεχτικά και άργα μέσα στην τσέπη της, ν' άναζητούν εκεί τό πορτοφόλι της και κατόπιν νά τό τραβούν προς τά έξω σιγά-σιγά.

Τό πρώτο που σκέφτηκε νά κάνει ή δεσποινίς ντε Βέρ ήταν νά θάλη τό χέρι

Είχε νοιώσει τά δάκτυλα του Πυρρού νά γλιστρούν μέσα στη τσέπη της

της στην τσέπη και νά φωνάξη.

Η καταπληκτική όμως όμοιότης του λωποδύτη με τόν Πυρρού την συγκράτησε. Τώρα δέν σάλευε πεία. Και δέν άνέπνεε, κυριευμένη δλόκληρη άπ' αυτήν την ιδέα: «Ο Πυρρού λοιπόν είνε κλέφτης!...».

Με τά μάτια γεμάτα δάκρυα, καθόταν ακίνητη, τρέμοντας μήπως μιά πολύ άπότομη κίνησις δική της ή δική του, τραβήξη την προσοχή των εκκλησιαζόμενων και προκαλούσε τη σύλληψη του λωποδύτου. Διευκολύνοντας έτσι, χωρίς νά θέλη, τόν κλέφτη, τόν είδε νά τραβά με τά δάκτυλά του τό πορτοφόλι, μά καθώς ήταν σκυμμένη προς τό μέρος του, δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τά πολύ χονδρά δάκρυα που γέμιζαν τά μάτια της... Ένα άπ' αυτά τά δάκρυα έπεσε έπάνω στο χέρι του Πυρρού, ένα δάκρυ τόσο φλογερό, ώστε ο λωποδύτης άνασήκωσε τό κεφάλι του. Κυττάχτηκαν μάτια με μάτια. Άλλά ή γρηά δεσποινίς ντε Βέρ ήταν χλωμότερη άπ' τόν Πυρρού.

Την άναγνώρισε.

Κατάλαβε ότι είχε άντιληφθή την κλοπή του. Και ή έκπληξις του έγινε τρόμος όταν είδε τό γέρο καντηλανάφτη Μαρτέν, νά σταματά μπρός στις καρέκλες τους, με τά μάτια καρφωμένα άπάνω του.

Τότε ο λωποδύτης μη έχοντας συναίσθησι παρά μόνον του κινδύνου που τόν άπειλούσε, ξεχνώντας τις πίκρες με τις όποιες είχε ποτίσει τη γυναίκα αυτή, που και πάλι την είχε κλέψει, στόν πανικό του μήπως συλληφθή, της ζήτησε βοήθεια και της είπε:

— Αυτός ο γέρο καντηλανάφτης με παραφυλάει... Άλλοι πάλι, έχουν πιάσει τις πόρτες... Δέν γνωρίζω παρά μόνον εσάς εδώ... Κρύψτε με... σώστε με!...

Η δεσποινίς ντε Βέρ σήκωσε τό κεφάλι της άπάνω από τόν κόσμο... και είδε ότι πράγματι κι' άλλοι υπάλληλοι της έκκλησίας ήταν τοποθετημένοι στις πόρτες. "Υστερα κατέβασε τό βλέμμα της προς τόν Πυρρού, και τότε τόν είδε, όχι μόνο άγριο, αλλά χαμένο, συμμαζεμένο, τρεμάμενο κι' αίσθανθήκε ακόμα περισσότερο οίκτο γι' αυτόν.

Μονομιάς, μη σκεπτομένη την άπερίσκεψη και την τρέλα που θα έκανε, δέν είδε στο πρόσωπο του Πυρρού παρά μόνον τό άγοράκι που άγαπούσε άλλοτε τόσο πολύ. Τόν φαντάστηκε νά τόν πιάνουν άπ' τό γαϊάκ, νά τόν άποσπούν άπ' τό μαινόμενο πλήθος που θα ώρμούσε έναντίον του, νά τόν δένουν, κ' ύστερα με κλωτσιές νά τόν ρίχνουν στη φυλακή. Στη σκέψη αυτή, ή καρδιά της αϊμάτωσε κι' ανατρίχιασε από φόβο. Κι' ένστικτως, με μιά έκρηξι φιλευσπλαχνίας, έγινε συνένοχός του.

— Μην άπομακρύνεσθε από κοντά μου, του είπε. Κάνετε ότι με γνωρίζετε... Μιλήστε μου με οικειότητα...

Εκείνος έκανε ό,τι του έλεγε. Σηκώθηκαν και προχώρησαν άντίθετα άπ' τόν καντηλανάφτη, που παραφύλαγε, έδηγκαν άπ' τις γραμμές των καρεκλών και χώθηκαν μέσα στο πλήθος, ο ένας πλάι στόν άλλον.

Η δεσποινίς ντε Βέρ, που δέν είχε χάσει καθόλου την έτοιμότητά της μέσα στόν κίνδυνο, μιλούσε στόν Πυρρού, με τόν φυσικώτερο τόνο:

— Τι κόσμος, Θεέ μου!... Ού... μου πάτησαν τη φούστα!... Μου κάνουνε τη χάρη, παρακαλώ, νά κρατήσετε τη Σύνοψί μου... Ευχαριστώ...

Η άλλες θρήσκες γυναίκες, την άκουγαν με άρκετη έκπληξι νά μιλή με τόν κακοντυμένο αυτό νέο. Άλλά με μεγαλύτερη ακόμα έκπληξι, την κύτταζε από μακριά ο γέρο καντηλανάφτης Μαρτέν, ο όποιος έδίσταζε αν έπρεπε νά πιάση άπ' τό γαϊάκ τόν άνθρωπο αυτόν που έν γνώριζε τη δεσποινίδα ντε Βέρ, την τόσο γνωστή γιά την ευλάβειά της.

Έτσι ή δεσποινίς ντε Βέρ και ο Πυρρού έφθασαν στην πόρτα της έκκλησίας. Ο Μαρτέν ωστόσο, τούς είχε προσπεράσει και σκεπτόμενος ότι καθόλου άπίθανον νά είχαν πιάσει τυχαίως κουθέντα, είδοποίησε τούς δυό άλλους καντηλανάφτες που ήταν στην πόρτα, νά είνε έτοιμοι στην παραμικρότερη ύποπτη κίνησι του λωποδύτου, νά τόν πιάσουν και οι τρείς άπ' τό λαϊκό...

Η γρηά δεσποινίς έμάντεψε την πρόθεσί τους και νοιώθοντας ότι αν έπιαναν τόν Πυρρού, θ' άπεκαλύπτετο μοιραίως, με τη χλωμάδα του και τά σπασμωδικά τρεμουλιασματά του, μόλις έφθασαν στη σκάλα της έξόδου, είπε άρκετά δυνατά, έτσι που ν' άκουσθή, όχι μόνο άπ' τούς καντηλανάφτες, αλλά και άπ' τους θρискόντουςαν γύρω τους:

— Φίλε μου, φοβάμαι μήπως σκοντάψω... Δότε μου τό μπράτσο σας, σάς παρακαλώ...

Ο Πυρρού μηχανικά της τό έδωσε και εκείνη σπηρίχτηκε έλαφρά σ' αυτό...

Ο Μαρτέν ο όποιος ήταν έτοιμος νά όρμήση κατά του κλέφτη, δέν τόλμησε νά τό κάνει. Τόσο υπερίφανος και ήρεμος ήταν τό βλέμμα που του έφριξε ή δεσποινίς ντε Βέρ.

Τόν χαιρέτησε κατόπιν, όπως πάντα, και κρατώντας τό μπράτσο του Πυρρού, έπέρασε άργά, ήρεμα με τό κεφάλι ψηλά.

Με τό ίδιο θήμα, χωρίς άδέξια θία, διέσχισαν την πλατεία, άνάμεσα στο πλήθος και ύστερα πήραν τούς δρόμους που γινόντουσαν όλοένα πιο έρημοι.

Τέλος φτάσανε στο άπομακρυσμένο μέρος όπου θρискότανε τό παληό μέγαρο της δεσποινίδος. Βέβαιη πεία ότι δέν τούς έβλεπαν ή τούς άκολουθούσαν, ή δεσποινίς, μ' ένα μικρό στεναγμό άνακουφισως, άπέσυρε τό μπράτσο της από τό μπράτσο του Πυρρού, όχι πάρα πολύ γρήγορα ωστόσο, γιά νά μη τόν προσβάλη. Μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του σπιτιού, ο Πυρρού άποθλακωμένος ακόμα άπ' τό φόβο, έτραύλισε πελιδνός, χαμογελώντας βιασμένα:

— Ά!... δεσποινίς, είνε πάρα πολύ μεγάλο αυτό τό καλό που μου κάματε, και δέν ξέρω με ποιόν τρόπο νά σας τό άναπαδώσω...

Τότε εκείνη του είπε, πολύ άργά, αλλά με σταθερή φωνή:

— Πρέπει νά μου δώσετε τά πορτοφόλια που έκλέψτε στην έκκλησία!...

Ο Πυρρού έρριξε μιά ματιά γύρω του και μιά στιγμή σκέφτηκε ότι θα μπορούσε νά φύγη, αλλά ύστερα τά μάτια του πέσανε στην γκριζα πρόσοψι του παλαιού σπιτιού. Και ή άνάμνησις των παληών καλών ήμερών που είχε περάσει εκεί μέσα του έφερε, φαίνεται, τέτοια συγκίνησι, ώστε χωρίς νά διστάση έβγαλε από μέσα από τις τσέπες του ένα πορτοφόλι, ύστερα ένα δεύτερο και ύστερα ένα τρίτο.

Κάθε φορά που ο Πυρρού έβαζε ένα από τά λάφυρά του στο μικρό χέρι που του έτεινε ή δεσποινίς, τό χέρι αυτό ανατρίχιαζε σάν νά του έκαιγε τό δέρμα τό πορτοφόλι...

Καθώς άργούσε, εκείνη τόν ρώτησε:

— Δέν έχεις άλλά;

Εκείνος με λυπημένη φωνή ψιθύρισε:

— Ναι, έχω ένα ακόμα... τό τελευταίο!...

Τόβγαλε κι' αυτό κ' ή δεσποινίς είδε πώς ήταν τό δικό της. Τότε με μιά φωνή που έχασε ξαφνικά τη σταθερότητά της, του είπε:

Ο ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

Μόλις διάβασε τό λακωνικό γράμμα που βρήκε σ' ένα θρομίσκο του κήπου του, ο κ. Λάμπερζαν, έβγαλε ένα σιωπηλό στεναγμό.

«Αγαπημένη μου — έγραφε τό σημείωμα. "Όλα πάνε καλά. Θάρθω στο ραντεβού. Χίλια φιλιά από τόν Τοτό σου».

Αυτή τη φορά δέν ύπήχε πεία καμιά άμφιβολία. Η τύχη έδινε στόν κ. Λάμπερζαν ένα άναμφισήτητο δείγμα της άπιστίας της γυναίκας του. Η κ. Λάμπερζαν είχε φίλο, ο όποιος λεγόταν Τοτός.

Δέν έμεινε τώρα άλλο, παρά νά μάθη ποιός ήταν αυτός ο κύριος Τοτός.

Ο κ. Λάμπερζαν βγήκε από τό σπίτι του πολύ σκεπτικός.

Από κει τράβηξε κατευθείαν στο γραφείο του ιδιωτικού άστυνομικού Ουλέτ. Άφου του έδήλωσε τόν σκοπόν της έπισκέψεώς του, ο ντεντεκτίβ του άπεσέθη νά του άπαντήσει σε τένα μέρες.

— Πολύ καλά είπεν ο κ. Λάμπερζαν, εγώ θ' άπουσιάζω μερικές ήμέρες από τό Παρίσι, και ή κ. Λάμπερζαν θα μείνη μόνη. Έτσι θα είνε πιο εύκολο νά την παρακολουθήτε. Δέν θα ύποψιαστή τίποτε. Και σάς παρακαλώ όταν γυρίσω νά μου στείλετε ένα γράμμα στο γραφείο μου γιά νά μ' άνακουνώσετε τό άποτέλεσμα των έρευνών σας.

Και την άλλη ήμέρα ο κ. Λάμπερζαν έφυγε.

Τένα ήμέρες πέρασαν και μόλις ο κ. Λάμπερζαν γύρισε στο Παρίσι, τράβηξε κατευθείαν στο γραφείο του, όπου βρήκε τό εξής γράμμα:

«Κύριε, έχω την τιμήν νά σας είδοποιήσω ότι αι έρευναι μου ύπήρξαν πολύ ικανοποιητικές. Ο άποστολεύς της έπιστολής είνε κάποιος Βικτωρ Κελμής, του όποιου είνε φίλη ή μαγείρισσά σας 'Ιουλία. Σ' αυτήν έστάλη ή έπιστολή που βρήκατε στόν κήπο σας.

Όσο γιά την κ. Λάμπερζαν, ποτέ δέν είχε φίλο. Άλλά παρακολουθώντας την, σύμφωνα με τά οδηγίαις σας, την ήθελα τού γούστου μου, κι' επειδή κι' αυτή με βρήκε επίσης τού γούστου της — και μάλιστα όταν της άνεκοίνωσα

τάς ύποψίαις σας γι' αυτή — όφειλω νά σας είδοποιήσω ότι άναχωρήσαμε και οι δυό γιά την Κωνή Άκτι, όπου και μένουμε σε μιά θαυμασία τοποθεσία που θα σας περιγράψω άργότερα. Όπωσδήποτε έπιφυλάσσομαι νά σας φανώ χρήσιμος σ' άλλη, πιο κατάλληλη, περίστασι.

Βισσάρ Ουλέτ, άστυνομικός πράκτωρ»
JULES MOYGE

— Αυτό εδώ είνε τό δικό μου... Μπορείτε νά τό κρατήσετε!...

Υστερα, μη έχοντας πεία τη δύναμι νά μιλήση, έκανε μιά κίνησι άποχαιρετισμού, άνοιξε την καγκελλόπορτα και την ξανάκλεισε. Άνέθηκε στην κάμαρά της, την κλειδώσε, έκρυψε τά πορτοφόλια και αναβάλλοντας γιά την έπομένη τη φροντίδα νά τά έπιστρέψη στους κατόχους των, έπρεξε στο παράθυρο, άνασήκωσε την κουρτίνα γιά νά κυττάξη έξω.

Ανάμεσα από τ' άραιά φύλλα του κισσού, τά πλεγμένα στα κάγκελλα της πόρτας, της φάνηκε ότι είδε τόν Πυρρού νά σωριάζεται άπάνω σε μιά πέτρα και νά κρύβη τό κεφάλι του μες στα χέρια του, ίσως γιά νά κλάψη.

Άλλά ή δεσποινίς ντε Βέρ, δέν βεβαιώθηκε ποτέ αν είδε καλά, γιάτί ή όμίχλη έξω ήταν δυνατή και μες στα μάτια της ύπήρχαν πάρα πολλά δάκρυα...

ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ

Οί μόχθοι του ωραίου φύλου

Δ'

Συνεχίζουμε την έρευνά μας για την εργαζόμενη γυναίκα.

Στην δόξ Περίκλους 31, άνω πάτωμα, όπου τα γραφεία της αντιπροσωπείας καλλυντικών «Τανίτ», συναντούμε τη δεσποινίδα Λίτσα Μαμακίδου, αλληλογράφο και δακτυλογράφο της επιχείρησης και της εκθέτουμε το σκοπό της επισκέψεώς μας.

— Θα σάς μιλήσω, μάς απαντά, αλλά υπό τον όρο να διατυπώσετε τα πράγματα, όπως θα τα θέσω εγώ.

Το υποσχόμεθα και συνεχίζει:

— Εργάζομαι, όπως κάνουν και πολλά άλλα κορίτσια, διότι έχω ανάγκη να κερδίσω αν όχι το σύνολο, πάντως ένα μεγάλο μέρος των εξόδων μου. Δεν είμαι όμως διόλου ευχαριστημένη από την εργασία μου, διότι «έχω» όλην την ημέρα μου να περνώ με τα χέρια μου, να γράφω, να δακτυλογράφω, να κερδίζω όσο μου επιτρέπουν οι δυνάμεις μου, δεν μπορώ να κερδίσω όσα μου χρειάζονται για να ζήσω, δεν αμείβομαι σύμφωνα με τους κόπους μου.

— Τότε γιατί δεν ζητείτε μια καλύτερη θέση, δεσποινίς;

— Η συνουλή μου μας χαμογελά πικρά και μάς λέγει:

— Μήπως νομίζετε ότι αλλού θα πρόκειται να μου δώσουν περισσότερα; Δυστυχώς η προσφορά εργασίας εκ μέρους γυναικών είναι μεγαλύτερη απ' τη ζήτηση και αυτή είναι που κανονίζει τα μισθολόγια στις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Και το κακό είναι ότι την άθροισμα αυτή προσφορά της εργασίας δεν την δημιουργεί η ανάγκη, αλλά η δίψα της πολυτελεστεράς εμφανίσεως, που κατέχει πολλές δημοφύλους μου. Κοντά σ' εμάς τα δωράκια και πωχά κορίτσια, που αναγκάζομεθα να εξέλθουμε απ' τον καθαρό γυναικείο προορισμό μας, που είναι το νοικοκυριό, η μητρότης, για το ψωμί, υπάρχει πληθώρα κοριτσιών που εργάζονται για το λεύσο, ή για μικρό αμείωτο, ενώ θα μπορούσαν με λιγότερα έξοδα, με ό,τι τους προσφέρει το σπίτι τους, να εινε κομψές και κοινέτες, χωρίς να προσφέρονται να εργασθούν για 600 ή 600 δρχ. ελ μύνα ως δακτυλογράφοι ή ταμία ή λογίστρια εξεντελίζοντας έτσι τους μισθούς και κόποντας το ψωμί το δικό μας.

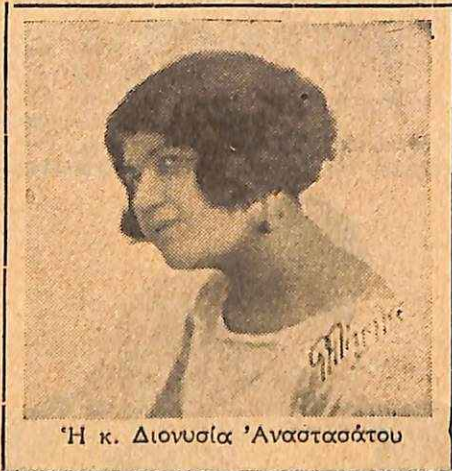
— Μα σοβαρά, δεσποινίς Μαμακίδου, ρωτούμε, γίνεται ένα τέτοιο πράγμα;

— Σοβαράτα, «Ακουσα μια κοπέλα να λέγει: «Εγώ θέλω 3 000 δρχ.» με το μήνα για ισοτιμότητα καλλυντικών, καλλυντικών. Ο μπαμπάς

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Η τραγική δυστυχία των κοριτσιών που βιοπαλαίου)

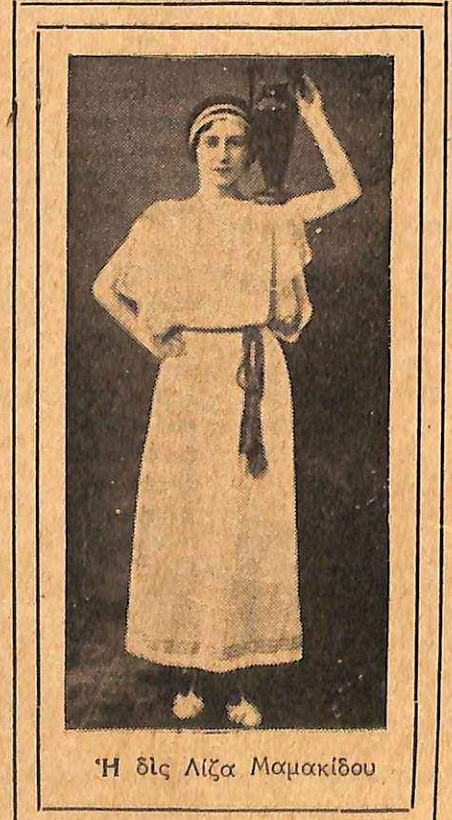
μουδινε μόνο τα μισά κι' έτσι αναγκάσθηκα να εργασθώ για να μη τ'απορροήσω μ' άλλο τρόπο». Και το κακό, κύριέ μου, είναι ότι η εργαζόμενη για τη συμπλήρωση περιττών εξόδων είναι κορίτσια οικογενειών που διαθέτουν τα μέσα και καταλαμβάνουν τις καλύτερες αμειβόμενες θέσεις ύπουργειών, Τρα-

Η κ. Διονυσία 'Αναστασάτου

πεζών, 'Ανωνύμων 'Εταιρειών κτλ., αφηγώντας για μας τις ψωροθεσούλες των 700 — 800 βία 900 δραχμών το μήνα, που δεν μάς ασφαλίζουν ούτε ψωμύργο...

— Και τί κάνετε για τη βελτίωσή της

Η δνς Λίτσα Μαμακίδου

θέσεώς σας, δεσποινίς;

— Μόλις πριν λίγο καιρό κάναμε ένα σύλλογο, που πρόγραμμά του είναι να επιδιώξει την ψήφισι νόμου απαγορευτικού στην κατάληψη δημοσίων, τραπεζικών και εις ανωνύμων εταιρείας θέσεων εις γυναίκας μη έχουσας απόλυτον ανάγκη. Ακόμη αποβλέπουμε στο να επιτύχουμε την υποχρεωτική απομάκρυνση εκ της θέσεως που κατέχουν σε Τράπεζες κτλ. υπανδρικοί γυναίκες, εφόσον ο σύζυγός των έχει πρόσοδο πέραν των 4.000 δραχμών μηνιαίως. Είναι ο μόνος τρόπος και οι άνεργοι άνδρες να εξεύρουν θέσεις και εμείς να πάψουμε υποφέρειναι. Θα χρειασθώ όμως μεγάλος αγών, γιατί η περισσότερη συνάδελφοι διατάζουν να εγγραφούν, να μετράσουν της κινήσεως, από το φόδο... μη πασεξηγηθούν και δγάρουν κακό όνομα...

— Από την εργασία σας εδώ, δεσποινίς, έσθε ευχαριστημένη; Πόσες ώρες εργάζεσθε; Η αμοιβή σας;

— Ο προϊστάμενός μου, κ. Σωκράτης, είναι πολύ ευγενικός. Η λιοβή ανάλογος προς ό,τι επιτελεί η κατάστασις που σάς περιέγραφα. Η ώρα ή συνήθειες των καπνοσημάτων.

Χαιρετούμε και απερχόμεθα, με την εντύπωση ότι η δνς Μαμακίδου, στο πρόσδοπο της οποίας είναι καταφανέστατα ζωγραφισμένος ο κάματος της διαπάλης, δεν είναι ενδομύχως ικανοποιημένη από τους όρους της εργασίας της.

Η κυρία Διονυσία 'Αναστασάτου, νομώτρια στο φωτογραφείο Πλ. Πιττιγγε, Κολοκατρώνη 57, μάς λέγει:

— Η εργασία είναι βάσανο για τη γυναίκα, που πάντων όταν περιμένη να ζήσει μόνον από την αμοιβή της και δεν έχει καμιά υποστήριξη. Μόνον εκείνες που είχαν τύχη να μπουν σε ύπουργεια ή σε Τράπεζες και να πάρουν κάποια προαγωγή μετά πολυτή εργασία, μπορούν να εινε ευχαριστημένες. Εμείς ή άλλες, που μωσσε σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, περνάμε ζωή βασανισμένη κι' αν ακόμα ο προϊστάμενος είναι άγιος. Δυστυχώς και αν ακόμα η γυναίκα αξίζει για δέκα άντρες, αμειβείται ημισυρότατα και όταν είναι πανένη στον κόσμο, όπως εγώ που χήρεψα νωρίς, στερείται κάθε χαρά της ζωής, κάθε απόλαυσις κι' είναι ζήτημα αν μπορεί να φάη όπως κι' όσο πρέπει, όταν θέλη να πνύνεται και κάπως ευπρόσδοπα.

— Πόσο παίρνετε, μαντάμ, αν επιτρέπεται;

— Ω, μη ρωτάτε εμένα γι' αυτό. Ο προϊστάμενός μου μου επιτρέπει να στεγάζωμαι εδώ και με καλοπληρώνει γιατί είμαι χρόνια στη δουλειά του. Ρωτήστε τις κομωτόριες άλλων φωτογραφείων και να δήτε ότι είμαστε για κλάματα. Ο μισθός είναι γελοίος και η αμοιβή μας εξαρτάται περισσότερο απ' τη γενναιοδωρία των πελατιών, αφού η κόμωσις στα φωτογραφεία γίνεται δωρεάν...

— Και δεν προσβάνετε, μαντάμ, σε καμιά ενέργεια για τη βελτίωσή της θέ-

σεώς σας; Δεν έχετε κανένα σύλλογο; — Να τον κάνουμε τί; Το πολύ-πολύ να συντελέσει στην κατάργησι των θέσεων κομωτοριών στα φωτογραφεία και να επεκταθί η ανεργία που υπάρχει.

Η δεσποινίς 'Ελένη Μικρού, ιδιοκτήτρια καταστήματος κεντημάτων επί της διασταυρώσεως των δδών Νανάρχου Μπήτη και Τσαμαδού στον Πειραιά, μάς λέγει:

— Η εργασία, είναι σήμερα απαραίτητη και για τη γυναίκα όπως και για τον άντρα, εκτός αν παίξει με τα εκατομμύρια, όπως τα παιδιά στην ακρογιαλία, με τα δότσала.

— Δεν είναι αυτό που θέλουμε να μάθουμε, δεσποινίς. Ζητούμε να εξακριβώσουμε αν η εργασία ευχαρίστη την εργάστρια γυναίκα, και αν αυτή εξοικονομεί τις βιωτικές της ανάγκες.

— Όταν η εργασία είναι ανάγκη, δεν μπορεί να είναι και ευχαρίστησις. Νομίζω όμως ότι άμα βγάξη κανείς σήμερα το ψωμάκι του και το φόρεμά του, πρέπει να δοξάξη και το Θεό.

— Βλέπω ότι δεν έχετε μεγάλες αξιώσεις απ' τη ζωή, δεσποινίς. Το ζήτημα όμως είναι τούτο: Βγάξει ένα κορίτσι εργαζόμενο το ψωμί του ή του βγαίνει η πίστις ανάποδα;

— Όταν κανείς απλώνει τα πόδια του ως εκεί... που φτάνει το πάπλωμά του, όλα είναι καλά...

— Ίσως έσεις ως κατασκηματάρχης να κερδίζετε τόσα, δσα άρκουν για να φτάσει το πάπλωμα τού... μήκος των ποδιών σας... Η εργάστριάς σας όμως τί λένε σχετικάς;

— Ρωτήσατέ τις...

Στο άλλο δωμάτιο του μικρού μαγαζιού της διδος Μικρού, δουλεύουν μια άζουρίστρα, μια κεντήστρια μηχανής και μια κεντήστρια χειρός.

— Τι ήμερομίσθιο παίρνετε, δεσποινίδες μου;

— Από 35 ως 45 δραχμές.

— Έσθε ευχαριστημένες από την εργασία σας;

— Είμαστε ευχαριστημένες που τα φέρνουμε βόλτα στους δύσκολους αυτούς καιρούς, μάς λέγει η κεντήστρια της μηχανής 'Αθηνά Σαραντοπούλου. Άλλοιώς ή σαρανταπέντε δραχμές την ήμερα που παίρνουμε όταν υπάρχει δουλειά, δεν φτάνουν σ' άλλα κορίτσια ούτε για τα παπούτσια τους.

— Πολλά τα έλεις εσύ καμένη, επεμβαίνει η άζουρίστρα, δνς Σούλα Βακαλοπούλου... Δεν λες δόξα σοι ο Θεός που βγαίνει το ψωμάκι μας;...

— Και γιατί δεν φροντίζετε, δεσποινίς, να επιδιώξετε, κάνοντας ένα σωμάτιο, τη βελτίωσή της αμοιβής σας;

Γελούν τώρα και η τρέις μ' όλη τους την καρδιά.

— Ποιά βελτίωσις θέσεως απαντά η δνς Σάσα 'Αλεξιάδου, κεντήστρια της χειρός, που ενώ απ' τη μια το κέντημα έχει καταργηθί σχεδόν τελείως, λόγω της κρίσεως, από την άλλη ο κόσμος έγγεμσε κεντήστριες;

Και συμπραίνει με βαθύ στεναγμό:

— Ο καιρός πουλί τα ξύλα κι' ο χειμώνας τ' άγοράζει. Άμα πάροχουν δουλειές, τα ήμερομίσθια ανεβαίνουν αυτόματα. Πάντως μη φαντασθήτε πως μια κεντήστρια μπορεί να φτάσει πέρα από τις 50—55 δραχμές. Αδτή δυστυχία είναι η «μαύρη» αλήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια της έρευνής.

Στό περιδωρίο

Ίστορικά ανέκδοτα

Ο Κίτσεμερ και ο άξιωματικός που ήθελε να παντρευτή. Το κόλπο του έξυπνου σπιτονοικοκύρη. Ο κατοπληρωτής δημοσιογράφος.

«Όταν ο ένδοξος Άγγλος στρατηγός λόρδος Κίτσεμερ, ύπηρετούσε στην Αίγυπτο, ένας άξιωματικός του, του ζήτησε άδεια, για να πάη στην Άγγλία να παντρευτή.

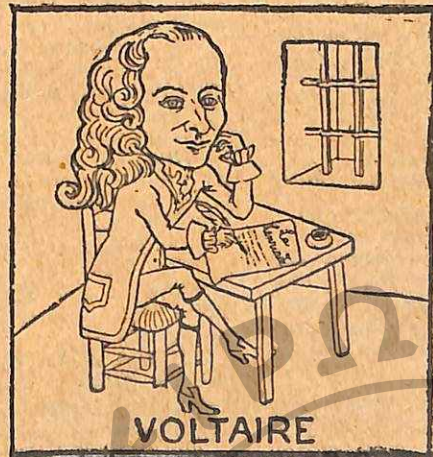
Ο Κίτσεμερ του απάντησε:

— Προς το παρόν ή ύπηρεσία σάς χρειάζεται ακόμα ένα χρόνο εδώ. Άργότερα, όταν περάση αυτός ο χρόνος και εξακολουθήσετε να θέλετε να παντρευτήτε, θα σάς χορηγήσω ευχαρίστως την άδειά σας.

Ο χρόνος αυτός δεν άργησε να περάση και ο άξιωματικός παρουσιάστηκε πάλι στον Άγγλο ναύαρχο, ζητώντας την άδεια του γάμου του.

— Πώς; Αυτό μου κάνει κατάπληξι, του είπε ο Κίτσεμερ. Επί ένα ολόκληρο χρόνο σκεπτόσαστε το γάμο και θέλετε ακόμα να... παντρευτήτε;

— Μάλιστα...

Ο Βολταίρος

— Μπα, φίλτατέ μου. Σας χορηγώ από σήμερα την άδειά σας, αλλά δεν σας κρύβω τον θαυμασμό μου για τη στάσι σας αυτή, που για μένα είναι μοναδικό παράδειγμα ανδρικής σταθερότητας...

Ο άξιωματικός τότε, αφού ευχαρίστησε το λόρδο, του είπε:

— Πρέπει όμως να σημειώσετε, καύρονέ μου, ότι δεν πρόκειται να παντρευτώ με την ίδια γυναίκα!...

Μια μέρα παρουσιάστηκε στο Βολταίρο ένας κύριος και του είπε:

— Γνωρίζω, μαίε, ότι είσθε ένας από τους μεγαλύτερους συγγραφείς της Γαλλίας, ότι κερδίζετε πολλά χρήματα και ότι έχετε συγχρόνως και μια μεγάλη και φιλεύσπλαχη ψυχή... Λοιπόν, σπρώχνεται να σάς παρακαλέσω για μια φτωχή μητέρα τριών παιδιών, που βρίσκεται σε πολύ στενόχωρη κατάσταση

και κινδυνεύει να μείνη στο δρόμο, επειδή δεν έχει να πληρώση το νοίκι της...

— Μπα! την δυστυχισμένη! είπε ο Βολταίρος συγκινημένος. Και πόσο είναι το νοίκι της;

— Μόνο ογδόντα φράγκα, μαίε... Ποσό ελάχιστο, που δεν είναι τίποτε για σάς!...

— Καλά... καλά... Ευχαρίστως να τα δώσω... έκανε ο Βολταίρος... Άφήστε μου τ'ονομά της και τη διεύθυνσί της να της τα στείλω...

— Όχι! Είναι περιττό να λάβετε έσεις αυτό τον κόπο... Μπορείτε να τα δώσετε σ' εμένα... Να κι' ή απόδειξις του ένοικιου... Είμαι ο σπιτονοικοκύρης της!...

Στην Ίταλία ζούσε άλλοτε ο περίφημος δημοσιογράφος Γιόρκι, ο οποίος φημιζότανε για το πνεύμα του, για τα πολλά του χρέη και για την αφέλεια με την οποία ξεφορτωνόταν τους δανειστές του.

Κάποτε πήγε και τον βρήκε στο γραφείο του κάποιος δανειστής του φρενικότατος.

— Ναρθής αύριο το πρωί στο σπίτι μου, στις έννη άκριβώς, του είπε ο Γιόρκι.

Την άλλη ήμερα το πρωί ο δανειστής του, βρισκόταν στις έννη παρὰ δέκα, έξω από την πόρτα του Γιόρκι.

Περίμενε να περάσουν και τα δέκα λεπτά της ώρας για να έλθη ή ώρα έννη κι' έπειτα χτύπησε το κουδούνι:

— Τι θέλετε; τον ρώτησε ή υπηρέτρια, άνοιγοντας την πόρτα

— Τον κύριο Γιόρκι.

— Έφανε πρό είκοσι λεπτών για το σταθμό, γιατί πρόκειται να πάη στο Λεόγγο με το έξπρες των έννη και δέκα.

Ο δανειστής, σαν άστραπή, τρέχας στο σταθμό και φθάνει άκριβώς την ώρα που οι υπάλληλοι έκλειναν τις πόρτες των βαγόνων και το τραίνο ξεκινούσε.

Λαχανισμένος άρχισε να τρέχει φωνάζοντας έξω απ' τα βαγόνια:

— Ο κύριος Γιόρκι! Ο κύριος Γιόρκι!...

Κάποιος στιγμή άνοιξε το παράθυρο ενός βαγονιού και φάνηκε ο Γιόρκι, σε τώντας:

— Ποιος με θέλει; Τι τρέχει;

— Κύριε Γιόρκι! φώναξε ο δανειστής. Ήθελα για κείνες τις χίλιες λερέτες.

— Α!... δεν πειράζει... Μου τις δίνεις όταν γυρίσω απ' το Λεόγγο, ά αποκρίθηκε αφέλειστα ο Γιόρκι κι' έκλεισε άτάραχος το τζάμι του παραθύρου...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΠΕΡΣΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΞΕΡΩ...

Σάν περπατᾶς, πετᾶς — ὦ 'Α-
ζιζέ — καὶ τὰ ξαρκάδια καὶ τὰ
εἰλάφια κρύβονται ντροπιασμένα
μπροστά σὲν ἑλαφράδα καὶ τῇ
λυγερὰδα τοῦ κομποῦ σου!...
Ὅταν χαμογελᾷς — ὦ 'Αζιζέ —
τὰ μαργαριτάρια θαμπώνουν, χά-
νουν κάθε τους λάμψη καὶ τὰ τρι-
αντάφυλλα κλείνουν φοβισμένα
μὴν τύχει καὶ δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ
ἄρωμά τους...

Σάν τραγουδᾷς — ὦ 'Αζιζέ —
ὅλα σωπαίνουν γύρω καὶ τ' ἀη-
δώναι καὶ τ' ἄλλα τὰ πουλιά...

Μὰ σάν θυμώνεις — ὦ 'Αζιζέ —
ὅλα τριγύρω σκοτεινιάζουν καὶ
ὁ Βεζύρης καὶ ὁ πασὰς ἀρχίζουν
νὰ φιλονικεῖν καὶ οἱ ἀνθρώποι ὁ-
λοὶ γίνονται κακοὶ ὁ ἕνας μὲ τὸν
ἄλλον...

ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΜΟΥ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ...

Ὅταν ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου
— ὦ! Γκιουλιστὶν — βλέπω σάν
μέσ' σὲ βαθειὰ σπηλιὰ, ἀραδι-
σμένα ἕνα-ἕνα τὰ πολύτιμα μαρ-
γαριτάρια, πὺλ δὲ τελείως μὰς τὰ
περφορένησε...

Ὅταν κοιτάσω τὴν
ἀνάσα σου — ὦ Γκι-
ουλιστὶν — μυρίζω
πειὰ ἀδιάκοπα, ὅλη
τὴν μέρα ἕνα ὁδὸ μο-
σχομύριστα κάτω ἀπ'
τὰ ρουθούνια μου...

Ὅταν ἀρχίζῃς κατὶ νὰ λές,
κατὶ νὰ διηγείσαι — ὦ Γκιουλ-
ιστὶν — τὰ φρέδια σφυρίζουν
δαιμονικά στὸ δάσος καὶ οἱ
σκορπιοὶ ἀγριεύουν...

Κι' ὅταν — ὦ! κολασμένη ψυ-
χή — πέσῃ τὸ σκοτάδι καὶ ἡ σι-
γαλιὰ ἀπλωθῇ παντοῦ, στοχάζο-
μαι ὅτι ὁ κόσμος ὅλος δὲν εἶνε
τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἔρημη λίμνη,
ποῦ στὴν ὄχθη τῆς ἐσθ' — μονά-
χα ἐσθ' — παραμονεύεις καὶ ἀνι-
σκόπας κοάζεις...

ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ

Γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ λαμὸ τῆς ἡ
'Αἰσά, ἐπλεξε ἕνα στεφάνι ἀπὸ
γαρύφαλλα...

Μὰ ἀνυπόμονη, καθὼς ἔκανε
νὰ τὸ φορέσῃ, τὸ δάχτυλό τῆς
μιλέχηκε καὶ ἡ μεταξωτὴ κλω-
στὴ τῆς ἔσπασε στὰ χέρια...

Τὰ γαρύφαλλα κυθῆκανε, σκοο-
πίστηκαν τριγύρω, σάν μιὰ βορ-
χὴ γεμάτη ἀρώματα...

Τὸ ἕνα γαρύφαλλο μιλέχηκε
μέσ' τὰ λυμένα τὰ μαλλιά τῆς
καὶ κρεμάστηκε ἐκεῖ.

Ἐνα ἄλλο γλίστησε στὰ πό-
δια τῆς καὶ ἕνα ἄλλο, ἔπεσε' εἰ-
πόναι καὶ καρφώθηκε ἀνάμεσα
στὰ στήθη τῆς...

ὦ! Καὶ τί δὲν θάδινε κανεὶς
γιὰ νὰ ἦταν — ἔστω καὶ λίγο
— αὐτὸ τὸ λουλούδι μέσ' στὴν ἐ-
ρωτικὴ ἐκείνη, κοιλάδα...

Μὰ ἡ καρδιά τῆς νεαρῆς κο-
πέλλας εἶνε ἀκόμα ἀγνή... πολὺ
ἀγνή καὶ ἡ ὥρα, ποῦ τὰ ἐρωτι-
κὰ χεῖλη θὰ δώσουν τὸ φιλή στὸ
κραινένο λαμὸ τῆς 'Αἰσά, δὲν
σημανε ἀκόμα!...

Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν

Ἡ Δροσόυλα

(Ἀληθινὴ ἐπαρχιώτικη ἱστορία)

γιὰ τὸν Ρούφουλα.

Ἐπὶ ὁ γέρος ἕνα καφε, φίλησε τὸ
κορτί του, καὶ ἔφυγεν, ἀφήνοντάς το
πίσω, μὲ μᾶτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ
κλάμα.

Ἐκάθιστο ἐκεῖνο τὸ μαῦρο σάν σα-
τισμένο ἀπὸ τὸ νέο περιβάλλον, στὴ
γωνιά. Ἀναθυμόταν τὴν καλύβα του,
καὶ τοὺς δικούς του, καὶ προσπαθοῦ-
σε νὰ καταπιῇ τὰ κλάματα καὶ τοὺς
λυγμούς π' ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν καρδιά
του.

Ἡ Παναγία δὲν τοῦ μίλησε στὴν
ἀρχή. Ὅταν ὅμως εἶδε, πὼς ἔξακο-
λουθούσανε τὰ δάκρυα, τοῦ εἶπε, δει-
χνοντας τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ:

— Ἐλα, ἔλα, κι' ἄφησε τώρα τὰ
μουτζοκλάματα. Πόνεσες, θλέπεις, τὴ
μπαιρότα. Πάρε νὰ κουνήσῃς τὸ
παιδί.

Καὶ ἐπειδὴ καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα
ἡ Παράσχω συνελήφθη κλαίονσα, ἡ
κυρά τοῦ Παναγιῆ, τῆς εἶπε θυμω-
μένη:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ... Κακοσημαδιὲς
ἐγὼ, δὲν θέλω. Γιὰ κάνει μου τὴ χάρι,
λούφαξε, γιατί σὲ στέλνω ἀμέσως στὸν
χωριάτη τὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ ἐο-
κλήσῃς γ' ἑδῶ, ὅπως ἔχουν μαθημένη...

Καὶ μισοκατάπιε, φεύγουσα:

— Χωριατόκαλτσα τοῦ διαόλου, λέω
'γώ!

Ἀπὸ τότε δὲν ἔκλαιε ἡ Παράσχω,
παρὰ τὸ θράδυ ποῦ ἔπεφτε νὰ κοιμη-
θῇ, ο' ἕνα ἐρώμικο χαλὶ, ποῦ τὸ εἴ-
χανε στρωμένο πρῶτα στὴ χειμερινά-
τικη ἡν κάμαρη, γιὰ νὰ πατᾶν καὶ τῆς
τὸ δῶσαν, τώρα, στρώμα μαζί καὶ
σκέπασμα.

— Παλιομπομπούτα!...

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟ-
ΚΑΙΡΙΝΗ

Μὲ τις πρῶτες ἡμέρες, ἡ μικρὴ ρί-

Φοροῦσε ἕνα παλὸ σακκάκι, με-
γάλο, τοῦ ἀφέντη τῆς.

χτηκε στὶς δουλιές. Ἐτρίβε, ξεθερμι-
ζε, σφούγγιζε καὶ διαρκῶς σκυμμένη
ἦταν, ἐπάνω σὲ ἀλυσίδες, πατσαβοῦ-
ρες, σὲ θολοστάχτες, σὲ μουντζούρες,
σὲ νερά. Καθάριζε τὸν Γούλη καὶ κου-
βαλοῦσε νερὸ ἀπ' τὴ θύση, μὲ κάπι
τοῦ πετρελαίου θεοτενεκέδες, μεγαλύ-
τερους ἀπὸ αὐτὴ, πάντοτε θρεγμένη,
καὶ καταμουσκεμένη, ἀπὸ τὰ νύχια ὡς
τὴν κορυφή.

Ἐμύριζεν ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ, μὲς
μούχλας μυρωδιά. Ἀπὸ τις στάχτες
καὶ τις θολοκούτες ξεράθηκαν καὶ
τράχυναν τὰ χέρια τῆς καὶ ἔσκασε
στὰ δάχτυλα τὸ δέρμα. Μερικὲς, μά-
λιστα, ἀπὸ τις σάρκινες αὐτὲς σχι-
σμές, ἦσαν κόκκινες καὶ θαβιὲς καὶ
ἔσταζαν αἷμα! Καὶ ὅμως, ἔπλενε τὰ
πιάτα, μὲ τὰ χέρια αὐτά, καθάριζε πε-
ρούνια, σφούγγιζε τὰ γυαλικά καὶ ἔ-
θρεχε τὰ λάχανα, ποῦ ἔφερνε γιὰ τὸ
φαῖ ὁ Ρούφουλας, ὅταν ἔπαιρνε νὰ μα-
γειρεύῃ.

Παποῦτσι στὰ ποδιάρια τῆς, δὲν ὀ-
ρεσε ποτέ... Χειμῶνα-καλοκαίρι, γύρι-
ζε ἐνυόλυτη ἀπάνω στὰ πυρωμένα τὰ
λιθάρια, καὶ σὲς θανατερὲς τὶς παγω-
νιές. Τὸ χειμῶνα μάλιστα, ἀπὸ τὸ κρύο
τὸ πολὺ, πόδια καὶ χέρια ἐμελάνιαζαν,
ἐπριζόντουσαν, πυορροοῦσαν, καὶ τὰ
δάχτυλά τῆς, ἔμοιαζαν, σάν μικρὰ
λουκάνικα!...

Περιπατοῦσα, προσπαθώντας μόλις
ν' ἀγγίξῃ τὰ πόδια τῆς στὴ γῆ καὶ ἔ-
κλαιγε ἀπὸ τοὺς πόνους, ὅταν ἡ κυρά
τῆς δὲν τὴν ἔβλεπε. Μιὰ ἡμέρα ἡ κυ-
ρία τῆς τῆς ἔδωκε ἕνα πατσαβοῦρι, νὰ
δέσῃ τὸν ποδιὸν τῆς τὶς πληγές. Τὸ
πατσαβοῦρι δέθηκε καὶ δὲν ἀλλάχτηκε
ποτέ. Κιτρίνισε ἀπὸ τὸ ὕλικό ποῦ ἔ-
τρεχε, μαύρισε ἀπὸ τις λάσπες, ἐκό-
ρισσε, σάν νὰ μὴν ἦταν ἀπὸ πανί, κι'
ἐσέρνισαν ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη, ράκος βορ-
βορῶδες στὴ γῆ.

Ὅταν ἐστρίβε τὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ,
πυγαίνοντας στὴν ἀγορά, γιὰ νὰ ψω-
νίσῃ καὶ ἔφερε πὼς ἡ κυρά τῆς πειὰ
δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε, ἔκλαιγε δυνατὰ, ἔ-
κλαιγε μὲ ἀναφυλητὰ, χουχουλίζον-
τας τὰ μελανιασμένα χέρια τῆς καὶ
ραντίζοντας τὶς πληγές καὶ τὰ σπυριά
τῆς, μὲ τὰ ἀρμυρά τῆς δάκρυα.

Ὁ κόσμος τὴ συμπονοῦσε καὶ ἡ νοι-
κοκυρὲς ἀπὸ τὰ γύρω παραθύρα, θρί-
σκανε μιὰ παραπάνω ἀφορμὴ γιὰ νὰ
κακίσουν τὴν κυρά τῆς καὶ νὰ φανοῦν
πρόνομηκες αὐτὲς.

— Δὲν τὸ λυπάται τὸ φτωχό!... Δὲν
δοσιάζει τὸ Θεό!... Ψυχὴ θὰ πα-
ραδώσῃ... Σκύλα εἶνε καὶ δὲν τὸ
πονᾷ.

Ἀλλὰ ἡ συμπάθειες αὐτὲς, μέ-
ναν ὡς ἐδῶ. Ἐξ ὅλου ἦταν γενι-
κὴ στὸ χωριὸ πεποθήσις, ὅτι ἡ
δούλα εἶνε δούλα, καὶ δὲν ἀξίζει
περισσότερο.

— Τὰ παλιοκομψίδια!... Λέγαν ἡ
ἱδιες ἡ νοικοκυρὲς, σάν μιλούσανε
μὲ τὴν κυρά τῆς... Τὰ παλιοτόμα-
ρα!... Θέλουν ἀργασίμα πολὺ γιὰ
νὰ γίνουμε ἀνθρώποι!... Ἀλλοίμο-

νο από μας, να λές, κυρά Παναγίνα μου, τί τραβάμε με τα λυσοκόφιδα αυτά!...

Το καλοκαίρι φορούσε μία ποδιά, από ένα ύφανμα, που μοιάζε σαν χωριάτικο τραπέζομάντηλο κι' ένα πουκαμισάκι. Τό χειμώνα έβριχνε άπάνω της κι' ένα παλιό σακκάκι του άφεντικού της, ντριλίνο, με' άνασκουμπωμένα τα μανίκια, που πλατύ - πλατύ, κρεμώταν ως τους άστραγάλους, με τσέπες άνοιχτές, που νόμιζε κανείς πως τώρα θα ποτίση μέσα ή φτωχή μικρή.

Η ΚΥΡΑ ΣΥΜΠΕΘΕΡΑ

Το καλοκαίρι την πιάσανε τή δύστυχη και πυρετοί. Κάθε δυό ημέρες μία κρυάδα και έπειτα μία κάψα, που την έβελάντωνε.

Με την κρυάδα άνατριχιασμένη, κουβαριασμένη, τουρτουρίζουσα, έκανε δουλιές κι' ακόμα με τον πυρετό, κόκκινη ακόμα, ιδρωμένη άπ' τη θερμότητα, την σήκωνε ή κυρία της, χτυπώντας την με το πόδι να νεροκουβάληση.

— Μά καυμένη, είνε κρίμα το φτωχό! της είπε ή Μαριωλή, ή κυρά συμπεθέρα, μία ημέρα που το είδε ζαλισμένο ακόμα από τον πυρετό, τους τεκέδες φορτωμένο, ν' άναπατάη τρεκλίζοντας να πέση, μία έδω και μία εκεί, φυσώντας δυνατά από τη θερμότητα, με μάτια αποθλωμένα, σαν να θράζαν μέσα τους. Μη καυμένη! είνε κοίμας το φτωχό. Θα το πεθάνης, δεν λυπάσαι!...

— Νά χαθή, ή παληομπομποτά! άποκρίθηκε ή κυρά της. Βρήκε, τάρρα, τίς ψευτοθέριες και τώριζε στην ντεμπελιά... Έγώ, έχω από το πρωτό σκωμένη και δουλεύω... Κυρία θα την κάνουμε;... Δεν χτιμάει το ψωμί που τρωει, που από το μάτι να της θυγή!

Η κυρά Μαριωλή, ή συμπεθέρα, δεν έμειλε. Έτοιμπηση στην κάλτσα τις θελόνες, και φρούστ, φρούστ, φρούστ, με τα παντοφλάκια της, έτράβηξε σά κάτω.

— Έχει και δίκιο ή νοικοκυρά. Το σκυλί και ο χωριάτης χάιδεμα δέ θέν, ψιθύριζε. Βγαίνουν κι' αυτόνα και παληοθήλκα!... Κάτι κεφάλια «τζόρα».

Άλλη μία ημέρα πάλι, που από τις κρυάδες ή Παράσχω έκλαιγε, ή κυρά Σιναιμική, ή αντίκρυνη γειτόνισσα, θγήκε στο παράθυρο και της είπε τάχα θυμωμένη, έτσι για να τ' άκούση ή Παναγίνα και να ευχαριστηθή. Για να πουλήση δούλεψι, που λέμε:

— Τι μουντίοκλας, βρέ παληοθήλκα, που να φας το κεφάλι σου! Σε πήρε, σέ ξεμύριασε ή νοικοκυρά, και σύ για το ευχαριστώ, έλο και κλαίς, γρουσουζά!... Παληοκαπότα, όποιος σέ δει, και τί θα πη!...

Φωνές άκουσθηκαν τότε, σαν άπάντησι, από το Ρούφουλα το σπίτι. Η κυρά Παναγίνα τ' άκουσε. Πετάχτηκε με το φακίόλι στο παράθυρο, είδε που επράκειτο για την Παράσχω, και έφώναξε:

— Έλα άπάνω παληοκόφιδο, και να σου δείξω εγώ!...

Και στρεφόμενη προς την κυρά Σιναιμική:

— Είδες εκεί, κυρά μου, τα άχαριστα!... Δουλειά με το στανειό, κι' αλήμυρη, και άειώσεις οί παληοχωριάτες... Και να της έλειπε και τίποτα, να

πήσι!...

— Έμένα μου τά λές, κυρά Παναγίνα μου!... Δεν θέλω. Ίω, που έχω τα καλούδια τά έχει... Σάν παιδί σου τώχεις το παληοθήλκα!... Δεν ξέρεις τί θυμός με πιάνει, άμα το θέλω να περνάει και να μιζοκλαίη στο παζάρι!... Και τί θα πη ο κόσμος;

— Έλα άπάνω, παληοκόφιδο και θα σου δείξω εγώ!... Εφρίξε ως και ή νοικοκυρά, κοομί χαμένο, με τις άχαριστίες σου! ούρλιαξε ή κυρά Παναγίνα.

Κουβαριασμένη, τρέμουσα, τουρτουρίζουσα από διπλές κρυάδες, ή Παράσχω προχώρησε στην κατοδική της.

— Έλα μέσα, που ως κ' ή νοικοκυρά ακόμα εφρίξει!...

Και άρχισε να την χτυπάη με τα χέρια και με την τσιμπίδα.

Τσιμπιές στριφτές, που μελάνιαζαν το κορμί της. Έκείνο το μαύρο ρέκα-

Η κυρά Μαριωλή, ή κυρά συμπεθέρα, δεν έμειλε. Έτοιμπηση στην κάλτσα τις θελόνες κι' έτράβηξε σά κάτω.

ζε, σηκώνοντας τα γέρια του, που αλύπητα, τα τσάκιζε ή τσιμπίδα, κρεμασμένο από της κυρά Παναγίνας τα φουστάνια.

— Κυρούλα μου, ποτέ μου!... Πατερούλη μου!... Κυρούλα μου!... Καλή μου!...

— Σκαμός, σκαμός, μουρή!...

Την άρπαξε τέλος από τα μαλλιά και της φίμωσε το στόμα!...

Έκείνη έβγαλε μία θρανή φωνή, έγλάρωσε τα μάτια, κι' άπόμεινε ξερή ή' ένα ρόγχο στο στόμα της.

— Μπα! Έχουμε και νάζια τώρα;... Μπα, την τσαρουχού, την χωριατοκοπότα! φρύαξε ή κυρά Παναγίνα.

Και της έδωκε μία δυνατή κλωτσιά, που έπετάχθηκε πέρα, σαν σώμα άδρα-

νές, σάρκες μολακές, ζεστές, χωρίς ζωή, χωρίς ψυχή!...

Η Παναγίνα την έτράνταξε:

— Σήκω, μουρή άπάνω!... Σήκω, βρωμούσα, είπα.

Και την άρπαξε, τη σήκωσε και την πήγε κοντά σε πιάτα, που ήτανε σε μία γωνιά, σωρός:

— Νά τα πλύνεις άμέσως, κακομοίρα μου.

Έκεί ή Παράσχω σαν' να συνήλθε λίγο, άναδευτηκε, έκανε να σηκωθή, μα σωριάστηκε και πάλι καταγής. Μία πολύ δυνατή πυρετού εκδήλωση, της ήρθε εκείνη τη στιγμή. Και κατέπεσε σαν να άπόλυωσε, κι' άπόμεινε μέσα στις θολόσταχτες των πιάτων, με γυρισμένο το κεφάλι και τα μαλλιά, μέσα στο θερμό.

— Πώς δεν ζεματίστηκε!... Είπεν ή Παναγίνα, όταν την είδε έτσι, να την πληρώσουμε για άνθρωπο σωστό!

Και έσκυψε και την πήρε από τις άμασάδες και την έβουρε άπάνω και την επλάνιασε στα τσόλια της.

Τότε, πρό του τελείως παράλυτου και βογγώντος έκενου πτώματος, που κατέκειτο στο χράμι, συνθησάνθη το μεγάλο σφάλμα της, και το έγκλημά της, και ένας μεγάλος φόβος, φόβος δυνατός την έπιασε.

— Βρέ, μήπως πέθανε!...

Και είδε φυλακές και διωγμούς, καταρρυγμούς και φασαρίες.

Τι να της κάνη όμως που είνε μοναχή;

Νά φωνάξη τις γειτόνισσες, φοβέταν!... Τι θα πούν; Θα έκτεθη, ρεζήλι θα την κάνουν!... Χίλια-δυό ψέματα έβγαζε με το μυαλό της, να τους πη!... Πώς έπεσε από τη σκάλα. Πώς έβαλε καρέκλα να φάη το γλυκό και έπεσε και έτσακίσθηκε, πώς... και πώς... και πώς!...

Άλλά σκέφθηκε φρονιμώτερα:

— Άς λέπουμε αυτές καλύτερα!... Πιό καλά θα ήτανε να μιλάγε στον άνδρα της!... Άλλά με ποιόν να το μιλήσει;... Θα ύποψιαστον στη γειτονιά!... Κάτι συμβαίνει!... Τέτοια όρα να τη γαίνει σπίτι ο κύρ-Παναγής, κάτι θα συμβαίνει!...

Κι' άποφάσισε πειά να κάμη ό,τι μπορούσε μοναχή της.

ΠΕΘΑΙΝΕΙ — ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ!

Από τον τρόμο, τον μεγάλο, που την έπιασε, έπήρε να της θρέξη το φλογισμένο το κεφάλι, με νερό, αλλά μόλις την πλησίασε, στάθηκε.

Κάτι το άγνωστο, το μυστηριώδες, το περιήφανο, την εμπόδιζε!... Αυτή να περιποιηθή, να νοσηλέψη μία χωριάτισσα, τη δούλα της! Και τί είνε αυτή, μη είνε ή Χρυσάφω το Χαστούκη, που την κάλουν στους άρρωστους ή μήπως είνε ή Κουτσολένη ή Γαλιώτισσα!... Αυτή, ή κόρη του δημάρχου, και του κύρ-Παναγής ή σύζυγος να περιποιηθή αυτό το παληοθήλκα, που θέλει πάτημα στο λαμόγχο!... Ποιός το έπιε ν' άρρωστήση;... Ποιός το έπιε να κλαίει καταμεσής στην αγορά, όπου να φρίζουν όλες ή νοικοκυράδες!... Δεν φθάνει ότι τους ρεζήλεψε, αλλά και να τη γηροκομήσουν!... Όχι. Για όλον τον κόσμο, όχι!... Έκεί να θγάλη τις μαύρες και τις σκοτεινές, ούτε μία πεντάρα δέ θα δώση!...

Νά φοφή!... Νά φοφή!... Νά πάη να χαθή!...

Έκείνη όμως τη στιγμή, ή μικρή σάλεψε λίγο, έγούρλωσε τα μάτια της.

άνοιξε κατάεηρο από κατακόκκινο το στόμα της από τον πυρετό, και άρχισε να ροχαλίξη, ένα ρόγχο τραχύν και άγριο, που γέμισε όλο το σπίτι και κουδούνιζε άπειλητικά, ζαλιστικά, μέσα στην Παναγίνας το κεφάλι.

Έτρώμαξε ή Ρούφουλα κι' άλλόφρονη έτρεξε στο παράθυρο. Κύταξε κατά τον έρημο το δρόμο, διέκρινε εκεί, κάτω μακριά, τον Κουτσοσταύρο το ουρλό, και άπόλυο' ένα ρέκο:

— Ούρέ Σταύρου, ού, ού, ού!...

— Τι είν' κυρά; άπάντησε ο Σταύρος, σηκωμένος από κλάματα, άργά.

— Τρέξε να πής του Παναγής, να ρηγή γρήγορα έδω, είνε άνάγκη!... Το άκουσ;

— Τ' άκούου!...

— Μά τώρα, Σταύρο!... Εφτυσα! Νά, φτοού!...

— Νά, πάω, δά κυρά, τί κάνεις έτσι; Ταραγμένος, γρήγορος, ο Ρούφουλας έφθασε στο σπίτι.

— Τι τρέχει, μουρή Λενιά; Μην έπαθε το πιδί μας, τίποτα;

Η γυναίκα του, θγήκε στην πόρτα πανιασμένη, άναμαλλιάρα, με πνιγμένη στο στόμα τη λαλιά.

— Έλα να δης.

Δεν ήθελε τίποτα να ειλπή εκεί, για να μη την άκούσουν οί γειτόνοι.

Ο Ρούφουλας άνέθηκε.

— Ού Γούλης μας, μουρή; τη ρώτησε. Τι έπαθε το πιδί, μουρή; Μην έπεσ' άπ' τη σκάλα; Μη κήκε;... Μη το ήρθε τίποτα, μουρή Λενιά;

— Όχι, το πιδί είνε καλά!...

Η Παράσχω, κάτι έχει.

— Ούφ και με τρώμαξες, που κακό χρόνο νάχη!... Στο δίο-λο να πάη, άφηκα μοναχό το μαγαζί!... Ήταν άνάγκη να με φέρης;...

Και έκίνησε να φύγη, φτύνοντας και θλαστημώντας.

Πριν διωκε θγή, θέλησε να ιδη το παιδί του. Ο Γούλης ήτανε καλά. Καθότανε σ' ένα τσόλι, με μία κόκκινη ποδιά μπροστά, καταλεκιασμένη στο στήθος, από σταλοξίες φαγιών και μία «σαλλιάρα» γεμάτη στάλες, πίνουλη και τριψάλα από γάλα. Καθόντανε βυζάνοντας το μεγάλο δάχτυλό του, γρυλλίζοντας και σαλιαρίζοντας. Ο «μπαμπάς» του άμα τον είδε γλυκάθηκε, τα μικρά του τα ματάκια λάμψανε από χαρά, ένα μειδίαμα έχύθηκε στην κ'τρινη, την έδρακή ή μωρή του και έσκυψε και το ψιθύρισε μ' άγάπη:

— Γούλη μου!... Γουλάκι μου!...

Και έφυγε, σαν να τον κυνηγούσαν, τρέχοντας προς το μαγαζί.

Η γυναίκα του που δεν το περίμενε αυτό, θγήκε στο παραθύρι.

— Φεύγεις;

— Ναι. Νά προσέχης το παιδί. Τον Γούλη, είπα, και τα μάτια σου!

— Και εγώ τί να κάμω, μ' αυτήνε έδω πέρα;

— Να την κατεβάσης να ψοφολογήσει, κάτω στο κατώ. Έχουμε δικές μας μαγκουφίες, δεν θάχουμε και τί; Παράσχω τις έννοιες.

— Και τί θα φάμε θράδυ;

— Δεν έμεινε τίποτα από ψές;

— Τίποτα.

— Έχουμε έληές;

— Έχουμε λίγες.

— Έ, λίγες έληές, κρεμμύδια και

άγιος ο Θεός!

Καμπούριασε, έχωσε το κεφάλι μέσα στους σγουμπούς του ώμου, που έστρογγυλουντο κάτω από το σακκάκι του, σαν δυό πεπόνια, κι' έτράβηξε σβαρνώνοντας τα πόδια του, κατά το μαγαζί.

ΚΙ' ΑΠΟ ΧΡΟΝΟΥ, ΚΟΥΜΑΡΑ

Η Παράσχω έμως θάσταξε.

Κίτρινη, άδύνατη, σαν λευφανοκέρι, την είδανε πάλι οί δρόμοι, λίγες, δυο-τρεις ημέρες έπειτα, αϊρούσαν το μακρύ, πλατύ σακκάκι της, να φυσάη με την μύτη, με κάτι μάτια που φωτοβολούσανε ακόμα και σπινθήριζαν του πυρετού τη λαύρα. Στο πρόσωπό της είχε μαύρα ίχνη, του δαρσίματος, και το ατί της πληγιασμένο από τα τραθήγματα, είχε σπυριάσει, άκάθαρτο, γεμάτο άδηια.

— Τσούτσουρος πάλι!... είπεν ή κυρά Σιναιμική, στην Παναγίνα, σαν την είδε.

— Έχουν αυτοί άνάγκη!... Κόκκαλο χωριάτικο, ξέρεις, κυρά Σιναιμική

Έβγαλε μία θρανή φωνή, έγλάρωσε τα μάτια κι' άπόμεινε ξερή.

μου!... Κόκκαλο γερό. Άν είνε κανένας που χρειάζεται, κανένας από μας, πάει, πεθαίνουμε άμέσως.

— Μ' βέβαια, αν είν' κανένας, που ν' άείζη το τομάρι του, χάνεται άδίκως των άδικών!...

Όλα αυτά πηγαίνουν στο πατέρα της Παράσχω τ' αυτιά.

— Τι κάθασαι, μαρέ Θωμά, και δεν πās να πάρης εκείνο το κορίτσι; το λέγανε. Θα το πεθάνη εκείνος ο άλητήριος ο Ρούφουλας. Όλο εύλο και νηστεία το έχει, που σαίλασε το δόλιο!...

— Δεν τρώει;

— Τι να φάη;

— Ένα σπίτι, τόσο πλούσιο; Μπορεί να φάη ό,τι θέλει.

— Νά φάη, λέει. Δεν τρών αυτοί, και θα δώσουν και στην Παράσχω!... Σε καλό σου, χριστιανέ μου!... Όλα τα αποφασούδια τρώει, κι' όταν όπάχουνε κι' αυτά!... Άν το άγαπας το κορίτσι σου, πηγαίνε να το πάρης.

— Ναι, θα πάω!... Θα πάω!...

Έλεγεν ο χωρικός, αλλά δεν πηγαίνε ποτέ του.

Μία φορά, που θέλησε να πάη να το δει, τον κρατήσανε στη πόρτα κάτω, σαν σκυλί, γιατί είχαν λάσπες τα τσαρούχια του.

Την άλλη ξυπολύθηκε, τ' άφήκε κάτω, κι' άνέθηκε φοβισμένος και σιγοπατώντας.

— Γειά τ' άφεντιά σας!... Τι κάν'ς άφεντικό;

Τους θρήκε άπάνω στο γεύμα. Η Παναγίνα όμως, μόλις τον είδε, σηκωσε τα «τσουμπέκια» από το τραπέζι, έξέστρωσε το τραπέζομάντηλο, και το είπε με κάποια περιφρόνησι:

— Έρχεσαι και ξεσηκώνεις το κοριτσιό σου τα μυαλά!... Ένα άπαίδευτο 'δω πέρα, μάλλιασε ή γλώσσα μου να το βάλω σέ δουλειά!... Χαμπάρι, ντίπ, δεν έχει!...

— Μά εγώ, κυρα, διόλου δεν το μίλησα.

— Είστε μυστικοί, σεις οί χωριάτες!... Τά λέτε, χωρίς να σά νοιώσουμε!... Νά το πάρης, δεν το θέλω!... Δεν θα την κάνω γά, κυρά αυτή, και να της γίνω δούλα.

— Κάμε την ό,τι θέλεις, άπ' το Θεό και στα χέρια σου, της ειλ' ο δυστυχής. Νά μου το κάνης άνθρωπο μοναχά!... Κρέας σου το έδωσα, κόκκαλο να το πάρω!...

Και έσηκώθηκε να φύγη. Πριν να ξεκινήση, κοντοστάθηκε, κατέβασε από τον ώμο το σακκούλι του και άπλωσε το χέρι μέσα:

— Το έφερα και λίγα κούμαρα. Τ' άρέσαν τόσο, όταν ήταν στο χωριό.

— Τι έκαμε λέει!... Κούμαρα!...

Κούμαρα, ναι, για να καλωσκαίριση που τ' άρέσουν.

— Κούμαρα! Άρρώστιας και κιν'να δηλαδή; Φέτα δώ, να τα πετάξω, χριστιανέ μου!... Γι' αυτό μας ήρθες έδω κάτω!... Δεν έρχεστε, ποτέ σας, για καλό.

Τά πήρε τα κούμαρα, αλλά δεν τα πέταξε. Τά έβγαλε σ' ένα καπάκι, τά έπλυνε με λίγο νερό και τάβαλε στο ράφι. Έβαλε λίγα στο στόμα το Γούλη, άπ' αυτά — έτσι για το καλό — έφύλαξε το θράδυ του άνδρός της και τά άλλα τάφαγε, πηγαίνοντας τα άλλα δούλες και χάρτουσα

χομένη για δουλειές και χάρτουσα κι' από ένα!...

Η Παράσχω, ούτε τάδε, ούτε τά καλωσκαίρισε.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ, Σ' ΕΝΟΣ ΧΩΡΙΑΤΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Από τότε ο πατέρας της Παράσχω δεν τόλμησε να ξαναπάη στο σπίτι.

Κι' όταν, κατόπιν, έμαθε το κοριτσιό του τα παιδέματά και τις άρρώστιας, κάτι τον έσπρωχνε να το πάη από εκεί, αλλά και κάτι πάλιν, το άόριστο, τον εμπόδιζε. Και μία φορά, που κατέθηκε μ' άπόφασι άπ' το χωριό, και τρέβηξε να πάη στο Ρούφουλα το σπίτι αισθανθηκε από μέσα του, τόση ταρχοή, τόση δειλία, τόση σαστισμάρα, που έσκυψε το κεφάλι μέσα στην καπότα του και έφυγε και πάλι, σαν διωγμένος.

Μά από πίσω του σαν νάκουε μια φωνή, να του λη και να του φωνάξουνε δυνατά:

— Πατέρα!... Πατέρα!...

(Ακολουθεί)

Αισθηματικά διηγήματα

Η αγάπη της Τζακέγιας

ΤΑ να διασκεδάσω την αγάπη μου, μου προκαλούσε ο μονότονος κρότος του τραίνου, και το άκουα πού μονότονο θέαμα της άμμου της έρημου που διασχίζαμε, είπα στον Άραβα φίλο μου, με τον οποίο συνταξιδεύαμε:

— Διηγείσου μου την ιστορία της Τζακέγιας.

Από πρίν, καθώς συνωμιλούσαμε για τις γυναίκες των Ιθαγενών, ο φίλος μου μου είχε πει πως όταν ήταν νέος, είχε αγαπήσει μια Άραβινα, που την έλεγαν Τζακέγια και της οποίας η αγάπη τον είχε κάνει τότε να πονέει αφάνταστα.

— Άκουσε, μου είπε τότε αυτός, αρχίζοντας την ιστορία του, ενώ έμοιαζε ένα άφηρημένο βλέμμα έξω προς τον απέραντο ορίζοντα της έρημου. Η Τζακέγια ήταν μικρή Άραβοπούλα, μια Άραβοπούλα πολύ όμορφη, που μου είχε άρεσει υπερβολικά. Την εποχή εκείνη ήμουν νέος, μονάχος στον κόσμο και πλούσιος. Είχα σπουδάσει στην Εξωόπη και χάρις σ' αυτό, είχα αποκτήσει τις συνήθειες και τις κλίσεις των Ευρωπαίων. Η Τζακέγια όμως μου άρεσε περισσότερο από κάθε Ευρωπαία. Μόλις την γνώρισα, την έπληρα μαζί μου, σκοπεύοντας να την μορφώσω, να την πολιτίσω, να την μεταβάλω σε πλάσμα λεπτό και χαριτωμένο. Της έδωσα λοιπόν ένα μικρό σπιτάκι, σε μια ήσυχη κι απόμειρη γωνιά του παλαιού Κάιρου, της άδωσα σαρούχα, κοσμήματα, αρώματα κι όλα τ' αγαθά που μπορούσε να ποθήσει μια γυναίκα. Την έμαθα να κάνει λουτρό κάθε μέρα. Της έμαθα ακόμα συνήθειες ευρωπαϊκές... την έκανα, με λίγα λόγια, μια κυρία κομψή, χαριτωμένη και φιλόξενη. Της έδωσα, τέλος, την αγάπη μου.

— Ω! την αγαπούσα πολύ, πάρα πολύ... Την χαιδεύα διαρκώς, την κρατούσα τρυφερά στην αγκαλιά μου, περνούσα μαζί της ώρες δλόκληρες, τα βράδια σεληνοφώτα βράδια, τα φωτεινά και θερμά απογεύματα, όταν το σκίεφος των κήπων έπεφτε γοητευτικό, μέσα στο άρωμα του γιαισεμιού και της τσιανταφυλλιάς, μέσα στο σαλονάκι μας, το γεμάτο από τάπητες και απαλά μαξιλαράκια απ' όπου ακούγαμε το νανουριστικό φλοῦθο του Νείλου.

Η Τζακέγια όμως φερότανε σαν μια άγρια αιχμαλώτισ μου. Δεν μου ανταπέδιδε καμιά απ' τις τρυφερότητές μου. Δεχόταν τον έρωτά μου με παθητικότητα.

Τι να σκεπτότανε τάχα για μένα;... Τι να αισθανόταν; Με αγαπούσε; Δεν θα μπορούσα να το βεβαιώσω. Ήταν ένα παράξενο πλάσμα, μια μικρή σφιγξ. Άλλοτε την έβλεπα μια άκαταχετη φλυαρία, έπως πιάνει όλους τους Άραβδες, κι άλλοτε γινότανε σιωπηλή, επιφυλακτική και ρεμβώδης.

Φανταζόμουν ότι μ' αγαπούσε ή μάλλον έλπιζα ότι θα μ' αγαπήσει.

Δεχότανε υποτακτικά τα φλογερά χάδια μου, τις εκδηλώσεις της τρυφερότητός μου, τη λατρεία μου, μα δλ' αυτά, φαινότανε σαν να την ξάφνιαζαν. Την έκαναν να απορη σαν κάτι το οποίο δεν ήταν συνηθισμένη. Πολλές φορές μάλιστα γελοῖσε, όπως γελάει κανείς μ' ένα πρόγραμμα τσαρδόχο, καταπληκτικό και έπειτα, ανοίγοντας τα σκοτεινά μάτια της,

με κύτταζε σιωπηλή.

Φαινόταν σαν να μη καταλάβαινε την έννοια της αισθηματικότητός μου εκείνης, της γεμάτης λατρεία αφοσίωσής μου, του έντατικού εκείνου αισθήματος που την εξύψωνε στα μάτια μου και την παρούσάσε σαν ένα είδωλο.

Μερικές φορές μου έλεγε με έκπληξη: — Μα γιατί; Γιατί κάνεις έτσι;... Μα γιατί τα κάνεις όλ' αυτά; Γιατί μου λές όλ' αυτά τα πράγματα;

Φανταζόμουν ότι έτρεμε για μένα, για τον αφέντη της, όπως με έλεγε με εγγνωμοσύνη και μ' αφοσίωση. Ένόμιζα πως με συμπαθούσε. Είχα την ιδέα ότι θα την έπιανε απελπισία αν την άφηνα, αν την εγκατέλειπα, αν την πετούσα στο βοώμιμο και σκονισμένο δρόμο, ανάμεσα στο άγροίκο και βάρβαρο πλήθος των Ιθαγενών...

Τι σίνιγμα όμως που εινε η άραβική ψυχή!

Μια μέρα, ξαφνικά, ξεφεύγοντας μέσ'

απ' την αγκαλιά μου, έπληξε ένα ύψος σοβαρό και μου είπε με φωνή συριχή:

— Οέλω να φύγω από δω!

— Να φύγεις; Και πού θέλεις να πάς; τη ρώτησα κατάπληχτος και ταραγμένος.

— Δεν ξέρω... Οέλω όμως να φύγω...

— Άστεινέσαι, Τζακέγια.

— Όχι... Όχι! Οέλω να φύγω απ' εδώ μέσα!...

— Μα γιατί; Τι σου έκανα; Σου λείπει τίποτα; Τι θέλεις; Πές μου, μίλησέ μου! Θα ικανοποιήσω κάθε σου επιθυμία, όπως πάντα!...

— Όχι! Δέ μου λείπει τίποτα. Μου έχεις δώσει τόσα πράγματα... Έγώ όμως θέλω να φύγω!...

— Μα γιατί; Γιατί;

— Γιατί! Γιατί είσαι άντρας!...

Η απάντησής της αυτή ήταν τόσο απροσδόκητη και παράξενη, που μ' έκανε να γελάσω δυνατά...

— Μα, Τζακέγια! της είπα στο τέλος... Τι είπες; Έγώ δεν είμαι άντρας;

— Ναί, εσύ!... Δεν είσαι άντρας. Με φιλάς, με παίρνεις στην αγκαλιά σου, κάθεσαι στα πόδια μου... με χαιδεύεις...

Μου φιλάς τα χέρια... Μα δεν με δέχνεις καθόλου... Νά!... Γι' αυτό δεν είσαι άντρας και γι' αυτό κ' εγώ θέλω να

φύγω απ' εδώ!...

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, έγειρε το κεφάλι της στο τραπέζι της τουαλέτας της κι' άρχισε να κλαίει. Η τελευταία αυτή απάντησή με τάρσσε, με λύπησε πολύ. Δεν γελοῖσα πειά. Είδα, σαν να είχε φωτίσει το μυστήριο της γυναικείας εκείνης ψυχής, μια γυνική άσπρα... Έτσι ήταν δυστυχώς... Έγώ δεν χρησιμοποιούσα τη βία, δεν ήμουν βαρυσ και άγροίκος μαζύ της, σαν αφέντης. Άρα δεν ήμουν άντρας. Αυτή ήταν η λογική της. Αυτό ήταν το εγκλημα μου...

Η απάντησής της Τζακέγιας μ' έκανε να πονέσω ως τα κατάδια της ψυχής μου. Προσπάθησα απωσθήποτε να γυρίσω το πράγμα στο άστειο. Ήταν ένα απόγεμα του Δεκεμβρίου, χλιαρό και γλυκό σαν άνοιξιάνικο. Θυμάμαι ακόμα ότι, την ώρα εκείνη, ένας μουσέϊνης διαλαλούσε απ' το μπαρέ του με την κλαψιάρικη φωνή του, την άρροσίωσή του προς το Θεό του...

Εβγάηκα απ' το σπύτι λυπημένος σαν να είχα χάσει κάτι πολύ αγαπημένο... Ένοιωθα μέσα μου κάτι σαν προαισθησι καποστρόφης...

Όταν το βράδυ ξαναγύρισα στην εξωτική φωλιά μου, τη βεήκα σκοτεινή, άδεια και σιωπηλή!

Η Τζακέγια δεν ήταν πειά εκεί...

Είχε φύγει έτσι, χωρίς να με είδοποιήση... Είχε φύγει ποιος ξέρει για πού... Είχε εξαφανισθή σαν σιά, χωμένη μέσα στην απέριστη πόλη με τους χίλιους δρομάκους, με τα άπειρα μυστηριώδη άντρα, με τα άμέτρητα, επικίνδυνα κι' επιφοβα καταφύγια της...

Πού είχε πάει... Πού;...

Σωριάσθηκα άπαρηγόρητος επάνω στα μαξιλάρια που ήταν ακόμα ζεστά απ' τ' ακουμπισιά της, που είχαν ακόμα το άρωμά της — ένα αιγυπτιακό άρωμα — το μόνο πράγμα που είχε μείνει δικό της εκεί μέσα και που σιγά-σιγά χανότανε κι' αυτό, όπως χάθηκε κι' εκείνη!...

Από την ημέρα εκείνη δεν την ξαναείδα, δεν έμαθα τίποτα γι' αυτήν.

Πέρασαν χρόνια πολλά. Ταξίδευσα στην Εξωόπη. Ξαναγύρισα στην Αίγυπτο. Άλλες γυναίκες τράβηξαν την προσοχή μου. Άλλες περιπτώσεις με άπιασέλησαν...

Μια μέρα, καθώς περνούσα ένα μικρό δρομάκι της συνοικίας των Ιθαγενών του Μπονλάκ, είδα να προβάλλη στο πέραςμά μου, μέσα από τη λάσπη, μια γυναίκα με εντιωμένο πρόσωπο. Την άκουσα να με φωνάζει με τ' όνομά μου...

Στάθηκα κατάπληχτος.

— Ποιά είσαι σύ; ρώτησα τη γυναίκα.

— Εκείνη που άποκόρηκα;

— Δεν με γνωρίζεις πειά;... Δεν θυμάσαι την Τζακέγια;

... Η Τζακέγια;... Η Τζακέγια!...

Ήταν αφάνταστο αλήθεια!... Τώρα, εκεί μπροστά μου είχα ένα δυστυχισμένο πλάσμα, γέριμο, άρρωστημένο, άποκηνομένο...

— Εσύ; Η Τζακέγια;...

Είχε γίνει άγνωστη... Ένοιωσα κάτι να μου σπίγγει την καρδιά...

Μου διηγήθηκε τη ζωή της, μια ζωή γεμάτη άθλιότητα και δυστυχία, βάσανα και καταπτώσεις... Έπειτα κίνησε για να φύγει...

Γαλλική λογοτεχνία

Ανάμεσα σε

ΑΚΕΙΝΟ το βράδυ, ο Πάωλ Γκριφόν είχε γυρίσει μελαγχολικός στο σπύτι του. Ένα μεγάλο θάρος πίεζε την καρδιά του και τα μάτια του θόλωναν από τα δάκρυα... Έ, όλα είχαν τελειώσει πειά. Οί έρωτες, ή άγρύπνιες, τα μαρτύρια. Τώρα θα μπορούσε πάλι να ξαναρχίση την εργατική ζωή του. Τίποτε δεν θα τον εμπόδιζε και τίποτε δεν θα θασάνιζε το μυαλό του.

Και όμως δεν ένοιωθε καμιά χαρά γι' αυτή την απολύτρωσι. Αισθανόταν μάλιστα ότι κάποιος του τραβούσε από τη θέσι της την καρδιά του κι' ένοιωθε μια λιποψυχία. Άν ζούσε μόνος του, αν δεν είχε υποχρεώσεις, θα τέλειωνε μια και καλή τους λογαριασμούς του με τη ζωή. Μα αυτό ήταν αδύνατο να γίνη. Ήξερε ότι στο σπύτι του τον περίμεναν τα μικρά αδελφία του κι' εκείνη ή τόσο σοβαρή και μελαγχολική αδελφή του που τόσα χρόνια πρόσμενε υπομονετικά το πριγκηπόπουλο, που θά την παντρευόταν...

Ο Γκριφόν στάθηκε μια στιγμή μέσα στην κάμαρά του και, πλησιάζοντας στο παράθυρο, άφησε τον δροσερό άέρα της νύχτας να του δροσίση το φλογισμένο του μέτωπο.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, δεν έχω το δικαίωμα να πεθάνω! Δεν έχω το δικαίωμα να σκέφτωμαι μόνο τον εαυτό μου! Πρέπει να εργασθώ. Όλοι σε μένα στηρίζουν τις ελπίδες τους.

Και θυμήθηκε το μελαγχολικό βλέμμα της μητέρας του, έτσι καθώς τον κυτούσε πρό ολίγου στο τραπέζι, προσπαθώντας να μαντέψει την θλίψή του. Όσο για την αδελφή του, εκείνη απέφευγε πάντα να του κάνει λόγο για τίποτε και δεν τολμούσε να του ζητήσει κάτι. Κι' αυτά ακόμη τα μικρά αδελφία του, όλες αυτές τις μέρες του ψυχικού μαρτυρίου του, έτρωγαν ήσυχά, χωρίς να χτυπούν και να παίζουν με τα σερβίτσια και του έρριχναν θαρρείες και σοβαρές ματιές, όπως κυτ-

— Γιατί φεύγεις; την ρώτησα...

Έκανε μια χειρονομία εγκατέστησης, σαν να ήθελε να πει ότι αυτό ήταν το πεπρωμένο της, ότι έτσι το ήθελε ή Μοίρα, ο Άλλος και ότι ήταν περσιτό ν' αντισταθί...

Της έδωσα μερικά λεφτά και μου φαίνεται πως ακόμα ξαναβλέπω τα χέρια που άπλωσε για να τα πάρη... Ω! φίλε μου!... Ήσαν κάτι χέρια σκελεθρομένα, κοκαλιάρικα, εντιωμένα, παραμορφωμένα!...

Απομακρύνθηκα με την καρδιά πληγωμένη, λυπημένος, αναπολώντας μελαγχολικά την εποχή που αυτά τα ίδια χέρια — ήσαν τότε απαλά, τρυφερά, καθαρά και άδωματομένα... γεμάτα στολίδια — τα είχα τόσες φορές φιλήσει, κρατώντας τη μικρή Τζακέγια μέσα στην αγκαλιά μου, σε μια άτέλειωτη νιοση του έρωτός μας... ΕΚΤΩΡ ΜΟΝΤΙΝΙ

Του Ζώρζ Ντυράν

δυο καρδιές

τάνε τα παιδιά έναν άρρωστο.

Τόσες μέρες τώρα ο Γκριφόν δεν είχε προσέξει πόσο άποπνικτική είχε γίνει ή ατμόσφαιρα στο σπύτι του εξαιτίας της διαγωγής του. Το μυαλό του διαρκώς ταξίδευε σ' Εκείνην. Όταν πήγαινε στο άτελλέ του για να εργασθή, το μολύδι κόλλαιγε στο χέρι του κι' ήταν αδύνατο να τραβήξει μια γραμμή. Δεν τον χαροῦσε ο τόπος... Στέναζε διαρκώς και το κεφάλι του ένοιωθε ότι ήταν άδειο σαν να είχε φύγει ξαφνικά από μέσα το μυαλό του. Ήταν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος! Είχε χάσει τη χαρά της ζωής. Έμοιαζε σαν ένα τυφλό που τον είχαν αφήσει μέσα σε μια πολυθρόνη λεωφόρου. Είχε χάσει την εμπιστοσύνη στον εαυτό του και την αίσιοδοξία του. Είχε γίνει ένα τίποτα. Κι' όλα αυτά τα μαρτύρια τα είχε τσάκισι γιατί είχε μπλέξει στον έρωτα ενός κοριτσιού.

Θεέ μου! Αυτός λοιπόν ήταν ο έρωας; Η καταστροφή;

Ο Πάωλ Γκριφόν πάλαψε όσο μπορούσε για να ξεφύγει από τη γοητεία της. Αγωνιζόταν να κερδίση λίγα χρήματα για να συντήρηση την οικογένειά του. Μα ή θλίψη κι' ή άπογοητεύσεις που δοκίμαζε από τη συμπεριφορά της άγαπημένης του, του τσάκιζαν τον ψυχικό του κόσμο και τον εμπόδιζαν να δημιουργήση κάτι.

Ο Πάωλ Γκριφόν είχε μιλέξει μ' ένα από εκείνα τα όμορφα κορίτσια, τα οποία δεν μπορεί κανείς να χαρακτήρησι ούτε άθωα, ούτε πάλι να βεβαιώση ότι εινε διεφθαρμένα. Η φίλη του ήταν μια από αυτές τις άπειρες φτωχές νέες που κυκλοφορούν στα κοσμικά κέντρα και που αγωνίζονται να θροῦν έναν πλούσιο σύζυγο. Όλη τη γοητεία της την είχε στηρίξει στη κομψή εμφάνισή της και στην όμορφιά της. Ήταν πρόθυμη ν' άκούση οποιαδήποτε αισθηματική εξομολόγησι, φθάνει να είχε την ελπίδα ότι μπορούσε αυτή να είχε την ελπίδα σε μια πρόταση γάμου. Η Τζακέγια Ροζέ ήταν υπερβολικά έξυπνη κι' ήξερε να ξεφεύγει από τις διάφορες παλινδές των Δόν Ζουάν. Ωστόσο έμοιαζε με την άλεπού, ή όποια γλύτωνε βέβαια τη ζωή της, μα σε κάθε τέτοια παγίδα άφηνε και λίγες τριχές της γούνας της!

Έτσι οι νέοι δεν την είχαν και σε μεγάλη εκτίμησι και τη θεωρούσαν πειά σπύτη υποπη γυναίκα.

Ο άτυχος Πάωλ όμως παρασύρθηκε από το εθώο βλέμμα των ματιών της και την γοητευτική της όμορφιά κι' έγινε φίλος της. Η Τζακέγια στην αρχή δεν λογάρισε καθόλου τον έρωτά του. Καταλάβαινε ότι δεν είχε να κερδίση τίποτε από αυτόν. Ωστόσο έπειτα από λίγο σκέφτηκε ότι τα χρόνια περνούσαν, ή αίσθηματικές της περιπτώσεις με τους πλουσίους νέους είχαν πάντα ένα άδοξο τέλος κι' ότι ο Γκριφόν θα μπορούσε να της δώσει τ' όνομά του για να σκεπάσει μ' αυτό όλες τις τρέλλες της.

Και άφρασιώθηκε σ' αυτόν. Μα ένοιωθε να τον κάνει να πληρώση πολύ άκριβά αυτό τον έρωτά της κι' αυτή

Μυθιστορημα τρόμου και Φρίκης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μέσα στον πύργο της οικογένειας Λαίτητον συμβαίνουν αλλοκοτά και μυστηριώδη πράγματα. Μια τρομερή καταρα θαφραίνει την οικογένεια αυτή, της οποίας τα μέλη δολοφονούνται μυστηριώδως.

Ο Μπόμπι Φρήμαν, ο οποίος φθάνει στον πύργο για να επισκεφθεί τη μητέρα του Χριστίνα Λαίτητον, βρίσκεται έξω από μια τραγωδία. Δολοφονείται τη νύχτα μυστηριώδως ο πατέρας της Χριστίνας. Και στο στήθος του δολοφονημένου υπάρχει χαραγμένος θαυμάσιος σταυρός της κατάρρας, ο σταυρός του αίματος που σηματοδοτεί όλα τα τραγικά θύματα της οικογένειας. Συγχρόνως πεθαίνει την ίδια νύχτα η γιαγιά της Χριστίνας, η οποία αποκαλύπτει ότι την οικογένεια Λαίτητον θαφραίνει η κατάρρα του Κούρτ Γκίλντερ, ο οποίος την είχε αγαπήσει άλλοτε κι' ο οποίος χάθηκε απ' τον κόσμο μυστηριώδως. Από τότε αρκετοί οικείοι της θρέθηκαν δολοφονημένοι, με το σταυρό του Κούρτ Γκίλντερ στο στήθος. Φτάνει συγχρόνως στον πύργο ο αστυνομικός Κάρτερ, αλλά η δολοφονίες εξακολουθούν. Φρίκη έχει καταλάβει τους πάντες. Πτώματα με τον σταυρόν του Γκίλντερ στο στήθος, τρόμος και αίμα, αίμα!... (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν ήρθε η νοσοκόμος, ο Φρήμαν της σύστησε αψιθήρα, να μην έγκυαλει ούτε στιγμή μονάχη της τη Τζούλια. Ο ίδιος κατόπιν πήγε στο δωμάτιο της Χριστίνας, περιποιήθηκε την αφανισμένη απ' τις τόσες συγκινήσεις κοπέλλα, και παραστάθηκε στο προσκέφαλό της ως άργα κατά το θράδυ πεία.

Όταν άρχισε να σουρουπώνει, ο Φρήμαν έβαλε σ' ενέργεια το σχέδιό του, το οποίο στριφογύριζε στο μυαλό του, όλες αυτές τις ώρες. Άφησε δηλαδή στον πύργο τον αστυνόμο Κάρτερ για να επιθλήτη την κατάσταση εκεί. Κι' ο ίδιος, με τους πρώτους πέπλους της νύχτας, χώθηκε ξανά στο δάσος με προφύλαξι, γλυστρώντας αθόρυβα ως την καλύβα του αινιγματικού γέρο-ξυλοκόπου.

Έπρεπε να μην τον χάσει απ' τα μάτια του στο έξης, αυτόν τον γιγαντόκορμο και μυστηριώδη παππού του Κόνραδ. Έπρεπε να τον επιθλήτη διαρκώς, έπρεπε να εξακριβώσει αν ήταν από αίμα ανθρώπινο ή κηλίδες εκείνες του υποκαμίσου του, έπρεπε να εξιχνιάσει το παρελθόν του σκοτεινού αυτού ανθρώπου...

Αλλά θρήκε έρημη την καλύβα του ξυλοκόπου, ο Φρήμαν. Νικώντας τότε έναν ένστικτο τρόπο, άνοιξε την ξεκλειδωτή πόρτα, μπήκε μέσα προφυλαχτικά, κι' έψαξε όλες τις γωνίες της με το κλεφτοφάναρό του, δίχως ν' ανακαλύψει τίποτα το ύποπτο...

Βροντές κι' αστραπές στον θαρραύει συννεφιασμένον ουρανόν, έδειχναν ότι μια θύελλα φοβερή θα ξεσπούσε σέ λιγάκι. Τα ξεκουρδισμένα ήδη νεύρα του νεαρού άνδρος, ταραχτήκαν περισσότερο. Απαίσια προαισθήματα άρχισαν να γλυστρούν στη σφιγμένη ψυχή του. Τό μυαλό του προσηλώθηκε πιά επίμονα στη Χριστίνα του, εκεί κάτω στον πύργο: Μπορούσε ίσως να της συνέβαινε κάτι το φριχτό, κι' από στιγμή σέ στιγμή, ενώ αυτός χασομερούσε έτσι άσκοπα μακριά της!

Τρομαγμένος απ' τη σκέψη του αυτή, βγήκε απ' την καλύβα, χώθηκε στο

ο σταυρός

δάσος, κι' άρχισε να γυρίζει θιαστικά στον πύργο. Τό σκοτάδι κ' η άπαισία έρημιά, τον τριγύριζαν από παντού. Η βροχή τον πρόλαβε στο δρόμο. Τό θρόισμά της ανάμεσα σ'α φύλλα τών δένδρων, τούφερνε κρυφή ανατριχίλα. Κ' η αστραπές τον τύφλωναν...

Τό μυαλό του, έστω και τρικυμισμένο, καρφώθηκε επίμονα στη σκέψη του εξαφανισθέντος μυστηριώδως επιστάτου Τζέφρι. Απ' την πρώτη στιγμή ακόμα της εξαφανίσεώς του, ο αστυνόμος Κάρτερ είχε τηλεφωνήσει στις αστυνομίες τών περιχώρων γύρω, δίνοντας τά χαρακτηριστικά του και συστήνοντας την άμεση άνεύρεσι και σύλληψή του.

Όστόσο, αν και πέρασε ήδη όλό-

κληρη ή ημέρα, καμιά είδησι σχετική δέν έφτασε στον πύργο Λαίτητον, ως τη στιγμή τουλάχιστον που έφυγε ο Φρήμαν. Ο επιστάτης Τζέφρι, εξακολουθούσε να μένη άφαντος κι' ασύλληπτος.

Όλα όσα ήξερε ή Χριστίνα ν'α το πασελθόν του Τζέφρι, ήσαν τά έξης: "Οτι ο επιστάτης αυτός του οικογενειακού της πύργου, ήταν άφωσιωμένος τυφλά στην οικογένειά της επί χρόνια πολλά. Απ' την παιδική της ηλικία ακόμα, τον θυμόταν στην ύπηρεσία τών Λαίτητον. Και τόσο ήταν πιστός, ώστε της φαινόταν έντελώς αδύνατο να δολοφονή τόσο φρικιαστικά τούς αγαπημένους κυρίους του: Ναί, της φαινόταν έντελώς αδύνατο, αυτό!

Η πόλη ύπηρε τρομερή!

του αίματος

Του
Τζώρτζ Έδσον

Άλλα, τότε;

Γιατί εξαφανίστηκε τόσο άνεξηγητο ο Τζέφρι, και μάλιστα ύστερα απ' τις διαβολικές δολοφονίες της χθεσινής νύχτας;... Γιατί;... Μήπως, άρα γε, συνέβη κάτι τό φοβερό, και σ' αυτόν τον ίδιο;... Και τί;... Και πού ήταν τώρσ, ο ίδιος ή τό... π τ ω μ α του;

Τρέχοντας σχεδόν ο Φρήμαν, κι' ανατριχιασμένος άθελά του απ' τις παραπάνω αγωνιώδεις άπορίες του, άκουσε ξαφνικά θήματα γοργά και θαρραύει ζωπύσω του.

Μαρμάρωσε άπότομα στη θέσι του. Άστραπιαία ύστερα, έκανε μιά μεταβολή, για να δη ποιός ήταν αυτός που έτρεχε έτσι...

Πρόλαβε ν' άντιληφθή καρφωμένο άπάνω του διαβολικά, τό λαμπερό βλέμμα δύο κίτρινων ματιών, φωτεινών σαν δύο κηλίδες κίτρινες μέσα στο πηχτόμαυρο σκοτάδι γύρω. Κάτι σφύριξε πλάι στο ατί του κι' αίμα ξεστό κύλησε κατά μήκος του λαιμού του: Ο άγνωστος με τά λαμπερά μάτια, είχε πετάξει τό πελώριο μαχαίρι έναντίον του Φρήμαν. Κι' από μιά τύχη θεϊκή, τό άπ'ασιο και φονικό αυτό μαχαίρι, άντίς να καρφωθεί καταμεσής στο λαιμό του, έκοψε άνάλαφρα τη σάρκα, και χώθηκε με σφοδρότητα στην ύγρη γή, λίγα θήματα πιά πέρα!

Ο Φρήμαν μούγκρισε, από τρόπο μαζύ κι' από λύσσα. Βλέποντας τη

Άεφνα μιά σιλουέττα πρόβαλε μπρός του

μαύρη σιλουέττα του άγνωστου να όρμαή τώρα καταπάνω του, και μην προλαβαίνοντας να το ξεφύγη, έσφιξε τις γροθίες του και τόν άντιμετώπισε άποφασιστικά κι' άπελπισμένα.

Η πόλη ύπηρε τρομερή και λυσσαμένη. Ο Φρήμαν τυφλωμένος, δάγκανε τό πελώριο κορμί του άγνωστου, κλωτσούσε, άγωνιούσε — μέσα σ'α στιβαρά μπράτσα εκείνου σφιχτοκλεισμένος — ούρλιαζε καλώντας σέ βοήθεια, κι' ανατριχίαζε σύγκορμος κάθε φορά που συναντούσε τό κτηνώδες και λαμπερό βλέμμα του άπαισου αντιπάλου του.

Μά εκείνος δέν κλονιζόταν καθόλου, απ' τη θέσι του. Περιοριζόταν να σφίγγει στις φριχτές τανάλιες τών μπράτσων του τόν δύστυχο νέο, δυναμώνοντας εξακολουθητικά τό σφίξιμό τους, και προσπαθώντας έτσι να τόν πνίξη, να το συντρίψει τά δσά του κορμιού, άπαράλλαχτος σαν ένας ανατριχιαστικός βόας, τυλιγμένος γυρώ στο κορμί ένός εξάλλου ζαρκαδιού!

Τέλος, μιά έπιθανάτια άγωνία κέρωσε τό συσπασμένο πρόσωπο του Φρήμαν. Ίδρωτας κρυερός μούσκεψε τό μέτωπό του. Τά μάτια του θάλωσαν. Σφυριά θρονοτυποούσαν στους κροτάφους του. Τό λαρύγγι του φλογιζόταν κι' οι πνεύμονές του πονούσαν φριχτά κι' άσφυκτιούσαν...

Μιά... δυο στιγμές, ακόμα... κι' ο θάνατος θα τόν άγκάλιαζε όριστικά! Στη σκέψη αυτή, και στη σκέψη ότι ή λατρευτή του Χριστίνα θάμενε όλομύναχη κι' άπροστάτευτη πεία — μέσα σέ τόσους φοβερούς κινδύνους — ο Φρήμαν ένοιωσε μιά λύσσα άνέκφραστης σφοδρότητας. Με υπέράνθρωπη προσπάθεια συγκλόνισε τό κορμί του, έχωσε φριχτά τά δόντια του στις σάρκες του μπράτσου του έχθρου του, τις δάγκασε άγρια κι' αίματηρά, και τό άτσαλένιο σφίξιμο του κορμιού του χαλαρώθηκε λιγάκι...

Άνασάνοντας άγωνιωδώς ο Φρήμαν, και πιά άνακουφισμένος τώρα, δυνάμωσε τά δαγκάματά του με θηριώδη κι' άπελπισμένη άμοδιψία. Μ' ένα καινούριο τίναγμα άνέκφραστης θιασότητας, κατώρθωσε να ξεφύγη απ' τη θανάσιμη άγκάλια του άντιπάλου του. Άνέμισε παρευθός τη σφιγμένη γροθιά του στον άέρα. Και συγκεντρώνοντας όλη τη δύναμή του, χτύπησε με λυσσασμένη θιασότητα, και κατακέφαλα, τόν άγνωστο...

Εκείνος, μούγκρισε απ' τόν πόνο της άπρόοπτης αυτής γροθιάς. Κλονίστηκε λ'γο σ'α πόδια του, και σωριάστηκε θαρύν στο χόμα...

Ο Φρήμαν ρούφηξε με άγωνιώδη δίψα τόν ύγρό άέρα του δάσους. Τά στήθη του φούσκασαν, κι' οι πνεύμονές του δροσίστηκαν κι' άνακουφίστηκαν άπερίγραπτα. Η ζωή δυνάμωσε ξανά, τό μισοπνιγμένο πρίν κορμί του. Και σκύβοντας, ώρμησε σαν θηρίο έναντίον του πεσμένου χάρω άγνωστου για να τόν σπάρξει και για να τόν άποτελειώσει, πρίν εκείνος πρόλαβή να σηκωθεί όρθός...

Τά πόδια όμως και τά χέρια τοί

Φρήμαν, συνάντησαν το κενό. Ο άγνωστος είχε ήδη εξαφανιστεί, απ' το σημείο της γής στο οποίο είχε πέσει. Ακουγόταν τώρα μακρινά θροίσματα φύλλων και κρότοι ξερόκλαδων που ξεπαζάν: Ο αντίπαλος έφευγε τρεχάτος κι' εξαφανιζόταν, δίχως να συνεχίση τον θανάσιμο αγώνα του!

Εκθαμβος ο Φρήμαν, απ' την άπροσδόκητη αυτή στάση του αγνώστου έθροιστο, είχε μαρμαρώσει στη θέση του. Η θροχή τον μαστίγωνε αμείλικτα στο πρόσωπο, κι' ο σφοδρός άέρας τον συγκλόνιζε, ούρλιάζοντας λυπητερά ανάμεσα στα δένδρα.

Το μυαλό του τρικυμιζόταν. Η αντίδραση του οργανισμού του, ύστερα από τις τόσο ανατριχιαστικές προηγούμενες συγκινήσεις του, του φερενέ μούδιασμα κι' εξάντληση στο κορμί, και μια θαρρείς «θολούρα» στα μάτια και στο κεφάλι. Λύγισε. Σιγά-σιγά κυλίστηκε χάμα στο ύγρο χώμα, λιπόθυμος πειά, αφανισμένος και με το μυαλό του καρφωμένο στα δυο αλλόκοτα εκείνα και κίτρινα μάτια του αγνώστου, τα οποία τον είχαν κυττάξει πριν με τόσο θανάσιμη σκληρότητα.

Κι' ενώ θυτιζόταν τώρα στο άριστο πέλαγος της λιποθυμίας του ο φτωχός Φρήμαν, θυμόταν συγχρόνως καθαρά... ότι θα θηριώδη εκείνα μάτια άνηκαν... στον έπιστάτη Τζέφρι!...

Όταν συνήλθε έπιτέλους απ' τη λιποθυμία του, ο δυστυχής νέος, ήταν ακόμα πηχτό σκοτάδι γύρω του. Δεν μπορούσε να ύπολο γίση πόση ώρα είχε μείνει ξαπλωμένος κι' άναίσθητος και κίταμουσκεμένος άπνω στο λασπώδες χώμα.

Η ύγρασία και το κρύο, του περόνιαζαν τα κόκκαλα δδυνά. Η σκέψη, ή άπαισία σκέψη των κίτρινων και λαμπερών ματιών του Τζέφρι, ξανάρθε έπίμονη στο μυαλό του. Και παρ'εθός, τινάχτηκε όρθος...

Τα σαγόνια του κροτάλισαν από κρυερή ανατριχίλα τρόμου: "Όποτε ήταν λοιπόν ο Τζέφρι, ο θανάσιμος εκείνος και μυστηριώδης έχθρός του!

Στη σκέψη του αυτή, ο Φρήμαν ούρλιασε από αγωνία. Ο Τζέφρι ίσως θρισκόταν κιόλας εκεί στον πύργο τώρα. Κ' ή Χριστίνα, άσφαλώς θα διέτρεχε κινδύνους φριχτού θανάτου, απ' τον καταχθόνιο αυτόν έπιτάτη του πύργου, ο οποίος — ίσως, ή μάλλον άσφαλώς — θα ήταν κι' ο διαβολικός δολοφόνος τόσων άθύων θυμάτων του άνεξηγέτου κι' άμειλίχτου μίσους του!...

Ψαχουλεύοντας αγωνιωδώς ο Φρήμαν κατάρθωσε να θρή εκεί κοντά του το πεσμένο χάμα ήλεκτρικό κλεφτοφανάρο του. Είχε σβύσει κατά τη στιγμή της πάλης, αλλά ο μηχανισμός του δεν είχε πάθει τίποτα. Τό άναψε, έρριξε τις φωτεινές του δέσμες στο λασπωμένο χώμα, και περιεργάστηκε θιαστικά τον τόπο της θανάσιμης και λυσσαλέας πάλης του με τον Τζέφρι.

Βρήκε εύκολα το πελώριο μαχαίρι, το οποίο παρ' όλιγο να του έκοθε στα δυο το λαρύγγι. Σκύβοντας, το συμμαζεψε και το φύλαξε στη ζώνη του. "Όστερα, φωτίζοντας τον δρόμο του με το κλεφτοφανάρο του, άρχισε να τρέχει φρενιασμένα προς την κατεύθυνση του πύργου των Λαίητων.

Η θροχή είχε πάψει πειά. Καθώς έτρεχε ο Φρήμαν, και καθώς πλησίαζε λαχανιασμένος προς την αλλη του πύργου, στάθηκε άπότομα: Κόντεψε να σκοντάψει άπάνω σε κάτι το γκριζό, το οποίο κοιτόταν μέσα σε μια μικρή λίμνη νερούλης κι' αίματωμένης λάσπης.

Ο νέος ανατριχιασμένος, έστρεψε προς τα εκεί το φως, κι' έσκυψε να δει καλύτερα. Το γκριζό αυτό κάτι, ήταν το κατακρουρημένο κι' αίμόφυρτο πτώμα μιας γάτας, της χαϊδεμένης γάτας του πύργου!

Φρίκη κι' αγωνία, ή'γκασε τότε το στομάχι του Φρήμαν. Ο λαίμος δλόκληρος του δυστυχισμένου κι' άθώου ζώου, ήταν τόσο αίμόδιψα και θαθεία κομμένες, ώστε το κεφάλι ήταν έντελώς σχεδόν χωρισμένο απ' το κορμί. Μιά τέτοια θηριώδης άσπλαχνία, μια τέτοια φριχτή τερσινωδία στα αίμοθύρα έναστικτα του αγνώστου — ο όποι-

Είχε καθίσει σ' ένα πεζούλι συντετριμμένη...

ος έσφαξε έτσι άπαίσια το άκακο αυτό τετράποδο — δεν μπορούσαν να χωρέσουν μέσα στο άνάστατο μυαλό του νέου!...

Μηχανικά, σκούνησε με το πόδι του, το πτώμα της γάτας, κι' εκείνο άναποδογύρισε με τα πόδια του ψηλά. Μά παρ'εθός ο Φρήμαν κίτρισε σαν πεθαμένος κι' έμπηξε μια κραυγή άπερίγραπτης αγωνίας...

Είχε άντικρύσει έναν αίματηρό σταυρό, θαθεία χαραγμένο στις σάρκες της γάτας!

— Θεέ μου, τί διαβολικά πράγματα συμβαίνουν γύρω μου! μουρμούρισε ο νέος, τρέμοντας σύγκορμος απ' τη φρίκη του. Και στα άκακα άκόμη ζωά της οικογενείας Λαίητων, θέλησε ο άπάσιος δολοφόνος να ξεσπάση στο κολασμένο μίσος του;... Και να λέγεται, άρα γε, Τζέφρι, αυτός ο αίμόδιψος σατανάς, ο όποιος γλυστράει μυστηριώδως δλόγυρά μας, σπέρνοντας τον θάνατο και θυθίζοντας μας στο πένθος και στη φρίκη;

Άσυναίσθητα έσκυψε πιο πολύ κι'

άκκυμπησε το τρεμουλιαστό χέρι του στο πτώμα της γάτας, για να το περιεργαστεί καλύτερα.

Ξαφνικά, έξαλλος τρόμος πάγωσε τότε την ψυχή του: Καθώς είχε άπλώσει το χέρι του, έννοιωσε θερμό άκόμα το πτώμα της γάτας. Αυτό σήμαινε, ότι ή φριχτή άπανθρωπία της σφανής του άθώου τετραπόδου, μόλις πρό όλίγης ώρας είχε συντελεσθή!

Όποτε, ο Τζέφρι, ο καταχθόνιος Τζέφρι, μόλις πρό όλίγης ώρας θα είχε περάσει απ' το σημείο αυτό έδω!... Και τώρα, που θρισκόταν;... Στον πύργο μέσα, μήπως;... Κ' ή λατρευτή του Χριστίνα διέτρεχε, λοιπόν, άμέσους και φρικαλέους κινδύνους;

Μιά διαπεραστική κραυγή, πένθιμα καθώς άντήχησε μέσα στο σκοτάδι — κατά τη στιγμή εκείνη — έκανε τον Φρήμαν να τινάχθι δλόκορμος και να χλωμίσει...

Παρ'εθός, μουγκρίζοντας σαν θηρίο έξαλλο, ώρμησε προς την κατεύθυνση της κραυγής εκείνης. Τρέχοντας, γλυστρούσε κι' έπεφτε διαρκώς, κολυμπώντας στη νερούλη λάσπη του έδάφους. Με αγωνιώδεις προσπάθειες όμως, ξανασηκωνόταν πάλι κι' ώρμούσε προς τα έμπρός.

Η κραυγή έπανελήθη άλλη μια φορά, άκόμη. Και φαίνονταν σαν τη φωνή της Χριστίνας, άντηχούσε σαν τη φωνή της άγαπημένης του, σάτεντωμένα αυτιά του νέου!...

— Σπλαχνική Θεέ μου, γιατί φωνάζει έτσι ή Χριστίνα μου; ψιθύρισε ξετρελλαμένος, μην παύοντας να τρέχει και να λαχανιάζει. Τι να της συνέβη, άρα γε;... Μήπως πρόκειται να τη θρω κι' εκείνη, άψυχη... αίματόφυρτη... σαν...

Δεν τόλμησε ν' άποτελειώσει τη φρικαλέα σκέψη του. Και στο ύπέρτατο σημείο της αγωνίας σπαρταρώντας, ούρλιασε:

— Χριστίνα!... Χριστίνα μου, ποδ είσαι;

Προσπέρασε πειά τον πύργο, αλλά δεν μπήκε μέσα. Η κραυγή της φρίκης, την όποία είχε άκούσει πριν, προερχόταν απ' το σημείο του δάσους. Άρκετά μέτρα πιο πίσω απ' τον πύργο. "Ετρεξε προς τα εκεί. Χώθηκε άρκετά στο δάσος, πάλι, ανάμεσα στα πυκνά και καταμουσκεμένα φυλλάματα των θάμνων. Με το ήλεκτρικό φανάρι του, άνοιγε φωτεινούς δρόμους στα σκοτάδια γύρω του, κι' ή ματιά του γλαρή, λαχταρισμένη, προσπαθούσε να ξεχωρίση την άγαπημένη του Χριστίνα!...

Άξαφνα, και σιλουέττα πρόβαλε μπρός του, καθώς έπεσε άπάνω της ή φωτεινή δέσμη των άκτινων του φαναριού του. Ήταν ή Χριστίνα. Ο Φρήμαν, στο ξαφνικό άντίκρουσμά της ούρλιασε από αγωνιώδη άνησυχία. Κι' εύθως άμέσως ξαναούρλιασε, αλλά από άνέκφραστη χαρά τώρα: Η άγαπημένη του ήταν ζωντανή, δίχως να την άπειλή κανένας άμεσος κίνδυνος, προσωρινώς τουλάχιστον!

Τρόμος όστόσο έλαμπε στα όλα νοιχτα μάτια της. Η φρίκη παρκαμόρφωνε άκόμα το πρόσωπό της...

— Άλλά, τουλάχιστον, ήταν ζωντανή! — Γλυκεία μου, μικρούλα μου!

τραύλιζε μουρμουρίζοντας ο Φρήμαν, ενώ την δεχόταν συγχρόνως στην άνοιχτή και λαχταρισμένη άγκαλιά του. Νόμισα ότι... νόμισα πως κι' εσύ...

Ένος κόμπος τουσφιγγε το λαρύγγι.

γι. Τον έπνιγε ή άνέκφραστη συγκινησι του και τουδενε τη γλώσσα.

— Θεέ μου, τί έχεις Μπόμπι! μουρμούρισε ή Χριστίνα, καταφιλώντας τον. Χτύπησε, σε χτύπησε κανένας;... "Εχεις αίματα στο πρόσωπό σου και στο λαιμό σου!

— Τίποτα δεν είναι, μικρούλα μου! ξανάπε γρήγορα ο Μπόμπι. "Αφησέ με έμένα τώρα, και πές μου τί συνέβη σε σένα!... Γιατί είσαι έδω;...

Σταμάτησε άπότομα κι' έστρεψε πλάγια το κεφάλι του, γιατί άκούστηκαν — τη στιγμή εκείνη — θήματα τρεχάτα να πλησιάζουν. Ήταν ο καταλαχναλισμένος άστυνόμες Κάρτερ, αυτός που έρχόταν τόσο θιαστικός. Κ' ή στρογγυλή, ξαναμμένη μορφή του, έλαμπε από άνακούφισι, μόλις είδε τη Χριστίνα πλάι στον μνηστήρα της.

— Θεέ μου, πόσο φοβήθηκα για λογαριασμό σας, δεσποινίς! της έπτε στενάχοντας. Σας είχα χάσει απ' τη ματιά μου, τη στιγμή που φύγατε τρεχάτη έξω απ' τον πύργο!... Και για να σας ξαναβρω, για να βεβαιωθώ ότι δεν σάς συνέβη τίποτα κακό. Έτρεχα ως τώρα άνησυχος γύρω στον πύργο και στο δάσος!

Η Χριστίνα, βλέποντας την άγωνιώδη έκπληξη στα μάτια του μνηστήρα της, τουσφίξε το μπράτσο, και τραύλισε:

— Ω, ξέρεις τί μās συνέβη πάλι, Μπόμπι;... Η Τζούλια... ή Τζούλια ξαναφυγε κρυφά από κοντά μας, κι' έτρεξε έξω απ' τον πύργο!... Τη χάσαμε και...

— Έφυγε ξανά ή Τζούλια; διέκοψε τρομαγμένος ο Φρήμαν. Τη χάσατε πάλι, είπες;... Καλά, κ' ή νοσοκόμος της;...

— Είχε άποκοιμηθι! μουρμούρισε ή Χριστίνα, με φωνή άπελπισμένη. Μας έπτε, ότι ή Τζούλια κοιμόταν ήσυχ... "Ετσι, θέλησε κι' αυτή ν' άναπαυθι λιγάκι, κι' έγειρε στην πολυθρόνα της άκριβώς για μερικά λεπτά της ώρας!... Άλλά... αλλά όταν άνοιξε τα μάτια της σε λίγο, ή Τζούλια έλειπε πειά απ' το κρεβάτι της: Είχε εξαφανισθι πάλι, μυστηριωδώς!... Ω, Μπόμπι!... Προς Θεοδ!... Η ύπνοθασία της, την έπιασε ξανά... Πρέπει να ψάξουμε... Πρέπει να τη βρούμε άμέσως, πριν της τύχη κάτι το άπαισιο!

Ο Φρήμαν άκουγε με παγωμένο το μεδούλι των κοκκάων του. Η ύπουλη φρίκη, άρχισε πάλι να γλυστράει στη ράχη του και να του ανατριχιάζει το κορμί. Θυμόταν τον καταχθόνιο Τζέφρι — τα κίτρινα και λαμπερά προπάντων μάτια του — και χλωμίαζε και μούδιαζε.

Άλλά... να, ο Τζέφρι προσπάθησε πριν να σκοτώσει και τον ίδιο — τον ίδιο τον Φρήμαν — εκεί, στο δάσος!... Είνε όμως αυτό άπόδειξις, ότι ο Τζέφρι αυτός είχε δολοφονήσει τόσο φριχτά τους άλλους;

Μήπως... μήπως ήταν ή Τζούλια, εκείνη που έμπηγε τόσο άμειλίχτα και σταθερά το δολοφονικό μαχαίρι της, στα κορμι των τόσων της θυμάτων;... Μήπως ήταν ή ύ-

πνοβάτις, ή καταχθόνια και πένθιμη ύπνοβάτις Τζούλια, εκείνη που χάραζε στις σάρκες του στήθους των θυμάτων της, τον μακάθριο αίματηρό σταυρό;

Κ' ή γάτα, με θερμό άκόμα το φριχτά κρουρημένο κορμί της;... Ο Τζέφρι ή ή παράφρων, ή ύπνοβάτις, Τζούλια σκότωσε τη γάτα;

— Θα τη βρούμε τη Τζούλια σου! μουρμούρισε με αγωνία, αλλά και με μια δόσι άσυγκράτητης κακίας, ο Φρήμαν. "Ελα μαζί μου, Χριστίνα μου, κι' έννοια σου!... Θα τη βρούμε τη Τζούλια σου!

Τη στήριξε στο μπράτσο του, τρεμουλιασμένη και κατάχλωμη, κι' έστρεψε για να τραθήξει προς τον πύργο, άκολουθούμενος κι' απ' τον Κάρτερ.

Παρ'εθός όμως μαρμάρωσε ξανά στη θέση του, κι' έπνιξε μια κραυγή καταπλήξεως κι' άορίστου τρόμου: Είχε άντικρύσει κοντά του, τον μικρό Κόιραδ, να στέκεται σιωπηλός και να κυττάει τη Χριστίνα με μάτια άπλαη!...

— Τι θέλεις έδω, τέτοια ώρα; τον ρώτησε με τραχύτητα, ο Φρήμαν.

Ο Κόιραδ, όμως, δίχως να καταδεχτή να του άπαντήση και δίχως όστόσο ν' άποσπάση ούτε έπι μια στιγμή το έπιμονο βλέμμα του απ' τη Χριστίνα, πούχε καθίσει σ' ένα πεζούλι συντετριμμένη, της έπτε με έκνευριστική γλυκύτητα:

— Χριστίνα, έλα!

Τα μάτια του πήραν έκφρασι πόθου ύπουλη και ξαφνική, καθώς της χείδευσαν τώρα το κορμί.

— Έλα σε παρακαλώ, της ξανάπε, Χριστίνα!... Ξέρεις ή Τζούλια είναι έδω κοντά στο αλάκι... Σκάβει με τα χέρια της στην άμμο... Γυρίζει το νερό του αλάκιου... Και το κάνει να τρέ-

Μόλις άντίκρυσε ξαφνικά το πτώμα της Τζούλιας κίτρινε...

χη τώρα καταπάνω στο μικρό χάρτινο σπιτάκι, το όποιο είχα κτίσει προχτές στο πρωί!... Θα μου τή χάλασα, Χριστίνα μου!... Έλα, σε παρακαλώ!

Η Χριστίνα, ο Φρήμαν κι' ο Κάρτερ, άκουγαν σιωπηλοί κι' έκθαμβοι τα αλλόκοτα λόγια του μικρού. Και άξαφνα ή Χριστίνα, ευπώνοντας απ' το μούδιασμα της, έτρεξε προς τον παραδοξο μικρό, τον άρπαξε απ' τα μπράτσα, τον τινάξε σύγκορμος, και τον ρώτησε με λαχτάρα:

— Τι λες, Κόιραδ;... Είδες τη Τζούλια;... Ποδ;... "Οδηγήσέ μας γρήγορα, να τη βρούμε!

Ένα άπαισιο κι' άνεξήγητο συγχρόνως προσάσθημα, πάγωνε την καρδιά του Φρήμαν. Η διαβολική αλλόκοτες σκηνες της βραδυάς αυτής, ή νυχτερινή ώρα, το κρυερό άπόθροχο, τα ύγρά σκοτάδια που τους τριγύριζαν κ' ή παρουσία ή τόσο άξαφνη κι' άπροσδόκητη του σατανικού μικρού εκεί, δημιουργούσαν μια άτμόσφαιρα άνυπόφορης φρίκης για τον νέο. "Όστόσο, μισογκαλιάζοντας στερεά την έξαλλη άπό άνησυχία μνηστή του, και στηρίζοντας τα δμήματά της, άκολούθησε μαζί με τον Κάρτερ τον Κόιραδ ως το σημείο εκείνο του αλάκιου.

Λίγα λεπτά άργότερα, έφτασαν εκεί. Ο μικρός σπάθηκε, άπλωσε το χέρι του με κτηνώδη άπάθεια, κι' έδειξε κάποιο σημείο της άντικρυνης όχθης του αλάκιου.

Ο Φρήμαν διήυθυσε προς το σημείο αυτό τη δέσμη των άκτινων του άναμμένου φαναριού του κ' είδε μερικά μικρά σπιτάκια, από άμμο κι' από χαρτί — παιγνίδια παιδιού, — άλλα χαλασμένα, κι' άλλα δ;θια άκέμη.

Είδε επίσης — ενώ το χέρι του άρχισε να τρέμει, κ' ή ράχη του ν' ανατριχιάζει — τη Τζούλια να κοιτείται άάσσκελα και μισόγυμνη στο λασπερό χώμα. Τα πόδια της θυθίζοντουσαν στο θολό νερό του αλάκιου. Και το κορμί της, απ' τη μέση κι' άπάνω, ήταν γυμνό, με το τυχτικό της καταξοχισμένο.

Ο λαίμος της ήταν σχεδόν κομμένος στα δυο, από μια θαθεία κι' άγρια πληγή μοχαίριού. Το κεφάλι της, μισοχωρισμένο απ' το κορμί της, έγερε πλάγια αίματόθρεχτο, και σαν παράλυτο.

Κι' άπάνω στα γυμνά στήθη της...

Έδω, τα λογικά του Φρήμαν άρχισαν να σαλεύουν!

Κι' άπάνω στα γυμνά στήθη της... δυο θαυτάτες μαχαίρες, δυο θαυτάτες χαρακιές με μαχαίρι στη νεκρή πειά σάσκα, μαχαίριές πρωτοφανούς άγριότητας και λύσσης, σχημάτιζαν τον γνωστό πένθιμο κι' αίματηρό σταυρό του Κούρτ Γκίλδερ.

Μια στιγμήάια έξαμς τρέλας και φρίκης, έκανε τον Φρήμαν να ούρλιαση άσυγκράτητα. Παρ'εθός όμως, έννοιωσε πλάι του τη Χριστίνα που να συνταράζεται από τρεμούλα. Κι' άμέσως, τραθήξε το φως του φαναριού του μακριά απ' το ανατριχιαστικό θέαμα.

Μά ήταν άργά πειά. Η Χριστίνα είχε προλάβει να δη. Κ' ύστερικές κραυγές, άρχισαν να ξεπηδούν απ' το λαρύγγι της: ("Ακολουθεί")

Η έξυπνάδα της Σίρλεϋ Τέμπλ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ, για την έξυπνάδα του πιο μικροσκοπικού «αστέρος» του Χόλλυγουντ, της περιφήμης Σίρλεϋ Τέμπλ.]

ΥΠΑΡΧΕΙ σήμερα μία επιστημονική μέθοδος που μας επιτρέπει να καθορίσουμε με μαθηματική ακρίβεια την έξυπνάδα των παιδιών. Η μέθοδος αυτή είναι απλουσιώτατη: δείχνουμε στα παιδιά διάφορους πίνακες ή «Τέστ», όπως τους λένε οι Αμερικανοί, και σύμφωνα με τις απαντήσεις τους βρίσκουμε το βαθμό της έξυπνάδας τους. Έσχατως, λοιπόν, ή μικρούλα Σίρλεϋ Τέμπλ, ο διάσημος μικροσκοπικός «αστήρ» του Χόλλυγουντ, υπεβλήθη σ' αυτή τη μέθοδο κι' έδειξε ότι ενώ είναι μόνο έξη χρόνων και λίγων μηνών, έχει την έξυπνάδα ενός κοριτσιού έννα χρόνων και οχτώ μηνών!...

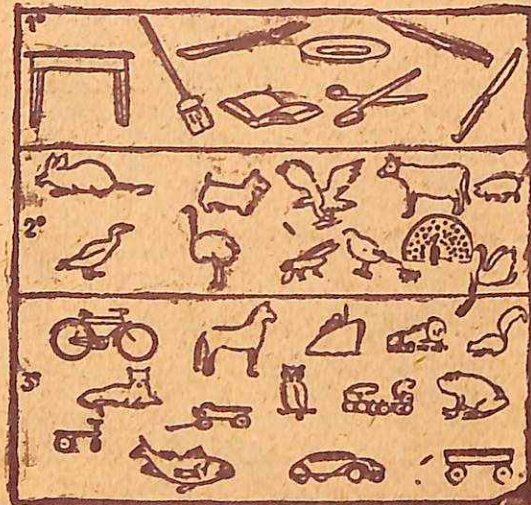
Το αποτέλεσμα αυτό έκανε πολλούς γονείς να διερωτηθούν με περιέργεια:

— Μήπως άρα γε το κοριτσάκι μου είναι έξυπνο σαν τη Σίρλεϋ Τέμπλ;

Η απάντηση σ' ένα τέτοιο ερώτημα είναι πάρα πολύ εύκολη. Δεν έχει να κάνει κανείς τίποτε άλλο, παρά να δείξει στο παιδί του τους ίδιους πίνακες, με τους οποίους έδωσε εξέτασεις έξυπνάδας ή χαριτωμένη Σίρλεϋ Τέμπλ. Λίγο τώρα ενδιαφέρει αν το παιδί έχει ή δεν έχει πάλι ακόμη στο σχολείο. Με τη μέθοδο αυτή δεν εξακριβώνουμε τη μόρφωσή του, αλλά την έξυπνάδα του, το μυαλό του, την κρίση του.

Ας δούμε, λοιπόν, τώρα σε τι είδους εξετάσεις υπεβλήθη η Σίρλεϋ Τέμπλ.

Η δασκάλα του μικρού κινηματογραφικού «αστέρος», ή διάσημος καθηγήτρια της Καλιφόρνας μίς Λίλιαν Μπάρκλεϋ, με τη βοήθεια του καθηγητού Χάρολντ Τόμας, έδειξε στη Σίρλεϋ Τέμπλ πέντε πίνακες, διαδοχικά, υποβάλλοντας στη μικρούλα μαθήτριά της διάφορες ερωτήσεις με την εξής μέθοδο: Της έδειξε πρώτα τον πίνακα αριθ. 1.

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 1

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 1

Στον πίνακα αυτόν είναι ζωγραφισμένα διάφορα πράγματα κοινής χρήσεως, καθώς και διάφορα ζώα. Η μίς Μπάρκλεϋ λοιπόν της είπε:

— Κότταξε αυτά τα σχέδια, Σίρλεϋ. Θέλω να μου σημειώσεις μερικά από αυτά με το κόκκινο μολύβι σου. Πρώτα να μου σημειώσεις τα πράγματα που μεταχειρίζεσαι στο τραπέζι και που είναι ζωγραφισμένα στην πρώτη σειρά του πίνακος. Νά, βλέπεις έδω πέρα στην άκρη το τραπέζι; Σημείωσε το έτσι!...

Κ' ή μίς Μπάρκλεϋ τράβηξε μία κόκκινη μολυβιά στο πρώτο σχέδιο. Η Σίρλεϋ λοιπόν κατάλαβε άμέσως τί της ζητούσε ή δασκάλα της. Έκείνη, ωστόσο, θέλησε να τη βοηθήσει περισσότερο.

— Ας βρούμε τώρα κάτι που χρησιμοποιείς στο τραπέζι, της είπε. Μήπως μεταχειρίζεσαι μία σκούπα; Όχι βέβαια! Έ, λοιπόν, άς μη σημειώσουμε τη σκούπα. Χρησιμοποιείς πηρούνι; Ναι!... Ας το σημειώσουμε. Βλέπεις τώρα άλλα δυο πράγματα που χρησιμοποιείς στο τραπέζι. Αυτά όμως πρέπει να τα βρεις και να τα σημειώσεις μόνη σου!...

Η Σίρλεϋ τότε σημείωσε μόνη της το πιάτο και το μαχαίρι.

Η δασκάλα της κατόπιν της έδειξε τα σχέδια της δεύτερης σειράς.

— Κότταξε καλά όλα αυτά τα ζώα, της είπε. Άλλα έχουν φτερά κι' άλλα δεν έχουν. Σημείωσε λοιπόν με το κόκκινο μολύβι σου εκείνα που

έχουν φτερά!...

Η Σίρλεϋ σημείωσε άμέσως έξη πουλιά κι' έπειτα έπροσέθεσε χαμογελώντας:

— Υπάρχουν και πολλά άλλα με φτερά. Μά φαίνεται πως αυτός που ζωγράφισε αυτόν τον πίνακα δεν θέλησε να κοπιάσει!...

Η δασκάλα της τότε της έδειξε τα σχέδια της τρίτης σειράς, που παριστάνουν 14 διαφορετικά πράγματα.

— Πρόσεξε, Σίρλεϋ, της είπε. Θέλω να μου σημειώσεις μόνο εκείνα τα πράγματα που έχουν ρόδες.

Ο μικροσκοπικός «αστέρας» δεν άργησε διόλου να τους τραβήξει από μία κόκκινη μολυβιά.

Πρέπει όμως να ξέρετε τώρα, ότι όλη ή εξέταση του πίνακος δεν πρέπει να διαρκέσει περισσότερο από τριάντα δευτερόλεπτα. Αυτός δέ ο πίνακας αποτελεί την πρώτη και τη στοιχειώδη εξέταση.

Οι βαθμοί δέ καθορίζονται ως εξής:

1η σειρά: Κόκκινη μολυβιά στο πηρούνι, στο πιάτο και στο μαχαίρι. Βαθμοί 3.

2α σειρά: Κόκκινη μολυβιά στον αέτο, στην πάπια, στην στρουθοκάμηλο, στην άκρίδα, στον σπουργίτη, στο παγώνι και στον κύκνο. Βαθμοί 7.

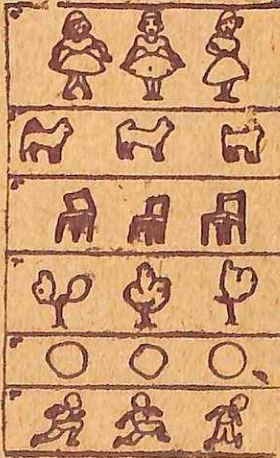
3η σειρά: Κόκκινη μολυβιά στο ποδήλατο, στην ατμομηχανή, στα πατίνια, στο ποδήλατο με τις τρεις ρόδες, στο αυτοκίνητο, στο καροτσάκι και στο αμαξάκι. Βαθμοί 7.

Για να βρείτε τώρα τον δλικό βαθμό του πίνακος αριθ. 1, προσθέσετε όλες τις σωστές απαντήσεις, αφαιρέστε κατόπιν από το άθροισμα αυτό τον αριθμό των λαθών και διαιρέστε το υπόλοιπο διά του 2.

Βαθμός της Σίρλεϋ: Σωστές απαντήσεις 17. Λάθη 0. Έχουμε λοιπόν: $17 - 0 = 17$, $17 : 2 = 8 \frac{1}{2}$. Αυτός ο αριθμός είναι ο βαθμός που πήρε ή Σίρλεϋ Τέμπλ στις εξετάσεις του πίνακος αριθ. 1.

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 2

Ο πίνακας αυτός λέγεται «πίνακας της αίσθητικής». Παριστάνει δέ τρεις κουκκλες, τρία σκυλιά, τρεις καρέκλες, τρία δέντρα, τρία τόπια και τρία παιδιά που τρέχουν. Από τα τρία σχέδια της κάθε σειράς, ένα μόνο είναι σωστό. Τα δυο άλλα είναι επίτηδες κακοτυπωμένα. Ζήτησαν λοιπόν από τη Σίρλεϋ να σημειώσει το πιο όμορφο από τα τρία σχέδια. Ο χρόνος δέ για την εξέταση κάθε σειράς δεν πρέπει να υπερβαίνει τα έξη δευτερόλεπτα. Η Σίρλεϋ σημείωσε όλα τα όμορφα σχέδια μέσα σε δώδεκα δευτερόλεπτα!

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 2

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 3

Ο πίνακας αυτός λέγεται επιστημονικώς «πίνακας του συνειρμού». Κι' έδω πέρα έχουμε έξη σειρές από σχέδια.

— Πρόσεξε, Σίρλεϋ, της είπε ή μίς Μπάρκλεϋ στον μικροσκοπικό «αστέρα». Έδω βλέπουμε διάφορα πράγματα που πηγαίνουν μαζί. Μπορείς να μας βρήγ' αυτά τα πράγματα; Νά έδω στην πρώτη σειρά: έχουμε ένα μαχαίρι, ένα πηρούνι, ένα παπούτσι κι' ένα παιδί. Ας τραβήξουμε μία κόκκινη μολυβιά στο μαχαίρι. Και τώρα σημειώσε τί πηγαίνει με το μαχαίρι!...

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 3

πι. 6η σειρά: Κόκκινη μολυβιά στο πρώτο παιδί.

Για να βρείτε τον δλικό βαθμό, προσθέστε απλώς τις σωστές απαντήσεις. Όλικός βαθμός της Σίρλεϋ 6.

Στον «πίνακα του συνειρμού», που είναι ο υπ' αριθ. 3, οι βαθμοί καθορίζονται όπως και στον πίνακα αριθ. 2.

1η σειρά: μαχαίρι και πηρούνι. 2α σειρά: κλωστή και βελόνα. 3η σειρά: πουλι και φωλιά. 4η σειρά: μπάλλα και ρόπαλο του «μπαϊλίζ μπόλ». 5η σειρά: ποτήρι και κανάτα. 6η σειρά: παπούτσι και πόδι.

Ο βαθμός λοιπόν βρίσκεται, αθροίζοντας τις σωστές απαντήσεις.

Όλικός βαθμός της Σίρλεϋ 6.

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 4

Ο πίνακας αυτός μας χρησιμεύει για να καταλάβουμε αν το παιδί αντιλαμβάνεται τις διαστάσεις των διαφόρων πραγμάτων:

— Για δες, Σίρλεϋ, της είπε ή μίς Μπάρκλεϋ, να έδω πέρα ή ζωγραφιά ενός παιδιού και δίπλα ή ζωγραφιάς μερικών ρούχων. Άλλα απ' αυτά είναι μεγάλα του κι' άλλα μικρά του. Μερικά όμως του έρχονται όμορφα στο σώμα. Σημείωσε μου, λοιπόν, ποια ρούχα του πηγαίνουν καλύτερα.

Για κάθε ρούχο, έδωσαν καιρό στη Σίρλεϋ δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Ο μικρός «αστέρας» όμως βρήκε πιο γρήγορα τα ρούχα που ταίριαζαν στο παιδί. Κι' έτσι ή βαθμολογία της παρουσίασε το εξής αποτέλεσμα:

1η σειρά: Κόκκινη μολυβιά στο μεσαίο σακάκι. 2η σειρά: Κόκκινη μολυβιά στο πρώτο μπερέ. 3η σειρά: Κόκκινη μολυβιά στο τρίτο ζευγάρι των παπουτσιών και στα μεσαία γάντια.

Κι' έδω ή βαθμολογία βρίσκεται, αθροίζοντας τις σωστές απαντήσεις.

Όλικός βαθμός της Σίρλεϋ. 4

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 5

Αυτός ο πίνακας είναι ή πιο σοβαρή κι' ή πιο δύσκολη εξέταση.

Η μίς Μπάρκλεϋ έξηγησε στη Σίρλεϋ ότι έπρεπε να φτιάξει γρήγορα - γρήγορα ένα σχέδιο όμοιο μ' εκείνο που είναι σπιτάκι. Πρέπει λοιπόν να γίνει ένα παρόμοιο δίπλα, επάνω στις στιγμές. Το ίδιο δέ ποσέπει να γίνει και για όλα τ' άλλα σχέδια του πίνακος. Η Σίρλεϋ έκανε λάθος μόνο στο τέταρτο και στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, ώστε έβαλε τα κλάματα!...

Η βαθμολογία τώρα γίνεται όπως και στους άλλους πίνακες. Άθροισμα των σωστών σχεδίων. Σ' αυτόν έδω

τον πίνακα ή Σίρλεϋ έκανε λάθος στο τέταρτο σχέδιο. Όλικός λοιπόν βαθμός: 7.

Πώς βρέθηκε τώρα ότι ή Σίρλεϋ Τέμπλ, που είναι ένα κοριτσάκι έξη χρόνων, έχει την έξυπνάδα ενός κοριτσιού έννα ετών και 8 μηνών; Αυτό βρίσκεται επί τη βάση του κατωτέρω επιστημονικού πίνακος. Καθώς δέ βλέπετε σ' αυτόν, στον δλικό βαθμό και των πέντε πίνακων αντίστοιχεί μία ώρισιμένη «διανοητική ηλικία». Ένα παιδί, παραδείγματος χάριν, που θα δώση μόνο του σωστές απαντήσεις σ' όλους τους πίνακες, δηλαδή και στους πέντε, άσχετως προς την πραγματική του ηλικία, έχει την έξυπνάδα ενός παιδιού 5 χρόνων και 6 μηνών.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ

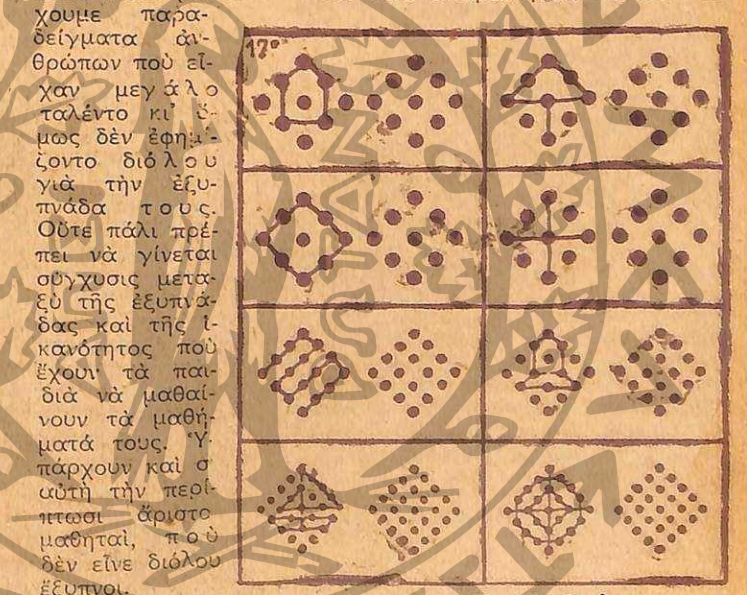
Όλικός βαθμός:	Διανοητική ηλικία	Όλικός βαθμός	Διανοητική ηλικία
5	4 χρόνια 9 μήνες	16	6 χρόνια 11 μήνες
6	4 χρόνια 11 μήνες	17	7 χρόνια 2 μήνες
7	5 χρόνια 1 μήνες	18	7 χρόνια 5 μήνες
8	5 χρόνια 4 μήνες	19	7 χρόνια 7 μήνες
9	5 χρόνια 6 μήνες	20	7 χρόνια 10 μήνες
10	5 χρόνια 8 μήνες	21	8 χρόνια
11	5 χρόνια 10 μήνες	22	8 χρόνια 3 μήνες
12	6 χρόνια 1 μήνες	24	8 χρόνια 6 μήνες
13	6 χρόνια 3 μήνες	25	8 χρόνια 9 μήνες
14	6 χρόνια 6 μήνες	26	8 χρόνια 11 μήνες
15	6 χρόνια 9 μήνες	27	9 χρόνια 2 μήνες
		28	9 χρόνια 4 μήνες
		30	9 χρόνια 5 μήνες
		31	9 χρόνια 7 μήνες
		32	9 χρόνια 8 μήνες
		33	9 χρόνια 10 μήνες

Ίδου τώρα πως βρέθηκε ή διανοητική ηλικία ή έξυπνάδα της Σίρλεϋ Τέμπλ:

Πίναξ αριθ. 1 = $8 \frac{1}{2}$ βαθμοί
Πίναξ αριθ. 2 = 6 βαθμοί
Πίναξ αριθ. 4 = 6 βαθμοί
Πίναξ αριθ. 4 = 4 βαθμοί
Πίναξ αριθ. 5 = 7 βαθμοί
Όλικός βαθμός = $31 \frac{1}{2}$ και στρογγυλός 32

Επί τη βάση λοιπόν του ανωτέρω πίνακος, ο βαθμός 32 αντιστοιχεί σε μία διανοητική ηλικία 9 χρόνων και οχτώ μηνών!...

Η έξυπνάδα τώρα δεν πρέπει να συγχέεται με το ταλέντο, την ιδιοφυία. Κάθε έξυπνο παιδί δεν έχει ταλέντο και κάθε παιδί με ταλέντο δεν είναι απαραίτητως έξυπνο. Έ-

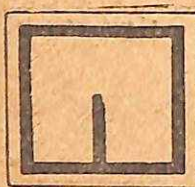

ΠΙΝΑΞ ΑΡΙΘ. 5

Μιά ώραία έρευνα

'Αν δέν είσδε ό,τι είσδε... τί θέλατε νά είσδε;

(Στό έρώτημα αυτό άπαντούν ή Σεσίλ Σορέλ, ό Χάρρυ Μπώρ και οι συγγραφείς Κα Λουκία Ντελαρύ-Μαρντρύς και Μιγκουέλ Ζαμακοίς.)

ΡΟ ήμερών ένα μεγάλο γαλλικό περιοδικό έκανε μία κάμπνια πού χάλασε τότε κόσμο: 'Απύθυ-νε στους λογίους, τους πολιτικούς και τους έπιστήμονας τό έξής άπροσδόκη-το έρώτημα: «'Αν δέν είσασθε ό,τι είσθε... τί θέλατε νά είσθε;...». Στήν δημοσιογραφική αυτή έρευνα έδόθησαν ή πιο έξυπνες και χαριτωμέ-νες άπαντήσεις, ή όποιες προκάλεσαν μεγάλες έντυπώσεις και συζητήσεις στη γαλλική πρωτεύουσα. 'Από τις άπαντήσεις λοιπόν, αυτές, μεταφρά-ζουμε σήμερα τις πιο χαρακτηριστι-κές, για νά μάθουν και οι άναγνώστες μας τί θά ήθελαν νά είνε οι σύγχρονοι διάσημοι Γάλλοι άν δέν ήσαν ό,τι είνε.

Η Κα ΣΕΣΙΛ ΣΟΡΕΛ

'Η άσύγκριτος Σεσίλ Σορέλ, κό-μησης ντέ Σεγκύρ, ή μεγάλη ήθοποι-ός, ή «πρέσβειρα του γαλλικού πνεύ-ματος», όπως την επώνομασαν, ή νεώ-τερα αυτή Νινόν ντέ Λανκλό, ή όποια παρά την προχωρημένη ηλικία της δια-τηρεί ακόμη όλη την νεανική δροσιά της — έμφορείται υπό... δικτατορικών διαθέσεων.

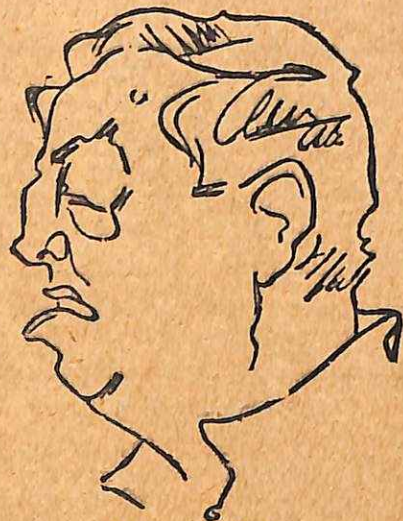
— 'Αν δέν ήμουν ό,τι είμαι—άπαντη-σε στο έρώτημα του παρισινού περιο-δικού—θά ήθελα νά είμαι ένας μεγά-λος άρχηγός ή μία άγία... Θά προτι-μούσα, όμως, νά είμαι Μουσσολίνι, έ-νας Γάλλος Μουσσολίνι. Θά έπιθυμού-σα νά είχα άνεθή όλες τις θαυμάιες της δόξας με μόνα έφόδια την προσωπι-κή μου άξία. Τί θαυμάσιο πράγμα εί-νε τό ύποτάσσης τό πλήθη, νά τό κά-θοδηγής, νά επιβάλλεσαι με την θέλη-σί σου, με τό θάρρος σου. Νά όφειλ-ς τά πάντα στον έαυτό σου, νά μορφή-ς νά προστατεύς, νά κατευθύνής τις μά-ζες!... Τί ύπέροχος άποστολή! Πώς εί-νε δυνατόν νά μή συγκινή τον άνθρω-πο ένας σκοπός τόσο μεγάλος;... 'Α! λατρεύω την δρσί σε όλες της τις έκ-δηλώσεις! 'Αγαπώ, ζηλεύω ένιστε, — όποιοι και άν είνε αυτοί, — έκείνους πού ξέρουν νά θ έ λ ο υ ν, πού χαράζουν μία γραμμή και την άκολου-θούν ως τό τέλος, παρά τό έμπόδιο, τις δυσχέρειες και την καθημερινή πά-λη του θίου. 'Υπάρχει μεγαλύτερο Ι-δανικό από του νά είσαι κύριος του έ-αυτού σου και των άλλων, έντός του μέτρου βέβαια του δυνατό, Πόσο έν-τατικά ζή έκείνος πού ζή υπέρ των άλλων! Ναι, άν δέν ήμουν ό,τι εί-μαι, θά ήθελα νά είμαι ένας άρχηγός...

διακρίνεται άμέσως από τον ασφαλή τρόπο πού βρίσκει ν' άποφεύγει τις ά-δεξιότητες και τά λάθη και νά βρική πάντα σε κάθε περίπτωση της ζωής του την όρθή διεξοδό.

ΑΝΤΡΕ ΜΑΖΕ

'Εκ παραλλήλου, άναγνωρίζω ότι και ή ήθική θελτίσις του ανθρώπου έπο-τελεί ένα μεγάλο σκοπό στην ζωή... 'Ε-γνώρισα μία συνάδελφό μου, πού έγινε καλόγρια. Συζήτησα πολλές φορές μαζί της και κατάλαβα πόσο τό θρη-σκευτικό αίσθημα μπορεί νά τονώσει τό ήθικό του ανθρώπου... 'Υπάρχει μεγα-λύτερα ήδονή από του ν' αγαπās ένα όν, τό όποιο δέν πρόκειται ποτέ νά σε άπογοητεύσει, άφού δέν θά μπορούμε ποτέ νά ξεαρθώμε μέχρις αυτού; Δέν είνε μεγάλη ήθική ίκανοποίησι ν' άπαρνηθής καθ' όλοκληρία τον έαυτό σου, νά προσεύχσαι διαρκώς ύπέρ της ανθρωπότητας; Και όμως την ίδε-ώδη αυτήν εύτυχία, μπορούμε όλοι νά την άπολαύσουμε. Πόσο θά ήθελα ν' ά-ποξενωθώ από τον κόσμο αυτόν!...

Με άλλα λόγια, ή μεγάλη ήθοποιός θά ήθελε νά είνε ή Μουσσολίνι ή κα-λάνρη. Πιθανώτερο φαίνεται ότι δέν

Ο Χάρρυ Μπώρ

θά γίνη ούτε τό ένα, ούτε και τό άλ-λο και ότι θά παραμείνη ό,τι είνε — εύτυχώς για την τέχνη...

Ο ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ

'Αν ή καλωσύνη έπρόκειτο ποτέ νά λάβη ανθρώπινη ένσάρκωσι, θά διάλε-γε ασφαλώς τά χαρακτηριστικά του Χάρρυ Μπώρ. Οι συνάδελφοί του και ύσοι τον ένγνώρισαν, τον θαυμάζουν όχι μονάχα για την μεγάλη τέχνη του, άλ-λά και για την άπροσμέτρητη εύέ-νεια της ψυχής του. Φιλήσυχος, ταπει-νός, καταδεκτικός, όσες ώρες του ά-φήνει έλεύθερες ή έργασία του — έρ-γάζεται και στο θέατρο και στον κινη-ματογράφο — τις διαθέτει για την οί-κογένειά του, μεταξύ της συζύγου του και της μοναχοκόρης του.

— Ποτέ δέν όνειροπόλησα άλλη ζωή, άποκρίθηκε ό μεγάλος ήθοποιός. 'Αν δέν ήμουν ό,τι είμαι, δέν θά ήθε-λα νά είμαι τίποτα. 'Η ζωή μου ύπέρ-ξε ό,τι ύπέρξε. Δέν έχω τό δικαίωμα νά την κρίνω. Την ύφίσταμαι άπλως. 'Ε-

δοκίμασα πολλά θάσανα, λίγες χαρές. 'Εθεώρησα τον έαυτό μου εύτυχισμέ-νο κάθε φορά πού μου έδίδετο ή ευ-καιρία νά σκορπίσω λίγη εύτυχία γύ-ρω μου. Δέν θά ήθελα όμως νά ξαναρ-χίσω τη ζωή μου, ούτε και νά την άν-ταλλάξω με όποιαδήποτε άλλη... 'Ο-ταν θά τελειώσω, θά φύγω από τον κόσμο αυτόν χαμογελώντας. Ευχαρι-στόν τον Θεό για όσα μου έδωσε. Πώς μπορώ νά τον κατακρίνω για όσα δέν μου έδωσε ή για όσα μου πήρε πίσω; Μήπως δέν θά μπορούσε νά φανή και λιγώτερο γενναιοδωρός άπέναντί μου; Δέν παραπονούμαι από τη ζωή μου, δέν θά ήθελα όμως και νά την ξαναρ-χίσω...

Πόση σοφία, πόση έγκαρτέρησις στα λόγια αυτά! 'Αλλά και πόση άπογοή-τευσι θά δοκιμάσουν έκείνοι πού φαν-τάζονται ότι ή δόξα είνε ή μεγαλύτε-ρα εύτυχία σ' αυτόν τον κόσμο! 'Ο Χάρρυ Μπώρ ένγνώρισε την εύτυχία, την δόξα, την λατρεία του πλήθους, και όμως φαίνεται κουρασμένος από τις μάταιες αυτές χαρές. 'Εκ παραλ-λήλου, πόσο κοντά στο πνεύμα του Χριστιανισμού είνε ή αντίληψίς του ότι ό άνθρωπος πρέπει νά δέχεται μ' έδ-γνωμοσύνη ό,τι του προσφέρει ό Θε-ός και νά μή έπιθυμή τίποτ' άλλο...

Η Κα ΛΟΥΚΙΑ ΝΤΕΛΑΡΥ — ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Οι άναγνώστες μας γνωρίζουν την κυρία Λουκία Ντελαρύ — Μαρντρύς, της όποιας πολλά έργα έχουν μετα-φραστή και στην Ελλάδα. Οι κρι-τικοί την έχουν από καιρό κατατάξει μεταξύ των καλύτερων συγχρόνων Γάλ-λων συγγραφέων. 'Ο συντάκτης, λοι-πόν, του παρισινού περιοδικού δέν μπο-ρούσε βέβαια ν' άγνοήσει μία τόσο έ-ξέχουσα προσωπικότητα. Και άπύθυ-νε και σ' αυτήν τό έρώτημα: «'Αν δέν είσασθε ό,τι είσθε...» κτλ.

— Μα, είμαι πολύ εύχαριστημένη από την ζωή μου και τον έαυτό μου, και δέν αισθάνομαι καμιά έπιθυμία ν' άλ-λάξω προσωπικότητά, άποκρίθηκε ή διάσημος συγγραφέας. Θά μου πήτε βέ-βαια: Δέν θά ήθελες νά είσαι ή δεινά ά-εροπόρος, ή τάδε ήθοποιός;... Και θά σάς άπαντήσω: Όχι, γιατί από την ζωή των άλλων δέν γνωρίζουμε παρά μο-νάχα την έπιφάνεια, έκείνο πού μας έπιτρέπουν νά δούμε. 'Αγνοούμε τις πραγματικές χαρές και τους πραγμα-τικούς πόνους των. Δέν μπορούμε νά ξέρουμε με πόσα δάκρυα και άπογοη-τεύσεις έπλήρωσαν την δόξα των, την φαινομενική αυτήν εύτυχία. Νομίζω λοιπόν ότι έκείνος πού ζηλεύει την ζω-ήν των άλλων, έπιθυμεί κάτι πού τό άγνοεί, ξεγελιέται από τ' άπατηλά φαι-νόμενα, πέφτει σε μία παγίδα, ή όποια δέν άποκλείεται νά του έπιφυλάσσει δυ-σάρεστες έκπληξεις. Είνε προτιμώτερα ή ζωή πού γνωρίζουμε, ή δική μας ζωή, γιατί έχουμε την ψευδαίσθησι ότι μπο-ρούμε νά την κατευθύνουμε όπου θέ-

(Συνέχεια στη σελίδα 62)

Γαλλικά διηγήματα

Τό μυστικό ενός τρελλού δικαστού

Η ΤΑΝ μία νέα κ' όμορφη γυναί-κα... Τά μάτια της ήσαν γεμά-τα φώς και τό γέλιο της μεταλ-λικό σαν τό κελλάρισμα του νε-ρού μιάς δροσερής πηγής. Οι φίλοι της τη λάτρευαν και την αγαπούσαν. 'Η κα-διά της δέν είχε νοιώσει ποτέ τις άπο-γοητεύσεις του έρωτα και ποτέ δέν είχε δακρύσει από τον πόνο. Ζούσε μία ήσυ-χη και περιωρισμένη ζωή. Δέν έκανε τολμηρά όνειρα κ' ή μέρες της κυλούσαν άρμονικά χωρίς κανένα βάσανο. 'Η Βιο-ρίκα ήταν εύτυχισμένη. Δέν είχε στενο-χώριες και δέν την τρώμαζε τό μέλλον. 'Ηξερε ότι μία μέρα θά έχοσαν κ' έκεί-νης ή σειρά νά παντρευθή και ν' άποκτή-ση οικογένεια. Προς τό παρόν μελετούσε τά βιβλία της έπιστήμης της κ', είχε έ-να πύθο: νά γίνη δικηγόρος. 'Όταν κου-ραζόταν από τη μελέτη και τ' όμορφο κε-φάλι της έξεργεζε ζαλισμένο πάνω στα βι-βλία, ή Βιορίκα πήγαινε νά ξεπλώσει στο ρεβάτι της και ν' άποκοιμηθή σαν ένα ήλιο παιδί.

'Ο πατέρας της, ό μηχανικός Πώλ Γκερλέν, ήταν υπερέφανος γι' αυτήν. Γάθε βράδυ, όταν γύριζε άργά τη νύχτα τό σπίτι, γλύτρωγε άδούδα ως τό δω-μάτιο της Βιορίκας, πλησίαζε κοντά της και την φιλούσε στα μαλλιά. 'Επειτα της χαχτούποιδε προσεχτικά τά σκεπάσμα-τα και πήγαινε νά κλειστή στο γραφείο του για νά συνεχίση τη δουλειά του. Δισθα-νόταν τον έαυτό του τόσο δυνατό, τόσο νέο. Θά μπορούσε νά εργάζεται άδιάκοπα για νά κάνει πλούσια και πύδ εύτυχι-σμένη την Βιορίκα. 'Από τον καιρό πού είχε χάσει την αγαπημένη του γυναίκα, είχε άφοσιωθή τελείως στην άνατροφή της. Γι' αυτόν ή Βιορίκα ήταν τό πάλ. 'Ηταν ό ήλιος πού φωτίζε τη ζωή του και πού έδινε δύναμεις στον σκληρό ά-ργώνα της βιοπάλης.

'Ο Πώλ Γκερλέν είχε, με την άλψ-θεια, έργασθή ύ-περάνθρωπα για νά κατορθώσει νά γίνη κάτι. Δέχθη-κε ένα σωρό ταπει-νώσεις, ένα σωρό έξευτελισμούς, έ-πεσε θύμα άγριας έκμεταλλεύ σε ος, νά δέν ύποχώρησε. 'Η σκέψι ότι ή ά-

γαπημένη κόρη του έπρεπε νά είνε πάν-τα εύτυχισμένη, του έδινε τό κουράγιο ν' άνθίξει σ' αυτόν τον άγώνα. Και τέλος κατάφερε νά βραβευθή ένα σχέδιό του και ν' αναλάβη την άνοικοδόμησι ενός κτιρίου. 'Αν' αυτή την ιστορία κέρδιζε άρκετά χρήματα. Τότε νοίκιασε ένα ό-μορφο σπίτι, τό επέπλωσε με έξαιρετική πολυτέλεια και έγκατέστησε εκεί πέρα τη Βιορίκα.

— Είσαι, της είπε, ή οικοδόσποινα. 'Από δώ και πέρα θά μπορείς νά μου ζη-τήσης ό,τι θέλεις. Είμαι σε θέσι νά ι-κανοποιώ κάθε επιθυμία σου.

'Η Βιορίκα, μ' ένα άγγελικό χαμόγε-λο, έπήγε και κάθησε στα γόνατά του, τον άγκάλιασε και του είπε:

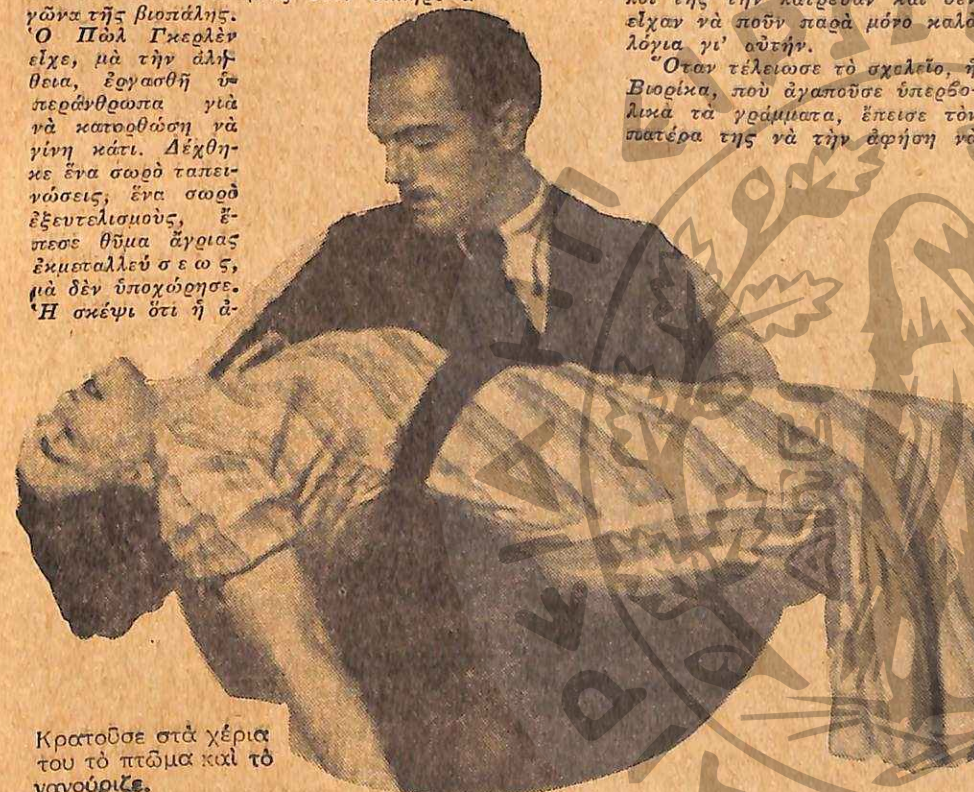
— Εύχαριστώ, πατέρα. 'Όχι, δέν θέ-λω τίποτα... Σε παρακαλώ μόνο νά μή κουράζεσαι τόσο πολύ. 'Αν άρρωστήσης, θ' άρρωστήσω κ' έχω μαζί σου και θά πεθάνω από τη λύπη μου.

Μα ό Γκερλέν αισθανόταν τον έαυτό του τόσο δυνατό από αυτήν την άγάπη της ώστε γελούσε εύτυχισμένος.

— Όχι, της έλεγε, δέν είνε καιρός για νά ξεκουρασθώ. Πρέπει πρώτα νά σε κάνω μεγάλο κ' όμορφο κορίτσι, νά σε σπουδάσω και νά σε παντρεύω μ' έ-ναν άνδρα πού θά σου ταιριάζει. Τότε θά πώ κ' έχω ότι έκανα κάτι στη ζωή μου κ' ότι μπορώ πεία ν' άναπαυθώ. Μα σήμερα δέν είνε άκόμη καιρός. 'Αλλωστε ξεχνάς ότι δέν είνε σωστό νά άνησαι τη δουλειά πού σου προσφέρεται;

Κι' ό Γκερλέν, με την αλήθεια, είχε δικήν. 'Η φήμη του ως καλού μηχανικού είχε εξαπλωθή σ' όλο τό Παρίσι και δι-σπώως τον παρακαλούσαν ν' αναλάβη και νέες εργασίες. 'Όσο για τη Βιορίκα, μέ-ρα με τη μέρα γινόταν ένας σωστός άγ-γελος. 'Ο πατέρας της, οι φί-λοι της την λάτρευαν και δέν είχαν νά πούν παρά μόνο καλά λόγια γι' αυτήν.

'Όταν τελείωσε τό σχολείο, ή Βιορίκα, πού άσπαύσε υπερό-λυνά τά γράμματα, έπεισε τον πατέρα της νά την αφήσει νά

Κρατούσε στα χέρια του τό πτώμα και τό νανούριζε.

γίνη δικηγόρος.

— 'Εχω κληρονομήσει, του είπε, τό δικό σου θάρρος και θά μπορώ νά βγάλω νικήτρια από τους δικαστικούς άγώνες. 'Εννοία σου και θά δής ότι μία μέρα θά είσαι υπερέφανος για μένα.

'Ο Γκερλέν της χαίδεψε τά ώμοφρα μαλλιά της, την φίλησε με τρυφερότητα και της δήλωσε ότι μπορούσε νά κάνει ό,τι θέλει.

— Άκολούθησε, της είπε, την κλίσι σου. Είμαι βέβαιος ότι θά πās μπροστά και θά πετύχης.

Κ' ή Βιορίκα έρίχτηκε στη μελέτη, χά-θηκε μέσα στις χιλιάδες των σελίδων των νομικών βιβλίων, ξεχνώντας, πονοκεφα-λίασε και τέλος κατάφερε νά πάρη τό δίπλωμά της.

'Επειτα όρκίστηκε και φόρεσε την σο-βαρή τήξερνο της δικηγόρου. 'Ο πατέρας της, όταν την είδε για πρώτη φορά μ' αυτή την τήξερνο, έμεινε άφωνος από την ροητεία του.

— Είσαι, της είπε, ή πύδ όμορφη δι-κηγόρος του Παρισιού. 'Ασφαλώς θά έ-κνης μεγάλες έπιτυχίες, γιατί ή όμορφιά σου ή υπερέχει πάντα τους δικαστές.

Και πράγματι, ήταν σωστό αυτή ή πα-ρατήρησις του. 'Η πρώτη άρρωστίς της Βιορίκας σημείωσε ήλθινόν θρίαμβο. 'Η κατηγορουμένη, της όποιας είχε αναλα-βεί την υπεράσπισι, άδούθηκε πανηγυρι-κά κ' ή συνήγορός της δέχτηκε τό θεο-μά συγχαρητήρια των ένόρκων γιατί τους γλύτωσε από μία δικαστική πλάνη. 'Όσο για τον Γκερλέν, έκαίριε από τη χαρά του κ' όταν άκούγε κάποιον νά συ-ζητά γι' αυτή την τόσο νέα και τόσο έ-ξυπνη δικηγόρο, έλεγε με υπερέφανεσι:

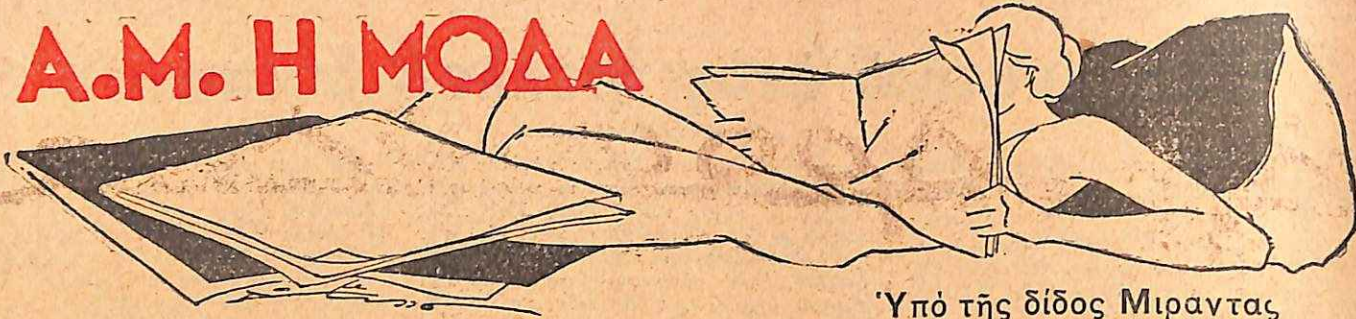
— Αύτη ή δικηγόρος είνε κόρη μου! Κι' αλήθεια, ό Πώλ Γκερλέν είχε δι-κίον νά υπερεφανεύεται για τη Βιορίκα. 'Ηταν ένα ήλθινόν φαινόμενο. 'Ακολού-σε νά ρίξη μία ματιά στη δικογραφία του κα-τηγορουμένου για νά καταλάβη άν θά μπορούσε νά τον σώση από την τιμωρία. Και εύρισκε πάντα ένα τρόπο για νά τον βγάλει από την δύσκολη θέσι στην όποια τον είχε ρίξει ή άξιόποινη πράξις του.

'Όσο για τους δικαστές, αυτοί μόλις έβλεπαν ότι ή Βιορίκα άνελαβε νά υπερε-σπίση μία ύπόθεση, χαμογελούσαν έχχα-στημένοι και δήλωναν:

— Σήμερα πάλι τό δικαστήριο δέν θά μάς φανή κουραστικό. 'Η όμορφιά και ή χάρις της συνήγορου θά μάς διώξει τις πένθιμες σκέψεις από τό μυαλό μας και θά μάς κάνει νά άδούσουμε τον κατηγο-ρουμένο. Μα μπορεί κανείς νά μήν ά-κούη προσεχτικά μία τόσο ροητετική δικηγόρο; 'Αλλωστε έκείνη πάντα δ-ναλούσθαι ύποθέσεις, ή όποιες πρέπει κ' είνε δίκαιο νά κερδηθούν.

'Όστόσο, ένας από ούτους τους δι-καστές δέν φαινόταν και τόσο έχχα-στημένος. Κότταζε τους συνάδελφους τον αήλητος και τό βλέμμα του ήταν τόσο σκοτεινό σαν τό έξαινε από την Κόλασι. Κανείς φυσικά δέν ήξερε τό μυστικό του. Κανείς δέν ήξερε ότι ού-τός ό δικαστής, ό Ζαν Ριγκώ, είχε τρελλαθή κυριολεκτικώς από τον έρω-τα της Βιορίκας. Κι' αυτό τό είσθη-μά του τον βασάνιζε και τον έ-κανε άδικο και κακό. Είχε με-ταβληθή σε «καταγνώσκω», ό- (Συνέχεια στη σελίδα 62)

Η Α.Μ. Η ΜΟΔΑ

Υπό της δίδος Μιράντας

ΖΑΚΕΤΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

Τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα εἶνε πολὺ ἄρτια μὲ τὰ ζωηρά καὶ φρέσκα χρώματά τους, μὲ τὰ ἐλαφρά τους ὑφάσματα, μὲ τὴν νεανικὴν γαρνιτούραν τους. Ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι δὲν ἔχει μόνον ὡραίες ἡμέρες. Ἐχει καὶ νύχτες πολὺ δροσερές, ἔχει καὶ ἀπογεύματα πού αἰσθάνεται καθένας τὴν ἀνάγκη νὰ ρίξῃ κάτι ἐπάνω ἀπὸ τὸ λεπτὸ μεταξωτὸ φόρεμα. Τέλος τὸ καλοκαίρι εἶνε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἡ ἐποχὴ τῶν ἐκδρομῶν, ἡ ἐποχὴ τῶν θαλασσίων περιπάτων καὶ καμμιὰ κυρία δὲν ριψοκινδυνεύει νὰ μείνῃ τόσες ὥρες στὸ ὑπαίθριο, χωρὶς νὰ ἔχη πάρει μαζὺ της καὶ κάτι πὶο θαρρῶ.

Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι θὰ συναγωνίζονται μεταξύ τους γιὰ τὰ πρωτεία, τὰ ταγιέρ καὶ τὰ παλτὰ τρουά-κάρ.

Τὰ ταγιέρ φοριοῦνται σὲ ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ γίνονται ἀπ' ὅλα τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ πὶο λεπτὰ κ' αἰθέρια ἀκόμη. Ἐχουμε ταγιέρ ἀπὸ κουκκουλάρι-κο, ἀπὸ λινό ἢ ἀπὸ σετακρούτα γιὰ τὸ πρωί, ταγιέρ ἀπὸ μεταξωτὸ μονόχρωμο ἢ ἐμπριμέ, ἀπὸ ταφτὰ σκωτσέζικο γιὰ τὸ ἀπόγευμα, τέλος ταγιέρ ἀπὸ τοῦλι ἢ ἀπὸ νταντέλλα γιὰ τὸ βράδυ. Αὐτὰ βέβαια τὰ τελευταῖα θὰ στολίσουν μονάχα τὴν γκαρνταρόμπα ἀπὸ μερικές θασίλισες τῆς μόδας, πού μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν τοὺς πὶο ἐξωφρενικοὺς νεωτερισμοὺς. Γιὰ τὶς ἄλλες ὅμως ἡ φειδωλὴ μόδα τῶν ταγιέρ ἔχει αὐτὸ τὸ καλὸ, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ φορέσῃ τὴ ζακέττα καὶ χωρὶς τὴ φούστα, πάνω ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο φόρεμα. Π. χ. τὴ ζακέττα ἐνὸς ταγιέρ ἐμπριμέ μπορεῖτε νὰ τὴν φορέσετε ὡραϊότατα μ' ἓνα μονόχρωμο σκοῦρο φόρεμα καὶ νὰ σχηματίσετε τὸ πὶο μοντέρνο ἀνσάμιπλ, ἢ τὴ ζακέττα ἀπὸ τὸ κουκκουλάρι-κο νὰ τὴ φορέσετε μ' ἓνα φόρεμα πρωτό-νό σπόρ. Ἐπίσης, ἂν δὲν σᾶς εἶνε εὐκόλο, νὰ κάνετε ὁλόκληρο ταγιέρ, μπορεῖτε νὰ ράψετε μόνον μιά ζακέττα, τὴν ὁποία νὰ φοράτε ἐναλλάξ μὲ ὅλες σας τὶς τουαλέτες.

Ὅσο γιὰ τὰ παλτὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαύρα, μάλλινα ἢ μεταξωτά, θὰ φορεθοῦν πάρα πολὺ καὶ τὰ λινὰ ἢ κουκκουλάρικα σὲ χρώματα ἀνοιχτά, λευκὰ ἢ μπλε. Π. χ. ἓνα ἀπὸ τὰ κομψότερα παλτὰ τῶν παρισινῶν συλλογῶν ἦταν ἀπὸ λινό γκρι-μπλε μὲ ἓνα μεγάλο γιάκκ σὲ σχῆμα ἐσάρπας ἀπὸ κόκκινο λινό πού διπλωνόταν ἢ ἔδενε κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι. Ἐνα ἄλλο παλτὸ ἦταν ἀπὸ λευκὴ φανέλλα μὲ

γιακά καὶ μανικέτια ἀπὸ μαῦρο ἢ μαρόν-βελοῦδο.

Πάρα πολὺ ἐπίσης θὰ φορεθοῦν καὶ παλτὰ σταυρωτά, σὲ σχῆμα ρεδιγκότας ἀπὸ λευκὸ χοντρὸ πικέ, βαμβάκερὸ ἢ μεταξωτὸ. Τὸ πρωί, τὸ παλτὸ αὐτὸ θὰ φοριέται ἐπάνω ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτόχρωμο λινό ἢ μεταξωτὸ φόρεμα. Τὸ ἀπόγευμα θὰ κἀν ἐξαιρετικὰ σικ ἐμφάνισι, ἔταν φορεθῇ μὲ μιά μαῦρη φούστα.

Τὰ παλτὰ πού θὰ προορίζονται ἀποκλειστικῶς γιὰ ταξίδια, ἐκδρομὲς κτλ. θὰ κόβονται σὲ σχέδιο ἐντελὸς κλασικὸ καὶ θὰ εἶνε λίγο κοντύτερα ἀπὸ τὴ φούστα. Γίνονται ἀπὸ μάλλινα ὑφάσματα σὲ χρώματα ἀνοιχτά, π. χ. γκρι, μπλε, σαμουά ἢ ἀκόμη καὶ μπλε-

ΤΡΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Ταγιέρ ἀπὸ φανέλλα γκριζα μὲ μπλοῦζα ἀπὸ πρᾶσινη λινὴ βατίστα. Ἐπανωφόρι λευκὸ μὲ φόδρα πράσινη. Μὲ τὴν ἴδια σταχτιά φούστα τοῦ κοστουμιού, μπλοῦζα ἀπὸ λευκὸ κρέπ-ντέ-σιν μὲ μαῦρες βοῦλες. Ζακέττα πλεκτὴ κόκκινη. Φόρεμα ἀπὸ λευκὸ μεταξωτὸ λαδάμπλ κουμπωτὸ ὡς κάτω. Γραβάτα μπλε μὲ ἀσπρὲς πίκες καὶ ὁμοία ζώνη. Ἐπανωφόρι μάλλινο μπλε.

γκρί ἢ πράσινο πολὺ ἀνοιχτό.

Ἐκεῖνες ἐπίσης πού θὰ φορεθοῦν πολὺ φέτος εἶνε ἡ πρακτικώτερες ρόμπ — μαντῶ. Ἀντὶ ὅμως γιὰ τὸ καθιερωμένο πλαστρὸν, τὸ κολλημένο ἐπάνω στὸ φόρεμα, πού ἀνοίγει μὲ κουμπιὰ ὡς κάτω, οἱ μεγάλοι ράφτες ἀνεκάλυψαν μιά καινούργια μέθοδο. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ φόρεμα πού εἶνε ὁλόσκετο σὰν ζουρρά, φοράτε ἐναλλάξ πότε ἓνα γιλέκο μὲ φουσκάλα μανίκια, πότε ἓνα κοντὸ μπολερό καὶ πότε μιά ἐσάρπα δεμένη κατὰ ποικίλους τρόπους.

Ἐπίσης πολλὲς ζακέττες χωρὶς μανίκια, μεταμορφώνουν ἓνα ἀπλό φόρεμα σὲ κομψὸ ἀπογευματινὸ ἀνσάμπλ. Π. χ. μαζὺ μὲ ἓνα σκέτο μαῦρο φόρεμα ἀπὸ θαμπὸ μεταξωτὸ, φοράτε μιά ζώνη ἀπὸ γκρενὰ φανέλλα καὶ ἀπὸ πάνω ρίχνετε μιά ζακέττα μαύρη ἐπίσης, χωρὶς μανίκια. Τὸ σύνολον συμπληρώνουν ἓνα κόκκινο γαρύφαλλο στὴν μπουτονιέρα καὶ μιά κορδέλλα ὁμοία μὲ τὴ ζώνη στὸ μαῦρο κανοτιεδάκι.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΣΑΣ

Τώρα τὸ καλοκαίρι τὰ γάντια πού ἀγοράζονται εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βαμβάκερα, γιὰτὶ καὶ δροσερώτερα εἶνε καὶ καθαρίζονται εὐκολώτερα. Τὰ γάντια αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε ἀπαρατήτως πρώτης ποιότητος. Προτιμότερο εἶνε νὰ δώσετε λίγα χρήματα παραπάνω, ἀλλὰ νὰ πάρτετε ἓνα ζευγάρι γάντια πού θὰ σᾶς κρατήσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι καὶ θὰ διατηρήσουν τὴν καλὴν τους ἐμφάνισι ὅσες φορὲς κ' ἂν πλυθοῦν.

Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα γάντια, δὲν χρειάζεται νὰ ἀγοράσετε τὰ ἀκριβώτερα πού θὰ βρῆτε. Φθάνει νὰ βεβαιωθῇτε πὺς τὰ γάντια εἶνε στερεά. Προτιμότερο εἶνε νὰ τὰ ἀνανεώνετε τακτικώτερα, ὥστε νὰ φαίνεσθε πὺς φορεῖτε πάντοτε καινούργια γάντια. Ὅσο γιὰ τὸ καθαρισμὸν τους, τὰ μὲν γάντια πού πλένονται, ἀκόμη κ' ἔκείνα πού εἶνε ἀπὸ δέρμιν, πλένονται μέσα σὲ μιά σαπουνόδα καμωμένη ἀπὸ τριμμένο σαποῦνι καὶ νερὸ χλιαρὸ. Ἀφοῦ τὰ πλύνετε, τὰ σοράτε, τὰ στεγνώνετε μὲ προσοχὴ ἐπάνω στὸ χέρι σας καὶ τὰ βάζετε νὰ στεγνώσουν ἐπάνω σὲ μιά πετσέτα. Ὅταν στεγνώσουν νὰ νὰ μαλακώσουν, τὰ τρίβετε ἐλαφρά, τὸ ἓνα γάντι ἐπάνω στὸ ἄλλο.

Ἐπίσης τὰ πέτσινα γάντια μπορεῖτε νὰ τὰ πλύνετε χωρὶς νὰ τ'

μουσκέψετε μέσα στὸ νερὸ. Βρέχετε ἓνα κομμάτι φανέλλα μὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ καὶ κατόπιν τὸ περνάτε πάνω ἀπὸ λευκὸ σαποῦνι. Κατόπιν περνάτε τὴ φανέλλα ἐπάνω ἀπὸ τὸ γάντι πού τὸ ἔχετε φορέσει στὸ χέρι σας. Τρίψτε ἐλαφρὰ τὸ γάντι, πάντοτε ὡς πρὸς τὴν αὐτὴ κατεύθυνσι. Μετὰ τὸ σφουγγίζετε μὲ μιά στεγνὴ φανέλλα, χωρὶς ὅμως νὰ τρίψετε τὸ γάντι, ἀλλὰ μόνον πιέζοντάς το ἐλαφρὰ, ἀπὸ τὰ δάχτυλα πρὸς τὸν καρπὸ.

Τὴν ἴδια μέθοδο μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόσετε καὶ στὰ γιλέκασα γάντια. Ἀντὶ γιὰ νερὸ ὅμως χρησιμοποιεῖτε γάλα καὶ ἀντὶ φανέλλας ἓνα μικρὸ σφουγγάρι. Τὸ σφουγγάρι μουσκεμένο μὲ γάλα, τὸ περνάτε μόλις ἐπάνω ἀπὸ τὸ σαποῦνι καὶ κατόπιν καθαρίζετε τὸ γάντι.

Τὸ στεγνὸ καθαρισμὸς γίνεται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο: Γεμίζετε τὰ γάντια μὲ ἐφημερίδες ἢ κουρέλια καὶ κατόπιν τὰ πασπαλίζετε μὲ τριμμένη στύψι ἢ μὲ ζεσταμένα πτύρα, ἂν τὰ γάντια εἶνε χρωματιστά. Τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ μὲ μιά φανέλλα, ὥσπου νὰ πάρῃ ὅλο τὸ γάντι μιά ὁμοιόχρωμη ὄψη. Κατόπιν βγάζετε τὰ παραγεμισματα ἀπὸ τὸ γάντι, τὸ τινάζετε καὶ τὸ κτυπάτε ἐλαφρὰ μὲ μιά βεργούλα, τέλος δὲ τὸ σφουγγίζετε μὲ μιά καθαρὴ φανέλλα.

Τὰ λευκὰ γάντια τὰ καθαρίζετε μὲ στουπέ-ται ἀνακατεμένο μὲ τὸ πτύρο.

Πρὶν νὰ καθαρίσετε τὰ γάντια, πρέπει προηγουμένως νὰ τοὺς ἀφαιρέσετε τοὺς λεκέδες πού ἔχουν. Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ τρίβετε τὸν λεκέ μὲ λίγη βενζίνη, Φροντίστε, ὅμως, νὰ βρῆσκεσθε μακριὰ ἀπὸ τὴ φωτιά.

Γιὰ νὰ διατηρηθοῦν ὅμως τὰ γάντια σας καινούργια καὶ καθαρά δὲν πρέπει νὰ τὰ φροντίζετε σπασμωδικῶς. Κάθε φορὰ πού τὰ βγάζετε, στεγνώνετε τὰ καλά ἐπάνω σὲ μιά καθαρή πετσέτα καὶ τρίβετε τα μὲ ψίχα ἄσπρου ψωμιοῦ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ γίνῃτε κάθε σκόνῃ καὶ τὰ γάντια σας δὲν θὰ λερώνωνται τόσο γρήγορα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ὩΣ ΓΥΜΝΑΣΜΑ

Τὸ τραγοῦδι, δὲν εἶνε μόνον ἓνα ξεχειλισμὸς τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως. Δὲν μᾶς κάνει μόνον πὶο εὐθυμοῦς, ὅταν εἴμαστε εὐχαριστῆ μένοι, οὔτε μόνον μᾶς παρηγορεῖ ὅταν εἴμαστε λυπημένοι, οὔτε χαλαρῶνεται μόνον νὰ νὰ διώχνῃ μακριὰ μας τὶς ἔννοιες μας. Τὸ τραγοῦδι ἀκόμη εἶνε κ' ἓ-

να πρώτης τάξεως γύμνασμα. Ἐπειδὴ γιὰ νὰ τραγουδήσουμε παίρνουμε θαυσιεὶς ἀναπνοές, οἱ μῦς τοῦ θώρακος δυναμώνουν κ' ἀναπτύσσονται. Ἐπίσης ἀναγκάζονται νὰ ἐργασθοῦν καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ πνεύμονος, πού συνήθως εἶνε κατοδικασμένες σὲ ἀπραξία καὶ γι' αὐτὸ προσβάλλονται εὐκόλα ἀπὸ κάθε πνευμονικὸ νόσημα. Ἐπὶ πλέον, ἐπειδὴ μὲ τὸ τραγοῦδι ἀναπνέουμε συχνότερα καὶ βαθύτερα, στὸν ὀργανισμό μας ὁλόκληρο μπαίνει πολὺ περισσότερο ὀξυγόνο καὶ εἶται τὸ τραγοῦδι μᾶς ὠφελεῖ γενικώτερα. Ἐχει ἀποδειχθῇ ὅτι ὅσοι ἔχουν τὸ τραγοῦδι ὡς ἐπάγγελμα τους, ἀπὸ τοὺς μεγάλους τραγουδιστὲς ὡς τοὺς ἀπλοῦς κορ'ιστες, σπανίως προσβάλλονται ἀπὸ στήθια νόσηματα.

Λοιπὸν, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, τραγουδάτε... Τραγουδάτε γιὰ τὴ δική σας εὐχαρίστησι καὶ γιὰ τῶν ἄλλων, ἂν ἔχετε ὥρασι φωνή. Τραγουδάτε ἀκόμη συχνά κ' ὅταν ἡ φωνή σας δὲν εἶνε ὡραία. Μὴ σᾶς νοιάξῃ γιὰ ἐκείνους πού σᾶς ἀκοῦν. Ἐτσι κ' ἄλλοιως δὲν πληρώνουν.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟΥ

Δυὸ κορδέλλες ἀπὸ σκωτσέζικο ταφτὰ γαρνύρουν τὴν τουαλέττα. Ἡ μιά δένεται στὸ καπέλλο, ἡ ἄλλη σχηματίζει ἓνα μεγάλο φιόγκο στὸ ντεκολτέ τοῦ φορέματος.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΡΤΕΣ

Ἐνα τηλεγράφημα πρέπει νὰ εἶνε φυσικὰ ὅσο τὸ δυνατόν πὶο σύντομο καὶ περιεκτικὸ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε συντεταγμένο κατὰ τρόπο εὐληπτο ὥστε ἐκεῖνοι πού θὰ τὸ διαβάσουν νὰ τὸ καταλάβουν καὶ νὰ μὴ δημιουργηθῇ καμμιὰ παρεξήγησις. Μὴ φειδωλεῖσθε λίγες δραχμὲς γιὰ νὰ προσθέσετε μιά ἢ δύο εὐγενικὲς λέξεις σὲ ἐκείνον πού τὸ στέλνετε τὸ τηλεγράφημα, εἴτε γιὰ ὑπόθεσί σας προκειται, εἴτε γιὰ πληροφορίες πού ζητᾶτε ἢ πού δίδετε.

Ἡ εἰκονογραφημένη κάρτ-ποστάλ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἀλάθητα τεκμήρια τῆς εὐγενείας καὶ τῆς καλῆς ἀντατροφῆς ἐνὸς ἀνθρώπου. Πάντοτε εἶνε εὐπρόσδεκτη μιά κάρτ-ποστάλ. Στέλνοντάς τὴν, εἴτε σὲ ταξ'δι θρίσκεσθε, εἴτε σὲ ἐξοχῇ, δείχνετε τὸν παραλήπτη τῆς ὅτι, παρ' ὅλες τὶς εὐχάριστες ἀπασχολήσεις σας, τὸν θυμηθήκατε καὶ αὐτὸν. Πάντως μὴ χρησιμοποιεῖτε τις κάρτ-ποστάλ ὡς μέσον ἀλληγραφίας. Τὰ πολλὰ νέα καὶ τὰ πολλὰ ἐρωτήματα τ' ἀφήνετε γιὰ τὸ γράμμα. Σὲ μιά κάρτ-ποστάλ εἶνε ἀρκετὸ νὰ γράψετε χαιρετισμοὺς, δυὸ-τρὶς ἐντυ-

πώσεις σας καὶ μερικές εὐγενικὲς λέξεις. Μὴν ξεχνάτε ποτὲ νὰ βάλετε τὴν ὑπογραφή σας, ὅπως δυστυχῶς συνηθίζουν πολλοί.

Ἐκεῖνος πού λαμβάνει τὴν κάρτα πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀποστολέα τῆς εἴτε γραπτῶς, εἴτε προφορικῶς ὅταν συναντηθῇ μαζὺ του, σὲ πρώτη δὲ εὐκαιρία πρέπει νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὴν φιλοφρόνησι.

Ο ΣΚΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ

Ἦρθε ἡ ἐποχὴ νὰ φυλάξουμε τὰ μάλλινα καὶ πού τρέμουμε τὸν σκόρο. Ὑπάρχουν ἓνα πλήθος φάρμακα ἐναντίον τῶν σκόρων, ἀλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πὶο ἀποτελεσματικὰ εἶνε τὸ ἑξῆς:

Βράσετε ἐπὶ μισή ὥρα μέσα σὲ λίγο νερὸ μεγάλες κολοκύθες. Κατόπιν στραγγίζετε τὸ νερὸ αὐτὸ καὶ ὅταν κρυώσῃ, βρέχετε μιά ζουρτάκα καὶ περνάτε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὅλο τὰ μάλλινα πού πρόκειται νὰ φυλάξετε, χαλιὰ, κουβέρτες, πανωφόρια κτλ. Τὰ ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν καὶ κατόπιν τὰ συλάτε.

Τὰ μάλλινα πού πλένονται, θὰ τὰ προφυλάξετε διὰ παντός ἀπὸ τὸν σκόρο, ἂν στὸ νερὸ πού τὰ ξεβιδάλετε προσθέσετε καὶ λίγο νερὸ ἀπὸ βρασμένη κολοκύθα. Διὰ ΜΙΡΑΝΤΑ

'Από την ζωή των «'Αχέπανς»

('Ανέκδοτα, επεισόδια, ιστοριοϋλες.)

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΣ την προσπάθειά μας όπως δώσουμε στους άναγνώστες μας μερικά από τα συγκινητικά ή εθνικά επεισόδια της ζωής των «'Αχέπανς», που από δλίγον μας ήλθαν, νοσταλγοί της γενεάς των, από την πέραν του 'Ατλαντικού φιλική χώρα, βρεθήκαμε ένα ωραίο πρωί στο αριστοκρατικό ξενοδοχείο «Κοσμοπολίτ», όπου έχει καταλύσει το ξενοδοχικό Τσάλτα, προερχόμενο από το Σικάγο.

— «Ωο! αναφωνεί μόλις άκουσε το σκοπό της επισκέψεώς μας ή 'Αμερικανής την καταγωγήν κ. Τσάλτα. Μά αυτό είναι... όλιγο άδιάκριτο, να θέλετε να δώσετε τα μυστικά του ενός στην περιέργεια των πολλών.

— «Οχι τα μυστικά, κυρία, της άπαντοδύμε, χρησιμοποιούντες ως διεθνή ταυτότητα της κ. Γεώργιον Τσάλτα, ξυπορον ερασιφώνων μάκας Wells Jarnek, καταγόμενων από το Παρθένιον της Τριπόλεως και έγκατεστημένων εις Σικάγον, άποθεν το πρώτον ήλθε μετά 22 ετών άπουσίαν.

— «Η εθνετική κυρία χαμογελά και άποσύρεται διακριτικά, για να μάς αφήσει μόνους.

— «Εκείνο που με συγκίνησε περισσότερο στη ζωή μου, μάς λέγει κ. Τσάλτα, ήταν ό έρως της συνύγον μου, που χρονολογείται άπ' τον καιρό που ήμουν άκόμη ένας φτωχός βιοπαλαιστής κ' άγωνιζόμουν για το ψωμί μου. 'Εξερά τότε τ' αμερικάνικα όσο μπορεί να ξέρετε σεις τα κινέζικα, κ' είχα ιδέα από έρωτα όση κ' από άσπρονόμια. 'Εν τούτοις, άυτός ό διαβολάκος ήθε όπό την μορφήν θελκτικώτατου και τσαχπίνικου άγγέλου, ν' άναστατώσει την ύπαρξή μου, να ταράξει την ήσυχία μου και να μ' άνάγκη φωτιές στα φυλλοκάρδια... 'Η άσπρητή μου γυναικούλα, που ήταν μαθητευούσα — ότε σε κάποιο κολλέγιο και καθόταν άντίκρυ άπ' το κατόστημα που εραζόμουν, άφού βαρέθηκε το έξ άποστάσεως φλέγ, παρσούλαξε ένα βροδάκι την ώρα που σχολούσας, μ' άρπαξε άπ' το χέρι, μ' έσυρε στο σπίτι της, μ' έβαλε στο άσπασέο, μ' έφερε στο διαμέρισμά τους, όπου δ'ν ήταν κανείς την ώρα εκείνη κ' εκεί, άγκαλιάζοντάς με και φιλώντας με θερμά, μούδωσε να καταλάβω τί ζητούσε τόσον καιρό με το συχνόπέρασμά της και την άκατάληπτη φλυαρία της. Της άπάνησα με την ίδια γλώσσα ότι... συμφωνώ άπολύτως μαζί της και από τότε άρχισε το άχ και το βήχ της ζωής μου για την δημιουργία της θέσεως, που θα μου επέτρεπε να τολμήσω να ζητήσω το χέρι της έπισήμως. Και πρέπει να διαλογιστώ ότι, άν είμαι σήμερα κάτι, το όφειλω στον έρωτα, τον τόσο τοληρηό και σταθερό, της γυναικάς μου, που μου ένέπνευσε θάρρος και θέληση να προσδώσω, ύπερηδώντας τα άπειρα έπιόδια που είχα ν' άντιμετωπίσω σαν έξνος, σε γάμο ξένη.

Στο παλαιό, γνωστό και αριστοκρατικό ξενοδοχείο «Ερμής», συναντούμε έτοιμα έτοιμο ν' άναχωρήσει για την ιδιαιτέρα του πατρίδα, της Πάτρας, τον κ. Τάκη Γεωργίουπουλο, προερχόμενο από την Νέα 'Υόρκη, όπου έμπορεύεται.

— Αδελφή την ώρα διαλέξατε να μ' έπισκεφθήτε, που είδαίμαι να έτοιμάσω τα μπαγάκια μου; μάς λέγει. Δέν μπορείτε να περιμένετε την επιστροφή μου;

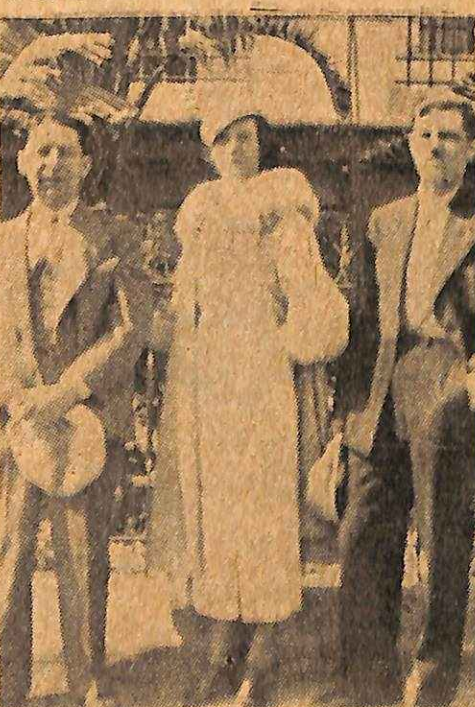
— Έχουμε όλη την καλή θέληση να το κάνουμε, αλλά... δέν μάς παίρνει ό χρόνος.

— Μήπως όμως παίρνει έμένα; διαμαρτύρεται... Τόσο άτονα όμως, που μάς δίνει το θάρρος να επιμείνουμε και να τον κάνουμε να πη;

— Εκείνο που με συγκίνησε, αλλά και με φόβισε εξαιρετικά στη ζωή μου, ήταν ένα τρομερό και φόβερό φάντασμα, που πρόσβαλε ξαφνικά μπρός μου μια φθινοπωρινή νύχτα, στα περίχωρα της Νέας 'Υόρκης.

— Υπάρχουν, λοιπόν, φαντάσματα και στην 'Αμερική; έρωτούμε τον συνομιλητή μας.

— Όταν κανείς εινε... εύφάνταστος, τα βλέπει παντού. Το ίδιο, λοιπόν, συνέβη τότε και με μένα... Καθόμουν ένα συννεφιασμένο βράδυ με κάτι συμπαιρωτές σ' ένα παρ και δέν ξέρω πώς, είχαμε πιάσει κοιμειντούλα για φαντάσματα, γύρω άπ' την εμφάνισι των όποιων, όπως θα ξέρετε, κυκλοφορούν στα χωριά της Πελοποννήσου ένα σωρό φανταστικοί θηόλοι. 'Εγώ, που ήμουν τότε πολύ νέος και άρκετα μαρδοπιστός, έδενά όσα άκουγα στο ψιλό μαντήλι... 'Ετσι μ' είχε κόψει κρύος ιδρώτας, κ' όταν σε λίγο χωρίσαμε και κίνησα να πάω μόνος για το σπίτι μου, ή καρδιά μου χοροπηδούσε μέσ' το στήθος μου όπως φτεροκοπά το φρεσκοσκαλωμένο πουλί στο στενό κλουβί του. 'Εξαφνα, καθώς περνούσα από ένα στενό και σκοτεινό δρομάκι της εργατικής συνοικίας, στάθηκε τρομαγμένος, σά ναχα μαρμαρώσει στα πόδια μου. Με μάτια δι-

Ο κ. Γεώργιος Τσάλτας, άριστερά, μετά της 'Αμερικανίδος κυρίας του.

εσταλμένα από φόβο και φρίκη, κύτταζα σαν άποχανωμένος να δροώνεται μπρός μου, στη γωνιά του δρόμου, ένας πελώριος μαύρος γίγαντας, που άνοιγε τα χέρια του άπειλητικά και κινιότανε σαν έτοιμος να μ' άρπάξει και να με πνίξει!... Όποιογώ πώς και τώρα άκόμα, που θυμούνται την τρομερή εκείνη στιγμή, άπορώ πώς δέν έπεσα λιπόθυμος, πώς βρήκα τη δύναμη να στραφώ πίσω και να τα βάλω στα πόδια, για να πάω να ζητήσω φιλοξενία στο δωμάτιο κάποιου φίλου μου.

— Και τότε... φάντασμα δέν επεχείρησε να σάς καταδιώξει;

— Το φάντασμα ήταν, άπλουστάτα, — όπως διεπίστασα τ' άλλο πρωί — μια ξεσηλωμένη όμπερέλλα, πουχε ριχθεί από τα παιδιά κ' είχε σκαλώσει στο σίδερο κάποιος τέντας μικρομάγαζου... 'Ετσι κρεμασμένη όπως ήταν κ' έτσι όπως άνέμιζε ό αέρας τα ξεσκίδια του μαύρου της πανιού, δέν ήταν δύσκολο — όπως ήμουν ταραγμένος άπ' τις διηγήσεις που πριν λίγο είχα άκουσει — να μου φαντάση στη σκοτεινιά της νύχτας για φάντασμα και να με κάνει να τα χάσω...

— Ο κ. Ν. Βουχέας, από την 'Αρεόπολη της Λακωνίας, που τον συναντήσαμε στην παρὰ την 'Αρεόπολη μπύρα του συνωνύμου θείου του, μάς λέγει:

— Έφωνα προ χρόνων άπ' την πατρίδα μου, ζητώντας, όπως τότες χιλιάδες 'Ελλήνων, μια καλύτερη τύχη, για την 'Αμερική, που τότε ήταν παράδεισι ή χώρα της επαγγελίας, για κάθε άνθρωπο διατεθειμένο να εργασθή έντατικά και να διαχειροσθή τους καρπούς των μόχθων του με φρονήσι... Γύρισα από πόλη σε πόλη κ' άλλοξα χίλιες δουλειές, που στόν τόπο μου δέν θα μπορούσα να τις κάνω... 'Εκείνο που μούκανε έντύπωσι, ήταν ή εύκολία με την οποία έμεις οι 'Ελληνες μπορούμε να καταπονησθούμε σε κάθε δουλειά και να αντιστοιχισθούμε προς τις ένδοτετε περιστάσεις... Μπορούσε σήμερα να μάς δώ κανείς πωλητάς μαπανών στην Καλλιφρόνια, λούστρους παπουτσιών στο Σάν Φραντίσκο, εγγάτες της γραμμής του σιδηροδρόμου στο Μισισσιγκαν, ή πωλητάς σόδας στο Νητιρόντ! 'Αρκεί να είχαμε κάπως μεγαλύτερο κέρδος στην κάθε άλλαγή επαγγέλματος, κ' άδιαφορούσαμε για όλα τ' άλλα...

— Κανένα επεισοδιόκι της ζωής σας, κ. Βουχέα; τονίζουμε στο συνομιλητή μας, ζητώντας να τον φέρουμε στόν κύριο σκοπό της επισκέψεώς μας.

— Επεισόδια; 'Απειρα σε μια ζωή πολυτάραχη, όπως όλων των μεταναστών, που πάμε στην 'Αμερική ζητώντας τύχη, αλλά που νύνην να τα συγκρατήση κανείς...

— Για προσπάθειστε να θυμηθήτε κανένα... επιμένουμε.

— Λοιπόν, άκούστε κάτι, που θα σάς φανή άπίστευτο και όμως εινε αληθές...

— Είναι όλος αληθής.

— Όπως βλέπετε, και σήμερα, που άποκαταστήθηκε και έβγα ένας καλός επιχειρηματίας, χάρις στην εύκολία με την οποία βρίσκαι κανείς στην 'Αμερική πιστώσεις, για να βάλει έμπρός μια δουλειά, έχω άκόμα άμετα άθλητική εμφάνισι... Φαντάζεσθε λοιπόν πώς ήμουν προ

Τό κακό κέφι

Ο χωροφύλακας της άγροτικής άστυνομίας Συμεών 'Ιλιτς Πράσκιν πηγαίνερχότανε μέσα στην κάμαρή του, προσπαθώντας να καταπνίξη μέσα του ένα δυσάρεστο συναισθήμα.

Χθές, είχε πάει για ύπηρεσιακούς λόγους στην γαιτονική πολιτεία, είχε μπλέξει μαζί με μερικούς παληούς γνωρίμους του, είχε παίξει χαρτιά κ' είχε χάσει όχτώ ρούβλια.

Τό ποσόν ήταν άσήμαντο βέβαια, μά ό δαίμονας της φιλαργυρίας και το σύμφεροντος, είχε τρυπώσει μέσα στο αυτί του χωροφύλακα και τον κατηγόρουσε για την άσωτιά του.

— Όχτώ ρούβλια! Σπουδαία δουλειά! έλεγε μέσα του ό Πράσκιν, μη θέλοντας να τον άκούση κανείς. 'Αλλοι χάνουν πολλά περισσότερα, χαρίζουν να νοιαστούν καθόλου... 'Εξόλλου εγώ κερδίζω άρκετά... Δέν έχω παρὰ να συμφέρνουν, είχε τρυπώσει μέσα στο αυτί του χωροφύλακα και τον κατηγόρουσε για την άσωτιά του.

— Όχτώ ρούβλια! Σπουδαία δουλειά! έλεγε μέσα του ό Πράσκιν, μη θέλοντας να τον άκούση κανείς. 'Αλλοι χάνουν πολλά περισσότερα, χαρίζουν να νοιαστούν καθόλου... 'Εξόλλου εγώ κερδίζω άρκετά... Δέν έχω παρὰ να συμφέρνουν, είχε τρυπώσει μέσα στο αυτί του χωροφύλακα και τον κατηγόρουσε για την άσωτιά του.

15 χρόνων, όταν δούλευα... καμιά... Την εποχή εκείνη, λοιπόν, είχα λάβει ένα γράμμα άπ' τη μητέρα μου, που μου ζητούσε ένα ποσόν για να... βάλω τα δόντια της και δέν είχα να της το στείλω... 'Εκεί, λοιπόν, που μια Κυριακή τριγύριζα στενωχώρημένους στούς δρόμους της εργατικής συνοικίας του Μπίρμινγχαμ, ζητώντας να βρω με ποιο τρόπο θα έξινοκομομούσα τα λεπτά που μου λείπαγε, βρέθηκα έξω από ένα λαϊκό τσίγκο... 'Εδωκα 5 σέντσια και μπήκα... 'Εξαφνα άκούω έναν συρμάχο, που ήταν στη σκηνή, να λέγει ότι πρόσφερε 20 δολάρια σε κείνον άπ' τους θεατές, που θα μπορούσε να άνθξή σ' ένα μάς μαζί του περισσότερο από τρεις γύρους, και 50 άν τον νικούσε. 'Ηταν ένας μεσόκοπος ψηλός σφιχτοδεμένος άντρας, που προκαλούσε το όθος... Τον κύτταξα, κύτταξα τον έαυτό μου και τέλος, για χάρι της μάνας μου, πήρα την άπόφασι κ' άνέβηκα στη σκηνή. Οι θεαταί με κύτταζαν σαν ένα περίεργο τέρας, αλλά εγώ είχα πάει την άπόφασι μου... Γδύθηκα, λοιπόν, φόρεσα τα γάντια που μούδωσαν, κ' εκείνο που έλαβα άπ' τον διαιτητή, που δέν ήμουν άποφύγοντας να βρεθώ κοντά στόν άντίπαλό μου, ένώ το πλήθος με άπεδοκίμαζε... 'Εξαφνα δέχονται ένα ξέφρεστο χτύπημα, που μου στράβωσε λίγο το στήνι και μ' έκανε να βογγήσω και να τα χάσω, σε τρόπο που θα δεχόμουν και δεύτερο, άν τα γέλια του πλήθους δέν με μετέβαλλον σε μαινώμενο ταύρο. 'Εξόλλως τότε, όμοιό και τού κολλάω μια στο πώσωπο, άνάμεσα στα μάτια, που δέν πρόφτασε να κάνει ούτε κίχ... 'Ο δυστυχής σωρίσθηκε χάμω...

Τό άποτέλεσμα ήταν, όχι μόνο να κερδίσω τα 50 δολάρια, αλλά να μού γίνη και πρότασις από το βασίλειό μου... Άντα δέν με τράβαγε το επάγγελμα, αλλ'ότιωτα μπορεί να ήμουν σήμερα πρωτοπυργάχος!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια

να και δουλεύουν την Κυριακή.

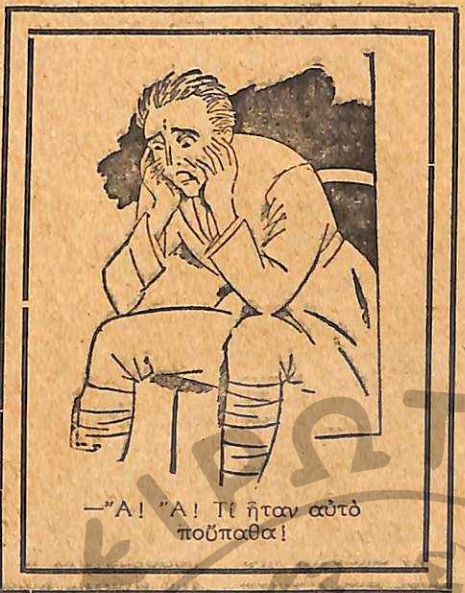
Στην διπλανή κάμαρη, ό Βάνιας, ό γυιός του Συμεών, διάβαζε με δυνατή και μονότονη φωνή το μάθημά του:

— «Ο Χ Ε Ι Μ Ω Ν Α Σ». — 'Ο χωρικός λάμπει από τη χαρά του... Τό χιόνι έστρώσε πάλι τους έξοχικούς δρόμους...

— Ναί, εξακολούθησε ό Πράσκιν, μπορώ να τα θυάλω με τό παραπάνω τα όχτώ ρούβλια που έχασα... Ποιός λάμπει από τη χαρά του; έπρόθεσε άπευθυνόμενος προς το γυιό του...

— 'Ο χωρικός... ό χωρικός... τραύλισε εκείνος.

— Λάμπει από τη χαρά του... Λάμπει από τη χαρά του... μούμούρισε ό Πράσκιν. 'Αν τούδινα καμμία δεκαριά ραβδισμούς με μια γερή θέργα, θα έβλεπα άν έλαμπε από τη χαρά του... Αυτοί οι κύριοι χωρικοί, άντι να λάμ-

πουν από τη χαρά τους, θα έκαναν καλά να πληρώνουν κανονικά τους φόρους τους... Όχτώ ρούβλια!... Σπουδαία δουλειά!... Σάν να ήταν όχτώ χιλιάδες ρούβλια!... Μπορώ, όποια στιγμή θέλω, να τα βρω...

— «Τό άλογο του χωρικού περπατάει με καφέλια άπάνω στο χιόνι...», λέει εκείνη τη στιγμή από τη διπλανή κάμαρη ό μικρός Βάνιας, που εξακολουθεί να διαδάζη το μάθημά του.

— Σάν να μπορούσε να πάη και με καλπασμό, το φοφάλογο! φωνάζει ό Πράσκιν. Πες μου έσύ, παληόπαιδο, μπορεί να πάη ποτέ με καλπασμό το άλογο ενός χωριάτη; 'Ενα φοφάλογο εινε πάντα φοφάλογο... 'Α! γιατί να παίζω τα μικρά μου φύλλα;... 'Αν έρριχνε τη ντάμα μπαστούνι, θα κέρδιζα δυό πόντους...

— «Τό άραίο και περήφανο άλογο προχωρεί...», συνεχίζει διαδάζοντας ό μικρός Βάνιας.

— Τό άραίο και περήφανο άλογο!... μούγκριζε ό πατέρας του. Ποιός γράφει αυτές τις κουταμάρες;... Και πώς

τίς αφήνει ό Τσάρος να μπαίνουν μέσα στα βιβλία... Τί διάβολο θα μάθουν τα παιδιά μας;... Αυτό τό καταραμένο δέκα μου τα χάλασε όλα... 'Ο διάβολος μου τόβαλε στα χέρια μου στην πιο άσχημη στιγμή... 'Α! 'Α! Τί ήταν αυτό πουπάθα.

— «Νά κ' ένας μικρός χωρικός που τρέχει έπάνω στο χιόνι με τό έλκηθρό του, έχοντας κοντά του τό σκύλο του...», λέει διαδάζοντας ό Βάνιας...

— Σίγουρα θα εινε κανένας χαμένος αυτός ό μικρός χωρικός!... μούγκριζε ό πατέρας. Μά φαίνε οι γονείς του που δέν τον θάζουν να δουλέψ... 'Αντι να βάζη το σκυλί του άπάνω στο έλκηθρο και να παίζη, θα έκανε καλύτερα να κόψη εύλα ή να διαδάζη την 'Αγία Γραφή... Τί καλά που θα ήταν άν δέν είχα παίξει... 'Επρεπε μόλις τελείωσα τη δουλειά μου να φύγω από την πολιτεία...

— «Τό παιδί γελάει και θασανίζει το σκύλο του, και ή μητέρα του, που τό θέλπει πίσω άπ' το παράθυρο, τό φοβρίζει...», διαδάζει ό μικρός Βάνιας.

— 'Η φοβέρες πάνε χαμένες... 'Επρεπε ή κυρά μητέρα να βγί έδω, να άρπάξη το γυιό της και να κάι τούτη... να κάι κείνη... όπου του πονάει. Αυτό θα ήταν προτιμότερο παρὰ να τό φοβρίζη με τό δάχτυλο... 'Ωραία πράγματα σου μαθαίνουν, παιδί μου, στο σχολείο σου... Ποιός άνόητος τάχει γράψει αυτά που διαδάζεις; ρώτησε ό Πράσκιν.

— 'Ο Πούσκιν! πατέρα.

— 'Ο Πούσκιν; Χμ!... Χωρίς άλλο δέν θάταν στα καλά του αυτός ό άβρωπος για να γράφη τέτοιες κουταμάρες... Αυτοί οι συγγραφείς, γράφουν, γράφουν, χωρίς να ξέρουν κ' οι ίδιοι τί γράφουν... Τό μόνο που τους ενδιαφέρει, εινε να γράφουν...

— Πατέρα, φώναζε ό μικρός Βάνιας άπ' το πλαϊό δωμάτιο, ένας μουζίκος έφερε αλεύρι.

— Καλά. Τό πήρες;

— Ναί... Μά όποτε και τό αλεύρι που τού έίχαν πεί για πεσκέσι, διασκέδασε καθόλου τον Πράσκιν. 'Όσο ζητούσε να παρηγορηθή, τόσο και πιο αίθρη το γινόταν ή άπώλεια των όχτώ ρούβλιών του...

Όταν ό Βάνιας τελείωσε το διάβασμά του και σάπασε, ό Πράσκιν κάθισε κοντά στο παράθυρο, και με την ψυχρή γεμάτη άγωνία, κάρφωσε το πένθιμο βλέμμα του σ' ένα σωρό από χιόνια... Μά τό αντίκρουσμά τους του άνοϊζε άκόμα περισσότερο την πληγή του. Τό χιόνι του θυμίζει τό γθεινό τα έξιδι του στην πολιτεία... 'Η χολή του έσπασε και πλημμύρισε την ψυχή του... 'Η άνάγκη να αφήση τό κακό του να ξεσπάση σε κάποιο άλλο, έγινε πειθακάτανικήτη.

Δέν μπόρεσε πεία ν' άπιστάθι σ' αλήτη και φωνάζει ξαφνικά:

— Βάνια, έλα να σε δείρω για τό τζάμι που έσπασες την περασμένη εβδομάδα...

Α. ΤΣΕΧΩΦ

ζώντας από την αποφασιστικότητα με την οποία έλεγε ή νέα αυτά τα λόγια, δεν τολμούσε να πραγματοποιήσει τις απειλές της.

Κάθε Κυριακή, η Βιργινία υποχρέωνε την Παυλίνα να παραδίδη τα ημερομίσθια της εβδομάδος της, χωρίς να της αφήνει ούτε μια πεντάρα για τον έαυτό της. "Ετσι όμως η φτωχή νέα είχε καταντήσει έλεεινή κι' ά-ξιοδάκρυτη. Τά ρούχα της είχαν χάσει πια το χρώμα τους και τὰ παπούτσια της είχαν ξεσκιστή.

Οι θαυμαστές της, βλέποντάς την σ' αυτά τα χάλια, την παρακολούθουν με μεγαλύτερη επιμονή τώρα, την ώρα που πήγαινε και γύριζε από τη δουλειά της, νομίζοντας, πως ή κακάκτης της ήταν πια εύκολη.

Συχνά μάλιστα της έκαναν δελεαστικές προτάσεις. "Ε-κείνη όμως, αψηφώντας και πιο περήφανη από κάθε άλλη φορά, ύψωνε τους ώμους της, και απομακρυνόταν ρίχνον-τάς τους ένα βλέμμα υπερέτατης πε-ριφρονήσεως.

"Ω! δεν υπήρχε κανένας φόβος να εξευτελίση τον έαυτό της! Θά πάλευε, θ' αγωνιζόταν ως την τελευταία στιγμή, ως την στιγμή που, κα-ταλαθάνοντας ότι δεν έχει πια δύ-νάμεις για να υποφέρει περισσότε-ρο, θά έτρεχε να ριχτεί στο ποτάμι.

Στο εργαστήριο ή συντροφισσές της την εκορόιδεσαν κι' έλεγαν με-ταξύ τους:

— Μά τί ζώο πού είναι!... Προτι-μάει να μείνει ευπόλητη παρά να πάη σ' ένα ραντεβού...

Συχνά μάλιστα της έλεγαν και της ίδιας:

— Μά τί περιμένεις;... Δεν π'ας τουλάχιστον μ' αυτό τον «ερωτοτυ-πημένο σου», που δεν κάνει άλλη δου-λειά παρά να τριγυρίζει έδω απ' έξω;...

Μά ή Παυλίνα μ' ένα θυμωμένο βλέμμα της, τις ανάγκαζε να σωπαί-νουν.

Στις αρχές του χειμώνα, ή Βιργί-νία άλλαξε ξαφνικά στάσι απέναντι της Παυλίνας. "Οχι μόνο δέ την κα-κομεταχειριζόταν πια, αλλά και την περιποιόταν κάπως. Αυτό ξά-φνιαζε πολύ τη δυστυχισμένη νέα, ή οποία του κάκου προσπαθούσε να μαντέψει το λόγο της μεταβολής αυ-τής, ως ότου μια μέρα ή εξήγησις αυτή παρουσιάστηκε μόνη της, με τρόπο φοβερό σαν κεραυνός.

Μιά Κυριακή, ή Βιργινία είχε στείλει τον Πλαντέ ξέω κι' ή Παυλίνα έβραβε ένα φορεμα-τάκι της, του οποίου το ύφασμα της είχε επιτραπή να τό αγοράσει από τὰ ημερομίσθια της.

Η Βιργινία πηγαίνοντάς την, ανήσυχη σαν να περίμενε κάποιον. Πραγματικά, σέ λίγο ή πόρτα χτύπησε και ή μέ-γαιρα έτρεξε ν' ανοίξη, ενώ τὰ μοχθηρά βλέμματά της έ-λαμπαν από χαρά.

Στον μικρό αντίθλαμο, κουβέντιασε με σιγανή φωνή και επί πολλή ώρα με τον άγνωστο επισκέπτη. Το κάκου ή Παυλίνα τέντωσε το αυτί για να τον αναγνωρίσει από τη φωνή του.

"Επειτ' από πέντε λεπτά, ή πόρτα του δωματίου άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Βιργινία, σέρνοντας πίσω της έναν άντρα ηλικιωμένο, κόκκινο και χοντρό, πλούσιο όπως φαί-νόταν από τη χρυσή του αλυσίδα κι' από τὰ δαχτυλίδια που στόλιζαν τὰ δάχτυλά του.

Με μια ματιά, ή Παυλίνα άναγνώρισε σ' αυτόν έναν από τους άναίειδες εκείνους τύπους που την ένωχλούσαν κάθε τόσο στο δρόμο με τις χυδαίες προτάσεις τους.

Σαν άστραπή, παρουσιάστηκε τότε όλη ή αλήθεια σ' αυ-τά της και κατάλαβε την τρομερή άτιμία, στην οποία ή Βιργινία σκόπευε να την παρασύρει.

Η μέγαιρα πλησίασε τη νέα και, παρουσιάζοντάς της τον επισκέπτη, της είπε:

— "Ο κύριος είναι παλιός φίλος μου. Είναι ένας χρόνος τό-ρα που θέλει να σου μιλήσει... "Ακουσέ τον, μικρή μου, να ίδης τί έχει να σου πη... Θέλει το καλό σου και το καλό της οικογενείας σου!... "Εγώ πηγαίνω, γιατί έχω κάποια

δουλειά... "Εσείς μπορείτε να τὰ πητε ελεύθερα!...

Και το θρωπερό γύναιο, χαμογελώντας πονηρά, έφυγε και τους άφησε μόνους.

Η Παυλίνα, μανιασμένη από την όργη και την άγανά-κτησί της, δεν είχε προφέρει ούτε μια λέξη. "Όταν τέλος άκουσε τη Βιργινία να κλείνει την πόρτα πίσω της, άπομα-κρήθηκε με άηδία από τον άνθρωπο εκείνο, ό οποίος είχε καθήσει πλάι της.

— Τι είναι αυτό, κύριε; φώναξε. Τί ζητάτε από μένα, ά-κούστε; — Τί είναι αυτό, κύριε; φώναξε. Τί ζητάτε από μένα, ά-κούστε; — Τί είναι αυτό, κύριε; φώναξε. Τί ζητάτε από μένα, ά-κούστε;

— "Ερθα άπλως για να εξηγηθώ μαζί σας... "Ακούστε με... Είμαι ό πλουσιώτερος εργολάβος δημοσίων έργων στο Παρίσι...

Και της έπρότεινε να της προσφέρει μέγαρο, άμάξι, υπη-ρέτες, και κάθε πολυτέλεια... Φτάνει να γινόταν δική του...

— Θά σου κάνω τη ζωή σου θαυλική! είπε τέλος. Μ' ά-κούς, κόρη μου; Με καταλαθαίνεις;

— Σας άκουσα και σας καταλάβα πολύ καλά! φώναξε ή Παυλίνα. Και σας λέω να πάτε, από κει που ήρθατε...

Γρήγορα!...

Καθώς έπρόφερε τὰ λόγια αυτά, ώρθώθηκε υπέροχη στην άγανάκτησί της και από τὰ ύγρα μάτια της ξεπετιόντουσαν φλόγες όργης.

"Ηταν θαυμασμός ωραία τη στιγμή εκείνη.

"Ο επισκέπτης, μαγνητισμένος, άντι να υπα-κούση στην διαταγή της, την πλησίασε και ζή-τησε να την πιάσει από το χέρι.

"Αλλά ή Παυλίνα τον έσπρωξε άπότομα μα-κρύν.

Συγχρόνως δέ άρπάζοντας ένα μικρό κάθι-σμα, του φώναξε:

— Με κατάλαβες;... "Εξω άμέσως ή σου τό κατεβάξω στο κεφάλι!

— Μάθε πως είμαι ό "Ανριόν, ό πλούσιος εργολάβος, της άπάντησε εκείνος. Θά έρθη μέρα που θά θаре-θής πια το ξύλο της Βιργινίας. Θυ-μήσου τότε πως κατοικώ στη λεωφό-ρο των "Ηλυσίων Πεδίων και ότι ως τις δέκα το πρωί θρίσκομαι πάντα στο σπίτι μου.

Και, άφοδ είπε τὰ λόγια αυτά, ό άπροσδόκητος επισκέπτης, έφυγε.

Λίγη ώρα μετά την άναχώρησί του ξαναγύρισε ή Βιργινία. Φαίνεται ότι παραμένει την έξοδο του "Ανριόν κι' ότι είχε κουβεντιάσει μαζί του γιατί τὰ μάτια της έλαμπαν από θυμό.

"Εκλείσε την πόρτα πίσω της και φώναξε στην Παυλίνα:

— "Α! άναίσθητη, που δεν συλλα-γίζεσαι ότι ό πατέρας σου δεν μπο-ρεί πια να δουλεύη!...

Και ξέσπασε σ' ένα άτελειωτο ύ-βρεολόγιο έναντίον της. Κατόπιν άρ-χισε να την άπειλή:

— Τώρα θά σου δείξω εγώ! κραύ-γασε στο τέλος, ύψώνοντας το χέρι της έναντίον της νέας κόρης.

Μά ή Παυλίνα άνωρθώθηκε επιθετική και της έκοψε άμέ-σως την όρμη, λέγοντάς της.

— Το ξέρεις πως είμαι πιο δυνατή από σένα, ώστε πρό-σεχε τώρα που ό πατέρας δεν είναι έδω, μήπως σέ συγυρίσω όπως σου άξίζει.

Η Βιργινία άποτραβήχτηκε, μά δεν έπαψε τις άπειλές της.

— Δεν σέ φοβάμαι της είπε στο τέλος ή Παυλίνα. Δεν θά προφτάσης να μου κάνης τίποτε. Η διευθύντρια του εργοστασίου, όπου δουλεύω, μου προσφέρει ένα δωμάτιο στο σπίτι της, με τη συμφωνία να δουλεύω λίγο περισσό-τερο. Τη δουλειά εγώ δεν τη φοβάμαι... Κι' έτσι θά θρω την ήσυχία μου...

— Ναι, κι' εμείς λες πως θά σ' αφήσουμε; Θά σέ κου-βαλήσουμε πίσω με την άστυνομία... Κι' αν δοκιμάσης και βούτερη φορά να φύγης, τότε θά σέ κλείσουμε εκεί που κλείνουν τὰ κορίτσια του δρόμου. Το ξέχασες πως είσαι ά-νήλικη κι' ότι δεν μπορείς να φύγης από το σπίτι του πα-τέρα σου;

Βλέποντας όμως την Παυλίνα να κλαίη πικρά από την

άπελπισία της, γιατί δεν ήξερε αν ήταν δυνατόν να θυγή από την τρομερή θέσι, στην οποία θρικόταν, ή μέγαιρα άλλαξε ύφος.

— Συλλογίσου, κόρη μου, της είπε με τόνο μαλακό, θέ-λω το καλό σου. Μικρό πράγμα είναι να εξασφαλίσης το ψωμί του πατέρα σου;... Δείξε κι' εσύ πως έχεις καλή καρδιά...

— Σιωπή, έλεεινή! φώναξε ή Παυλίνα. "Ανατριχιάζω από άηδία άκούγοντάς σε.

— Καλά! Καλά!

"Από τη στιγμή εκείνη, ή ζωή της Παυλίνας στο σπίτι του πατέρα της ήταν ή πιο τρομερή κόλασις που μπορεί να φαντασθή κανείς. Με διάφορες μηχανορραφίες, ή Βιργινία προκαλούσε καθημερινώς τρομερές σκηνές μεταξύ του Πλαντέ και της κόρης του. Κ' ή σκηνές αυτές τελείωναν πάντοτε μ' άγριο ξυλοκόπημα της δυστυχισμένης Παυλ-νας, ή οποία άπόμεινε συχνά άναίσθητη και μισοπεθαμένη κατ'αρχή.

Η κυρά Μπερτιέ, ή οποία από την κάμαρή της, άντι-λαμβανόταν τις σκηνές αυτές, δεν μπορούσε να συγκρατή-ση πια την άγανάκτησί της.

— Πρέπει να φύγης, κόρη μου, είπε στη φτωχή νέα μια μέρα που το πρόσωπό της ήταν καταμελαινισμένο από τὰ χτυπήματα του πατέρα της. "Αν ήταν έδω ή μητέρα σου, αυτή τη συμβουλή θά σουδινε κι' εκείνη... και μάλιστα θά σ' έβίαζε να υπακούσης...

Η Παυλίνα άναυδίστηκε σέ δάκρυα.

— "Ω! βέβαια! είπε. Και θά την υπάκουα... "Αλλά τό-ρα ποιος μπορεί να μ' άπαλλάξη από τον όρκο που της έδωσα;... "Επειτα ό πατέρας μου με είδοποίησε ότι, αν δο-κιμάσω ποτέ να φύγω, θά με φέρη πίσω με την άστυνομία, γιατί είμαι άνήλικη, και θά με κλείση στο σωφρονιστήριο.

— "Εσένα! "Εσένα στο σωφρονιστήριο; Και δεν δοκιμά-ζει; "Όλος ό κόσμος μάς ξέρει πως είμαστε τίμιοι άνθρω-ποι εγώ κι' ό άντρας μου. "Αν πάμε λοιπόν στην άστυνομία και βεβαιώσουμε τί είσαι συ και τί πράγμα είναι ό πατέρας σου, θά ίδουμε τότε ποιόν από τους δυό σας θά κλείσουν στο σωφρονιστήριο...

— Αυτό όμως δεν τό θέλω εγώ. Αυτό ίσα-ίσα δεν θέλω. Είναι αλήθεια βέβαια ότι μου φέρνεται πολύ άσχημα ό πα-τέρας μου, δεν θέλω όμως να τό μάθουν, δεν θέλω να τό ξέρη ό κόσμος!... Αυτό δεν γίνεται ποτέ!

— Τότε είναι καλύτερα να κάθεται να σέ θασανίζουν;

— Καλύτερα βέβαια!...

Η λαμπρή κυρά Μπερτιέ την άρπαξε τότε στην άγκαλιά της και άρχισε να την φιλά.

— Είσαι και συ μια άγία, όπως ή δυστυχισμένη ή μητέ-ρα σου, της έλεγε με λυγμούς. "Αχ, λυήσου την, Θεέ μου! Λυήσου την!...

Φαντασθήτε τί θά έλεγε ή άγαθή εκείνη γυναίκα αν της φανέρωνε ή Παυλίνα και τη σκηνή με τον εργολάβο "Ανριόν.

"Ο συχαμερός αυτός τύπος δεν άφηνε να περάση εβδομά-δα χωρίς να επισκεφθή την Βιργινία και να της έπαναλά-θη τις δελεαστικές προτάσεις του. Και ή μέγαιρα, που έ-βλεπε να της ξεφεύγη μια ευκαιρία για να ίκανοποιήση την πλεονεξία της, έπινούσε διαρκώς και καινούργια θά-σανιστήρια για τη φτωχούλα μικρή μάρτυρα.

Δ'

Ο ΛΑΤΡΗΣ ΤΗΣ ΠΑΥΛΙΝΑΣ

Είχε έρθει πια ό χειμώνας, ένας χειμώνας θροχερός, ψυχρός, έξαιρετικά δυνατός.

"Ενα πράγμα μονάχα παρηγορούσε τη δυστυχισμένη νέα μέσα στην θασανισμένη ζωή της: ότι ό άγνωστος νέος που με τόσο σεβασμό την άγαπούσε, της έμενε πιστός.

Φαίνεται ότι είχε άρρωστήσει κατά το τέλος του καλο-καιριού, γιατί επί μερικές εβδομάδες, δεν φάνηκε καθόλου. Κατά την διάρκεια δέ των εβδομάδων αυτών, ή Παυλίνα ένοιωσε άκόμη πιο πικρά τὰ δεινά της.

Μια μέρα ό άγνωστος λάτρης της παρουσιάστηκε και πάλι, αλλά ήταν τόσο χλωμός και άδύνατος, ώστε δεν ύ-πηρχε καμμία άμφιβολία ότι είχε άρρωστήσει βαρεια. Κι' άρχισε πάλι να παρακολουθή την Παυλίνα τὰ θράδυα που ξαναγύριζε στο σπίτι της.

Για πρώτη φορά τότε, έπειτ' από δυό χρόνια που ό νέος αυτός την παρακολουθούσε, ή Παυλίνα σταμάτησε στο δρό-

μο και τόλμησε να του μιλήσει.

— Θά είσατε άρρωστος βέβαια; τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

"Ο άγνωστος έγινε κατάχλωμος και μια άστραπή απέ-ραντης χαράς πέρασε από τὰ μάτια του.

— Και τό προσέξατε ότι δεν έρχόμουν; ρώτησε με φωνή κομμένη από συγκίνηση.

Η Παυλίνα, παρ' όλη τη φρόνησι και τη δύναμι της θε-λήσεως που τη χαρακτηρίζε, άφησε την καρδιά της να μι-λήσει ελεύθερα:

— Και βέβαια τό πρόσεξα! είπε. "Ανησύχησα μάλιστα πολύ, μήπως είχατε πάθει τίποτε κακό...

— Άρρώστησα πράγματι από τυφοειδή πυρετό και λυ-πόμουν πολύ κατά τη διάρκεια της άρρώστειας μου που δεν μπορούσα να σας είδοποιήσω για το λόγο που δεν με βλέπατε πια κάθε θράδυ... Σε ποιόν άλλωστε ν' άνέθετα τη φροντίδα αυτή; Είμαι μόνος, χωρίς πατέρα, χωρίς μη-τέρα, χωρίς άδελφό ή άδελφή, ή άλλον κανένα στον οποίο να έχω έμπιστοσύνη.

— "Όπως κι' εγώ! φώναξε αυθόρμητα ή Παυλίνα. "Ω! πόσο θλιβερό είναι αυτό!... Τώρα αισθάνεσθε τον έαυτό σας καλά;

— "Εγίνα έντελώς καλά... Την πρώτη μέρα που μόρεσα να θγώ ξέω, ήρθα κατευθείαν να σας ξαναϊδω... Θά τό προσέξατε, βέβαια;

— Ναι, τό πρόσεξα και δεν ξέρετε πόσο χάρηκα... "Από την πολλή μου χαρά μάλιστα, δεν μόρεσα να κρατηθώ... και σας μίλησα για να μάθω τί κάνετε. Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε...

— Σας συγχωρώ με όλη μου την καρδιά και σας ευχα-ριστώ, γιατί εγώ, που είμαι τόσο δειλός, ποτέ δεν θά τολ-μούσα να σας μιλήσω πρώτος... Τώρα που έγινε ή καλή άρχη, θά κουβεντιάσουμε καμμία φορά;

— Με μεγάλη μου ευχαρίστησι. Το θράδυ, όταν σχολάω από τη δουλειά μου, μπορείτε να με συντροφεύετε ως τό σπίτι μου. "Ετσι θά γνωριστούμε καλύτερα.

— "Ω! όσο γι' αυτό, εγώ σας ξέρω πολύ καλά, άπάντη-σε ό νέος χαμογελώντας με γλυκύτητα.

— Με γνωρίζετε;... Έκανε ή Παυλίνα ξαφνιασμένη.

— Βέβαια... Πάνε δυό χρόνια τώρα που μια έλξης άκατα-νίκητη με τραβάει σέ σας... "Ηθελα λοιπόν να μάθω ποιά είσθε...

— Και θάλατε ανθρώπους να με παρακολουθήσουν;

— "Οχι... Διέθετα αρκετές ώρες κι' έτσι μόρεσα να σας παρακολουθήσω μόνος μου.

— Και τί μάθατε;

— "Εμαθα ότι είσθε σχεδόν όρφανή, ότι ή ζωή σας είναι πολύ θασανισμένη, ότι είσθε στον υπέρτατο βαθμό τίμια και περήφανη κι' ότι, κρατάτε με σεβασμό τις υποσχέσεις που δίνετε, έστω και αν πρόκειται να υποβληθήτε στις μεγαλύ-τερες θυσίες...

— Πάνω-κάτω, καθώς βλέπω, είναι σωστά όσα μάθατε, άπάντησε ή νέα, ή οποία γέλασε για να κρύψη τη συγκί-νησί της, ή οποία έκανε τὰ μάγουλά της να κοκκινίσουν. "Αλλά σήμερα, την πρώτη φορά που μιλάμε μαζί, άς τ' ά-φήσουμε αυτά. Δεν ξέρετε πόσο θλίβομαι όταν τὰ συλλα-γίζομαι!...

— "Όπως θέλετε... "Όποσδήποτε όμως θά μου ήταν πο-λύ ευχάριστο να δώ ότι κέρδισα την έμπιστοσύνη σας...

— Θά γίνη κι' αυτό, άργότερα όμως. Σας έπαναλαμβάνα- όμως ότι αυτό τό θέμα της συννομίας με συγκινεί...

Αυτό δάκρυα, τὰ οποία δεν μόρεσε να συγκρατήση, κύ-λησαν από τὰ μάτια της. "Ο άγνωστος συγκινήθηκε πολύ μόλις τὰ είδε.

— "Εχετε δίκιο, είπε. "Ας αλλάξουμε όμιλία.

— Ναι... "Εμένα με λένε Παυλίνα. "Εσας πως σας λένε;

— Πέτρο.

— Τί εργασία κάνετε;

— Είμαι υπάλληλος...

— "Α! ναι, πραγματικά, στού Γιάκομπσεν, που φαίνε-ται.

(Ακολουθεί)

* * *

❁ ❁ ❁

* * *

* * *

«Καὶ τὸ θράδυ τῆς στερνῆς ἡμέρας,
ἢτε γαλήνια εἰν' ἢ θάλασσα, εἴτε ἡ
οἰκυμία τὴν ταράζει, ὅλη ἡ ἐπιφάνεια
(*Συνέχεια στὴ σελίδα 63*).

'Αδελφωμένοι στον θάνατο

Η θάνα σπαμάτησε για μια στιγμή το φαγητό της και άρχισε να ρουθουνίζει. Τα κίτρινα μάτια της πήραν μια παράξενη έκφραση δυσπιστίας. Κάπου εκεί, μέσ' από τη ζούγκλα, έφτανε ο ύπνολοφος βρόντος ενός ποδοσφαιστή.

Πουχ, πουχ, πουχ! άκουγόταν το μουγκρητό του ελέφαντος. Είπε η φωνή του Τομπάκο, του αρχηγού του κοπαδιού. Και σαν αντίλαλος, τού άπαντα δλόκληρο τού κοπαδιού.

Ένας πελώριος ίσκιος προβάλλει στο ξέφωτο της ζούγκλας. Είπε ο Τομπάκο. Τα μικροσκοπικά μάτια του ψάχνουν δλόγυρα. Τό κοπάδι, σιωπηλό, τόν ακολουθεί.

Σ' λίγο, πίσω από κάτι θάμνους, ξεπεύεται ένας άνθρωπος, ένας νεαρός λευκός με ήλιοκαμένο πρόσωπο και φλογερή υψία. Τό δεξί χέρι του σφίγγει μια καρμπίνα. Σκυμμένος, ακολουθεί τὰ τεράστια ίχνη που αφήνουν οι ελέφαντες στο διάβα τους.

Ένας ιθαγενής κυνηγός τόν συνοδεύει. Ο ιθαγενής σταματά στο σημείο όπου πριν από λίγο ο ελέφανς πύρισε τὸ πτώμα ενός ζέβρου.

Μπθάνα, (κύριε) τού λέει, νὰ ἔνα ἴχνος πάρα πολύ ξεκινάει.

Τό φρεσμένο ὕψος τού συντρόφου του φέρνει ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη τού λευκοῦ.

— Όλα τὰ ἴχνη τῶν ελεφάντων εἶνε ξεκινάει, Ἀμπντούλ. Ἐλπίζω νὰ μὴν φοβάσαι...

Μπθάνα, κυνηγῆσα πολλοὺς ελέφαντες στὴ ζωὴ μου. Μὰ σήμερὰ εἶμαι πάρα πολύ γέρος γιὰ νὰ τὰ βάλω ὡς ἕναν ελέφαντα πὺν κανένας δὲν ὑπόρρεσε νὰ τόν σκοτώσει.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρωτᾷ ὁ κυνηγός.

Ο ελέφανς πὺν πέρασε ἀπ' ἐδῶ δὲν εἶνε ἕνα συνηθισμένο ζῶο, ἐξήγει ὁ Ἀμπντούλ. Πολλοὶ τὸν κυνηγῆσαν, μὰ λίγοι γύρισαν πίσω γιὰ νὰ διηγηθοῦν τὴν ἀποτυχία τους. Στὸ νυαλό τὸν κατοικεῖ ἕνας δαίμονας καὶ στὸ σῶμα του εἶνε φυλακισμένη ἡ ψυχὴ ἑνὸς μεγάλου ἀρχηγού. Ἡ σφαῖρα πὺν θὰ τὸν σκοτώσει δὲν γύρισε ἀόμα. Ο Τομπάκο ἔλυσε ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, καὶ δὲν θέλω, Μπθάνα, νὰ γίνης ἐσὺ ὁ ὁ γδός.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ὁ κυνηγός καὶ ὁ σύντροφός του ξεχωρίζουν τὸ γκοῖζο γίγαντα. Ο νεαρός κυνηγὸς γονατίζει καὶ σημαδεύει τὸ ζῶο πὺν βραβεύεται σὲ ἀπόστασι διακοσίων μίλις βημάτων.

Φυλάξου, Μπθάνα! μουρμουρίζει ὁ Ἀμπντούλ.

Ο νεαρός εἶδε κίβλας τὸν τρομερὸ Τομπάκο πὺν προχωρεῖ ὑποστά τὸ κοπάδι, μόνος καὶ μεγαλοπρεπής.

Άκούγεται νὰ τουσεύει. Κι' ὅταν διαλύεται ὁ καπνός, οἱ δυὸ ἄνδρες βλέπουν τὰ ζῶα νὰ στέκουν ἀνίμνητα σάν ἀγάλματα. Ο Τομπάκο σηκώνει τὴν προβοσκίδα καὶ μουγγρίζει. Ὑστερὰ ὁ τεράστιος ὄγκος του σιωπάζει.

Ο κυνηγὸς δρᾷ τότε σάν θριαμβητὴς πρὸς τὸ θῦμα του, μὰ ὁ σύντροφός του τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ξαπλωθῇ στὸ ἔδαφος. Ο λευ-

κός καταλαβαίνει τότε πὺς ἡ μονομαχία του μὲ τὸν ἀρχοντα τῆς ζούγκλας μῶλις τώρα ἀρχίζει. Τό κοπάδι τώρα σχηματίζει ἕνα ἡμικύκλιο. Ο κυνηγός, νοιώθοντας πὺς ὅλα τὰ μάτια εἶνε γυρισμένα πρὸς τὸ μέρος του, ἀνατριχιάζει.

— Ο Τομπάκο! φωνάζει ὁ Ἀμπντούλ. Μπθάνα, τρέχα νὰ σωθῆς!

Ένας ἀκόμα πυροβολισμός ἀκούγεται. Τώρα ὅμως τίποτε πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει τὴν ἐπίθεσι τῶν ἐξυγριωμένων θηρίων. Οἱ ῥόλοι πειὰ ἀντεστράφησαν: τὰ ζῶα καταδιώκουν τὸν κυνηγὸ πὺν τρέχει ὅσο μπορεῖ πὺν γρήγορα. Τὰ πόδια του σὲ μιά στιγμή καὶ ἔκλεισαν. Κι' ἕνα θριαμβευτικὸ σάβλισμα, ὁ Τομπάκο τὸν ἀρπάζει μὲ τὴν προβοσκίδα του, τὸν σηκώνει ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ ὕστερὰ τὸν βίχνει στὸ χῶμα, συνεπαρμένος ἀπὸ λύσσα. Κι' ὕστερὰ, βγαδοντας ἀπὸ τὸ λαούγγι τὸν ἤχους πὺν μειάζουν σάν τυπανοκρουσίες, ποδοπατὰ ἀλύπητα τὸ θῦμα του, μὴν ἀφήνοντας σὲ λίγο παρὰ μόνον ἕνα πολτὸ ἀπὸ ἀμορφες σῆκρες.

— Τοῦ Τομπάκο; ἔκανε ὁ Ρόμπινς, σουφρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Πάλι γιὰ ἐλεφαντόδοντο ξαναγύρισες στὴν Ἀφρική; ρώτησε γελώντας ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας τὸν συνομιλητὴ του, γεμίζοντας τὸ ποτήρι του μὲ εὐίσκιν.

— Πέρασα τὴν ἡλικία γιὰ τὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων, ἀπάντησε ὁ Ρόμπινς, κουνώντας τὸ κεφάλι. Αὐτὰ εἶνε παιχνιδάκια γιὰ τὴν νεολαία.

— Ἔτσι φαντάζεσαι; ἀπάντησε ὁ διοικητὴς. Ο Στίβινκλι εἶνε νέος, γενναῖος καὶ πρώτης τάξεως σκοπευτὴς. Πάνε ἔξη ἐβδομάδες πὺν ἔφυγε γιὰ τὴ ζούγκλα μαζὶ μὲ τὸν Ἀμπντούλ. Ἐχει ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη τού κοπαδιού τού Τομπάκο.

— Τοῦ Τομπάκο; ἔκανε ὁ Ρόμπινς σουφρώνοντας τὰ φρύδια. Μὰ τότε μαντεύω τὴ συνήθεια.

— Ναί, μουρμούρισε ὁ διοικητὴς. Ο Στίβινκλι ὑπῆρξε τὸ ὄγδοο λευκὸ θῦμα του.

— Κι' ὁ Ἀμπντούλ τί ἀπέγινε; ρώτησε ὁ Ρόμπινς.

— Βραβεύεται ἐδῶ. Αὐτὸς μοῦ ἔφερε τὴ θλιβερὴ εἴδησι.

Μετὰ λίγα λεπτά, ὁ γέρος κυνηγός τῶν ἐλεφάντων κουβέντιαζε μὲ τὸν Ἀμπντούλ. Τό πρόσωπο τού νέγρου φωτιστῆκε δυὸ τρεῖς φορές ἀπὸ ἐκπληκτισμοῦ. Ὑστερὰ πῆρε τὰ πράματά του καὶ ἔτοιμάστηκε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ρόμπινς, πὺν ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τού νεαροῦ λευκοῦ.

... ..

Πουχ, πουχ, πουχ! Ένα μουρμουριτὸ διασχίζει τὴ ζούγκλα: ὁ Τομπάκο ἔρχεται. Οἱ κάτοικοι τού δάσους, κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ γενναία λεοπαρδαλὶς, πανικοβάλλονται καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Ο γκοῖζος γίγας τρομοκρατεῖ ὅλη τὴ ζούγκλα.

Ο Τομπάκο σταματᾷ σὲ λίγη ἀπόστασι μπροστὰ ἀπὸ τὸ κοπάδι του καὶ κουνᾷ τὰ πτερὰ αὐτιά του. Ρουθουνίζει τὸν ἀέρα... Τό ἐνστικτὸ του δὲν τὸν γέλασε: κάπου ἐκεῖ κοντὰ παραμονεύει ὁ θανάσιμος ἐχθρός του, ὁ ἀσπρὸς πύθμιος, ὁ ἄνθρωπος.

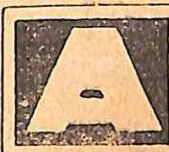
Ο Ρόμπινς εἶνε ὁλομόναχος. Ἐχει ἀφήσει τὸν Ἀμπντούλ στὸ στρατόπεδο, μὴ θέλοντας νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ κανενὸς ἀπὸ τοὺς ἄντρες του. Οἱ ἀντιμετωπίζει μόνος τὸν ἐχθρό.

Μπρὸς τὸν κίνδυνο, δὲν νοιώθει πειὰ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας του. Εἶνε πὺν νέος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Πέντε φορές στὴ ζωὴ του τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Τομπάκο καὶ φύτεψε πέντε σφαῖρες στὸ παχὺ δέντρο τού τεραστίου ζώου. Μὰ τὸ θηρίο τού ἔφυγε καὶ τὶς πέντε φορές κι' ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος πὺν τὴν γλύτωσε τόσο φθηνά.

Ἀπὸ τὴν δύσπιστη στάσι τού ἀντιπάλου του ὁ Ρόμπινς καταλαβαίνει πὺς ὁ ελέφανς μυρίστηκε τὴν παρουσία του. Ο ελέφανς ὅμως φαίνεται ὅτι διαλέγει μὴ τακτική γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν κυνηγό: ξεριζώνει θάμνους μὲ τὸ πὺν ἀμείνων ὕψος. Ο κυνηγός ὅμως εἶνε συνηθισμένος σ' αὐτὰ τὰ κόλπα. Δὲν ξεγελιέται. Καὶ μὲ τὴν προσοχὴ τεταμένη, περιμένει...

Σαφηνά, ἡ γῆ σείεται. Ο Τομπάκο, κρινοντας ὅτι ἔφθασεν ἡ κατάλληλη στιγμή, ἀρπάζει τὴν ἐπίθεσι του. Ὁρᾷ ἕναν τὸν ἀντιπάλου του καὶ οἱ κίτρινα (Συνέχεια στὴ σελίδα 62)

Πὺς δὲν ἔγινε «ἀστέρας»...

ΑΝΑΘΕΜΑ στὴ φτερόμυαλη φίλη μου Κοκό. Μοῦβαλε στὸ κεφάλι μὴ ἰδέα τῆς, ἡ ὁποία ἀποδείχτηκε — ὅπως κι' ὅλες ἡ ἰδέες τῆς, ὡς τώρα — ἡλιθία καὶ κούνη. Ναί, μοῦβαλε στὸ κεφάλι τὴν ἰδέα, πὺς ἡ μὺνον περιφρημὴ γιὰ «ἀστέρας» κινήματο γράφου!

Μοῦ εἶπε πῆ τις προάλλες: — Ἐγὼ ἂν ἦμουν στὴ θέσι σου, Ζακελίνα μου, κι' ἂν εἶχα τὸ «φωτοζενικ» πρόσωπό σου καὶ τὸ «σέξ-ἀππὴλ» σου, θὰ τραβοῦσα κατευθεῖαν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ... Ἐκεῖ ὅταν ἔρχαν νὰ μὲ ἀποθανάτισουν «πατεῖς μὲ — πατὼ σε», οἱ πὺν διάσημοι σκηνοθέται... Ὁ ὑπόγραφα συμβόλαιο μὲ ἕναν ἀπὸ αὐτούς, γιὰ τὸ γύρισμα πέντε ταινιῶν καὶ μὲ ἀμοιβὴ πέντε χιλιάδων δολλαρίων τὴ βδομάδα... Ὁ καθένας ἐκεῖ δέκα βδομάδες, θὰ κέρδιζα πενήντα χιλιάδες δολλαρίων καὶ θὰ γύριζα κατόπιν στὸ Παρίσι, παντρεμένη ἀπὸ αἰσθημα φλογερὸ μὲ τὸν Ζακ Κατελαιν ἢ μὲ τὸν Κλάιβ Μπρούκ... Ἀφῆνω κίβλας, τὸ ὅτι μπορεῖς νὰ φιλιέσαι παθητικά μὲ τὸν Φαῖσμαπινκς-Υἱό, ἔξη κι' ἔφτα φορές στὸ κάθε φίλμ πὺν θὰ γυρίσης!... «Ἐ, τί λές κι' ἐσὺ, Ζακελίνα μου;... Δὲν σὺχοχεται νὰ κρεπάσης ἀπὸ χαρὰ, μπρὸς σ' ἕνα τέτοιο ὄνειρώδες μέλλον;

Δὲν μοῦ ἤρθε νὰ «κρεπάσω», γιὰ τὴν ἀρεσεί ἡ ζωὴ. Ἀλλὰ τὸ δυστύχημα ἦταν, ὅτι ἀμέσως μόλις ἔφυγε ἡ Κοκό, ἔτριξα κατευθεῖαν στὸν καθρέφτη μου, πρὶν ἀποφασίσω νὰ τρέξω «κατευθεῖαν» στὸ ἀναθεματισμένο Χόλλυγουντ.

Ο καθρέφτης μου, ψεύτης κι' αὐτός καὶ στερόμυαλος, σάν τὴ φίλη μου Κοκό, μὲ πληροφόρησε γιὰ τὰ ἔξῃς: «Ὅτι ἡ Γυλδρια Σβάνσον δὲν εἶνε δὲ καὶ πολλὴ ἀνώτερη ἀπὸ μένα, σὴν χάρι καὶ στὴν ἀμορφία... Ὅτι μὲ λίγη καλὴ θέλησι καὶ μὲ ἐπίσης λίγη προσπάθεια, θὰ ξεπερνῶσα ἴσως τὴν Ἐργερθ, καὶ τὴ Γάμροκ, καὶ τὶς ὑπόλοιπες «μοιραίες» γόησσες τού σινεμά... Κι' ὅτι, ἂν ἔξρισκα «ξεμυαλισμένους» ἤδη ἀπὸ ἄλλες τὸν Κατελαιν ἢ τὸν Μπρούκ, ἀσφαλῶς θὰ πετύχαινα διαθέσιμον —» ἔτοιμον νὰ «ξεμυαλιστῇ» μαζὺ μου — τὸν Μανζοῦ ἢ τὸν Ρόναλδ Κόλμαν, ἢ τὸν Γκάρεν Κούπερ!

Μοῦ φάνηκε ὅμως μακρινὸ τὸ Χόλλυγουντ. Τὰ ὀδοπορικὰ δὲν μ' ἔφταναν ἴσα μὲ. Κι' ἀντὶς νὰ ριψοκινδυνεύω ὁπερὸν κέναι ταξίδια, προτίμησα νὰ τραβήξω γιὰ τὸ στούντιο τού Σαραντὸν, κοντὰ στὸ Παρίσι, ὅπου βρισκόταν ὁ κἄπως γνωστός μου σκηνοθέτης Συρμόντ, γυρίζοντας ἐκεῖ τὸ φίλμ «Δουλοῦδι τῶν Χιονισμένων Ἀλπεων».

Πῆρα. Ὡ, δὲν εἶνε καθόλου ποιητικὸ καὶ ρομαντικὸ ἕνα στούντιο κινήματογράφου! Μοιάζει μὲ «αἰθουσα πωλήσεως ἐπιπλῶν ἐγκαταστάσεων». Ἀταξία, φωνές, τρεχάματα ἀνθρώπων μισοκαλαβῶν καὶ πάντα βιαστικῶν, πολυθρόνες πολυτελείας καὶ σὲ χονδροειδέα καὶ σὲ κηλιδωτά

καλνθιοῦ, προβολεῖς ἐκτυφλωτικοί, σκοινιά, παραβάν, κουστίνες, δάση μὲ δένδρα ἀπὸ νερομπογιὰ, μέγαρα πολυώροφα ζωγραφιστὰ στὸ χαρτί καί... καί... καί...

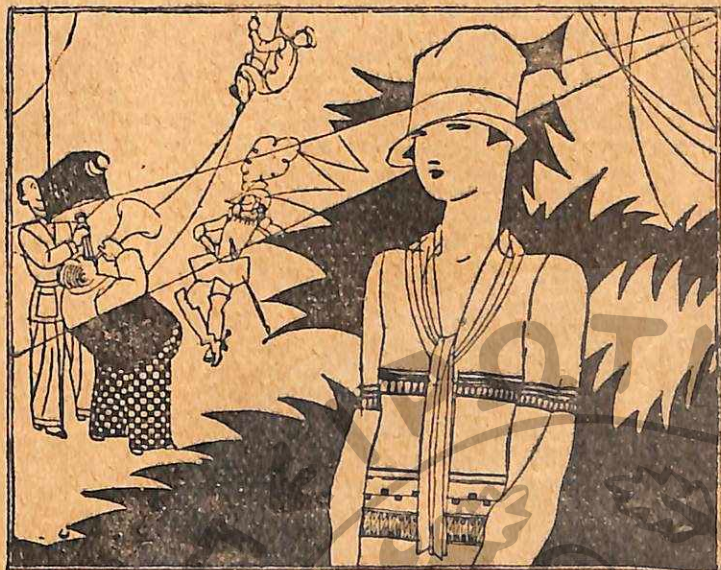
Μὲ παρουσιάσαν στὸν σκηνοθέτη κύριο Συρμόντ, ἀνασκουμπωμένους, ξαναμμένους, χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀταχτα μαλλιά καὶ βραχνιασμένους ἀπ' τὶς ἀτελείωτες ἀγοροφωνάρες του, καθὼς ἐπιστατοῦσε στὸ γύρισμα μῖας σκηνῆς τού ἔργου. Τού εἶπα δειλιά:

— Καλημέρα σας, κύριε Συρμόντ!... Πὺς εἶστε;

— Ὡ, καλημέρα ματμαξὲλ Ζακελίνα! μὺν οὐχλασε ἐκεῖνος στὰ πεταχτὰ καὶ βιαστικά. Ποῖος διάβολ... γκούχ!... γκούχ!... δηλαδή, ποῖος καλὸς ἀέρας σὰς ἔφερε πρὸς τὰ δῶ;

Δὲν πρόλαβα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, γιὰ τὴν ἀμέσως γύρισε τὸ κεφάλι τού ἄλλου, κι' ἄρχισε νὰ εὐχιάζῃ, μὲ τὸν τηλεθῶα, χειρονομώντας σάν μανιακός:

— Τὸ βορικό δὲν, βρε ἡλιθιοί!... Τί ποῖος;

Ἀρχισε νὰ οὐρλιάζῃ μὲ τὸν τηλεθῶα σάν μανιακός...

περιμένετε καὶ δὲν περιμένετε μὲ βορικό δὲν τὸν ἱππότη πὺν Περιγουρδαί;... Ρίξτε τὸ βορικό δὲν, ἀπὸ ψηλάά!

Ἀπόμεινα ἐκστατική. Δυστύχημα εἶχε γίνης;... Ποῖος ἦταν αὐτός ὁ ἱππότης πὺν Περιγουρδαί;... Τί εἶχε πάθει;... Καὶ γιὰ τὴν ἰδέα τὸν περιέχουν μὲ βορικό δὲν;

Ἡ ἀπορίε μου διαφωτιστικῶν ἀμέσως. Ἀντίκειν μου καὶ πλάι σὲ καὶ ἔλατα ζωγραφιστὰ, στεκόταν — καμπαρὸς — ὁ ἀντιπάλός μου — ἕνας ἱππότης ἀπαθρόος, μὲ τὸ κλασσικὸ κνημορόφτερο στὸ καπέλλο του. Καὶ παρὺς, τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ τὸ τοπίο γύρω του, ἄρχισαν νὰ περιγυρνῶνται μὲ κατὰλεινο βορικό δὲν σὲ κενταυρικὴς μὲρος πλακίτσες, ἀπαράλλαχτο μὲ νυράδες χιονοῦ καθὼς ἔπερτε ἀπαλά ἀπ' τὴν ὁροφὴ τῆς σκηνῆς.

Χίλιοι διάβολοι! ξεφώνιζε συγχρόνως ὁ ἱππότης. Ἡ χιὼν πύπτει πυκνὴ!... Πὺς θὰ ἀνεῖρα τώρα τὴν γλυκύτατην Κακιλίαν μου μετὰ τού μυσταροῦ ἀπαγωγῆς τῆς;

Κατάλαβα. Αὐτὸς θὰ ἦταν ἔξοχιστος

ὁ ἱππότης πὺν Περιγουρδαί, ὁ ὁποῖος ἔψαχνε νὰ βρῇ τὴν Κακιλίαν «του», τὴν στιγμή πὺν μάνιαζε γύρω του ἡ ἀπὸ βορικό δὲν χιονοθύελλα!

Μοῦ ἤρθε νὰ πηξῶ κατὶ γέλια, ἀπ' τὰ γέλια ἐκεῖνα τὰ τρελλὰ καὶ τὰ νευρικά, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ἄσφρα, δίχως νὰ ἔξση κανένας πότε θὰ σταματήσουν. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβα, γιὰ τὴν ἀμέσως ἄλλες — ἐπίσης τραγελαφικῶς — σκηνῆς ξετυλίχθηκαν γύρω μου, τὶς ὁποῖες μονάχα σὲ κινήματογραφικὰ στούντιο μπορεῖ κανένας ν' ἀντικρύσῃ.

Τί κάνει ἐσὺ, Φράντς; ξαναοῦρλιασε τὴν στιγμή ἐκεῖνη ὁ σκηνοθέτης. Πὺν εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι;... Ἐσχάσε, ὅτι παρουσιάζεις τὸν «ὄδηγὸ τῶν Ἀλπεων»;... Παρουσιάσου, λοιπὸν, ἄσφρα στὸν ἱππότη, σάν ἕνα «ἀπὸ μηχανῆς Θεός», γιὰ νὰ τὸν σώσης ἀπ' τὴν χιονοθύελλα!

Ένας ψηλόλιγνος φτωχοδιάβολος ἤθοποιος, παρουσιάστηκε ἀμέσως ἀνέμεσα ἀπ' τὰ χόρτινα καὶ χιονισμένα ἔλατα τῆς σκηνῆς. Φοροῦσε τὸ κλασσικὸ κοστὺμ τῶν χωρικῶν τῶν Ἀλπεων. Καὶ στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα πελώριο καὶ χονδρὸ ραβδί, δῆθεν γιὰ νὰ βοηθιέται καλύτερα στὰ σκαρφαλώματά του ἀπάνω στὸ τραχὺ βουνό.

Ἀνθρώπε, ποῖος εἶσαι καὶ ποῖα καλὴ μαῖρα σὲ ἀποστέλλει; ρώτησε παρὺς, μὲ λαχτάρα δῆθεν, ὁ χιονοσκέπαστος κι' ἔτοιμος νὰ χαθῇ στὶς ἐρημὲς ἐκείνες, ἱππότης.

Κι' ὁ ἀλυσιστὴς ὁδηγὸς Φράντς, ἀπάντης λαχανιασμένος:

— Εἶμαι δ... δ... — Εἶσαι ὁ καλὸς σου ὁ καρὸς! οὐχλασε, ἐντελὸς ἔξω φρενῶν πειὰ, ὁ νευρικός σκηνοθέτης, διακόποντάς τον. Τί χάλα εἶν' αὐτὰ, μωρὲ Φράντς; Γιατὶ εἶσαι λουζόμενος στὸν ἔδεδοτα καὶ κατακλόντος σάν βραστή γαρίδα!... Ὁδηγὸς τῶν χιονισμένων Ἀλπεων εἶσαι ἐσὺ, ἡ φούσκα μπερὸς στὸν ἀναιμμένο φούρο του!

Ο Φράντς ἔαωσε καὶ ξεροκατάπτε. Φτωχὸς κομπάρσος ὁ καὶ μόνος, πενιχὸς κι' ἡμερομίσθιος «φινγκερ», καπαρωμένος γιὰ καὶ τέτοιους τεταρτεύοντας κι' ἀσηματωὺς ρόλους, δὲν τῆλμης οὔτε μὴ νὰ βγάλῃ μπερὸς στὶς ἐξάψεις καὶ στοὺς θημὲς τού πανισχύρου σκηνοθέτου, σωστοῦ δικτάτορος τῶν στούντιο. Ἐπειδὴ θῶος ὁ σκηνοθέτης ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ παρὰφύεται, ὁ δύστηνος Φράντς ξανατραβίσε λαχανιασμένος:

— Μὰ τί... τί θέλεις νὰ κάνω, μωσέ;... Πρὶν ἀπὸ δυὸ λεπτά τῆς ὥρας, παρίσταναν τὸν ἀγγελιοφόρο τού Ἀτίλα, στὸ φίλμ «Ἡ ἐπιδρομὴ τῶν Οὐγγων»!... Μοῦ βγήκε ὁ Θεὸς ἀνάποδα ἀπ' τὸ ἔξοπο δόξαρισμα κι' ἀπ' τὶς τρεχάλες!... Πότε λοιπὸν θὰ προλάβω νὰ ξειδρώσω καὶ νὰ ξελαχανιάσω;

— Εἶσαι φράγκα πρόστιμο, αὐθάδη! φώναξε ὁ ἀπειροπατὸς κύριος Συρμόντ, χτυπώντας τὸ ἐλεφάντινο, τὸ ὄγκωδες πὺν του στὰ σανίδια τῆς σκηνῆς. Ἔτσι,

Καθώς ξέρομε, ή τηλεγραφική και τηλεφωνική συγκοινωνία — μεταξύ δύο χωρών, ή όποιες χωρίζονται από θάλασσα — διεξάγεται με υποβρύχια καλώδια. Δηλαδή, τυλίγουν ένα σύρμα τηλεγραφικό με άφθονο κατράμι, για να το προφυλάξουν απ' τη σκουριά, και το ρίχνουν στον πυθμένα της θαλάσσης.

Τό πιο γιγάντιο καλώδιο σ' όλον τόν κόσμο, είναι αυτό που συνδέει την Εύρώπη με την Αμερική, κ' είναι ριγμένο στα βάθη του Ατλαντικού ωκεανού. Άλλά ή άγγλική εταιρεία, ή όποια τό έκμεταλλεύετα, χρειαζόταν κάθε χρόνο περισσότερα από πενήντα χιλιάδες λίρες (δηλαδή περίπου τριάντα εκατομμύρια σημερινές δραχμές) για να επιδιορθώνη τις φθορές του καλώδιου αυτού. Τις φθορές, έννοείται, τις προξενούσαν ή άγκυρες των διαφόρων πλοίων, τά συρμάτινα δίχτυα των μεγάλων αλιευτικών πλοίων, τά θαλάσ-

για να σέ μάθω εγώ, πώς να ξεπαλιά-
ξης στο «άρε-σένσε», μόλις θά βόσκε-
σαι σέ τοπία χιονισμένα!

Αυτό πειά ξεπερνούσε κάθε ύψος εξω-
φρενισμού! Ποτέ μου δέν έτυχε να ξα-
νακούσω, ότι μονάχα με έκοινα πράγκα
ποτότιμο, μπορεί κανένας να βγή ιδω-
μένος απ' τη φλογερή Σαχάρα, για να
μην παρευθής στην παγερή Σιβηρία και
να πάθη από χιονισμένες μάστιγα! Κι' ό-
μως, αυτόν τόν ήράκλειο άθλο ήταν ικα-
νός να τόν καταφέρει — προστιμάροντας
άγριους τόν ήθοποιούς — ο άμύμητος κύ-
ριος Συζώντ!...

Φυσικά, φυσικώτατα, δέν μπόρεσα ν'
ανθέξω άλλο. Και ξεχνώντας τό σκοπό
της εκεί επισκέψεώς μου, έξεπασα σέ
γέλιο θυμωτά, παταγώδη, χαχανιστά, έ-
κανά να δαμονίσουν και τόν πιο παχύ-
δερο άκρόμη ίπποπόταμο τού κόσμου.

Ο κύριος Συζώντ, πιθανόν να μοιάζει
αρκετά με ίπποπόταμο, εξ αιτίας της υ-
περβολικής παχυσαρφίας του. Δυστυχώς,
όμως, τά νεύρα του είναι εύθικτα και «μή-
μου» άπτον, σαν νεύρα χιμπαντζή που
δυσφέρει από άπντία.

Γι' αυτό και μόλις άκουσε τά χαχανι-
στά μου γέλια, μούρριξε τόσο άγριες μα-
τιές και μούγγρισε ανάμεσα στά δόντια
τον κάτι βλαστήμιες τόσο τρομερές, ώ-
στε... ώστε μούκοιπε μονομιάς την δρεξί
για τόν κινηματογράφο και με άναγκάσε
να γυρίσω στο Παρίσι άναυλα κι' αθή-
μερόν!

Αθάνατο σενιμά, με τά άπρόοπτά σου!...

σια ρεύματα κλπ. κλπ., τά όποια με-
τατόπιζαν τό καλώδιο, τό έκοβαν; ή
και τού χαλούσαν τό κατραμινό περι-
θήμα, ώστε να σκουριά?

Γι' αυτό, πέρυσι, τό ειδικό για τό
καλώδια πλοίο «Λόρδος Κέλβιν», ιδιο-
κτησία της εταιρείας, έκανε την έξης
γιγαντιαία εργασία: Με ειδικούς δώ-
τες και με ειδικά καταδυθιστικά σκά-
φονδρα και μηχανήματα, έσκαψε την
άμμο τού πυθμένος τού ωκεανού — σέ
βάθη χιλίων και αιλίων έκατό μέτρων,
κάτω απ' την επιφάνεια τού νερού —
σέ σχήμα αύλακιού. Και στο αύλακι
έκείνο «παράχωσε» τό καλώδιο σέ όλο
του τό μήκος, ως την Αμερική!

Έτσι, σκεπασμένο καλά, τώρα, τό
υπερωκεάνιο καλώδιο Εύρώπης — Α-
μερικής απ' την άμμο, πολύ δύσκολα
θά φθείρεται και θα κόβεται.

Στόν Παδερφόσκ, τόν διάσημο
Πολωνό πιανίστα, μερικοί έκκεντρικοί
θαυμαστές του δώρισαν τελευταία ένα
ρολόι άναμνητικό, πολύ περίεργο.

Η ώρες στο ρολόι αυτό είναι γραμ-
μένες επάνω σέ μια πλάκα από πλα-
τίνη και αντιπροσωπεύουν τά δώδεκα
γράμματα τού ονόματός του: I. Z. ΠΑΔΕΡΕΦΣΚΥ.

Μιά σειρά πλίκτρων από σμάλτο
αντιπροσωπεύει τά λεπτά. Ο ώροδεί-
κτης έχει τό σχήμα πέννας και ο λε-
πτοδείκτης τό σχήμα μπαγκέττας μα-
έστρου.

Στη δεύτερα πλάκα τού ρολογιού
αυτού αντιπροσωπεύουν τις ώρες άλ-
λα δώδεκα γράμματα, που άποτελούν
την λέξη: Πόλσκα-Ποτίλε, που είναι
ή πολωνική έπαρχία όπου γεννήθηκε
ο Παδερφόσκ.

Ολόγυρα και έξω από την δεύτερη
αυτή πλάκα υπάρχουν νότες δώδεκα
φράσεων από δώδεκα συνθέσεις τού
μεγάλου πιανίστα και σ' ένα μικρό κύ-
κλο, στο κέντρο της πλάκας, ή νότες
τού περιφήμου Μενουέτου του.

Τό λέπι της σαρδέλλας περιέχει μια
άσημένια ουσία που χρησιμοποιείται
στην κατασκευή των ψεύτικων μαργα-
ριταριών.

Στην πόλι Νιού Μπρονσβικ των
Ηνωμένων Πολιτειών υπάρχει μια μη-
λιά, ή όποια παράγει... αγγάδια!

Τό θαύμα αυτό καταρρώθηκε χάρις
στόν έμβολιασμό που έγινε στο δέντρο

αυτό ο καθηγητής της Δενδροκομίας
Μάκ Φέρσον, ο όποιος ισχυρίζεται ότι
γρήγορα θαρρή ή έποχή που κάθε δέν-
τρο θα θγάξη καρπούς διαφόρων εί-
δων.

Μεταξύ των πιο καταπληκτικών δυ-
στυχημάτων αναφέρονται και τά έ-
ξης:

Στην Κολωνία μπήκε πρό καιρού
σ' ένα χασάπικο ένας λωποδύτης για
να κλέψι. Έγινε όμως αντίληπτος ά-
πό τόν καταστημάτάρχη, ο όποιος τόν
κινήγησε. Καθώς έτρεχε όμως ο λω-
ποδύτης έμπλεξε τόν λαιμό του στα
κρεμασμένα λουκάνικα, τά όποια τόν
έσφιξαν τόσο, ώστε στο τέλος ο δυ-
στυχημένος πνίγηκε.

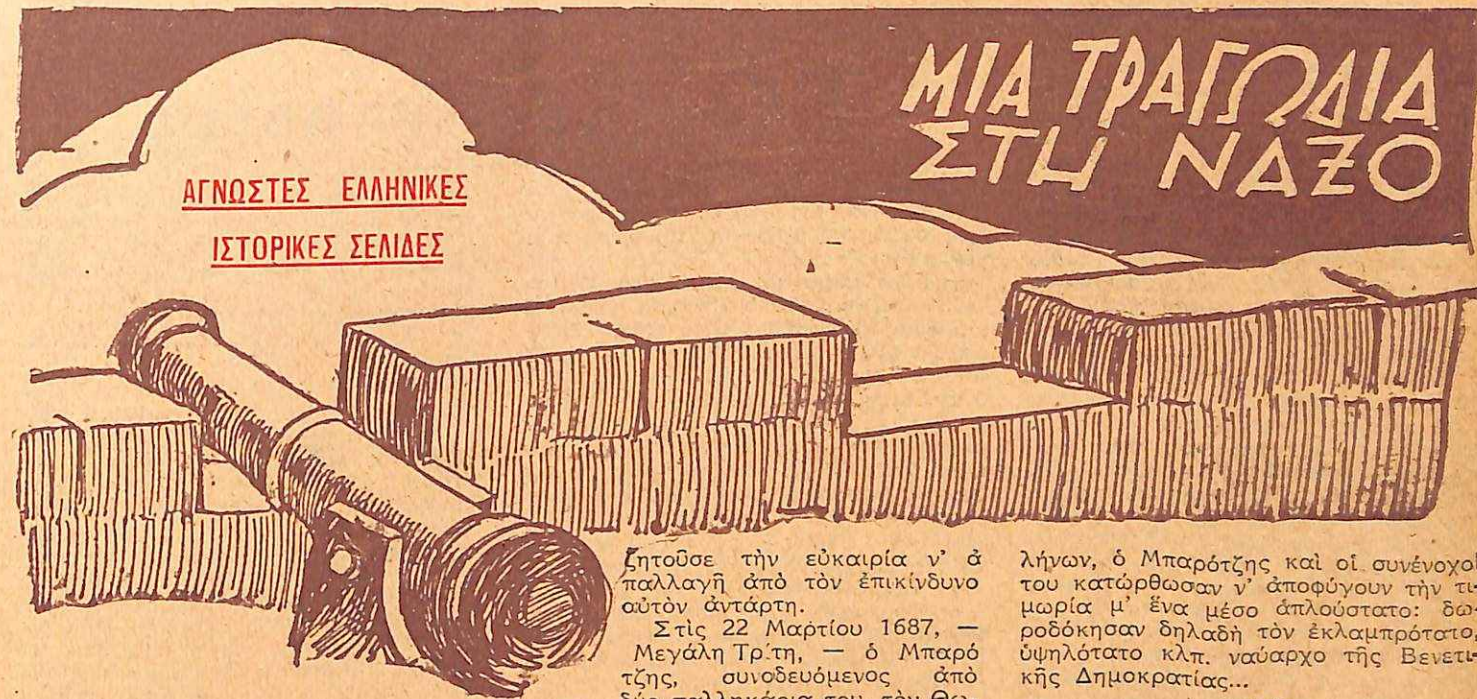
— Στη Λυών πάλι, σ' ένα πανδοχείο
κάποιος κυνηγετικός σκύλος έμπλεξε
την ουρά του στην σκανδάλη τού του-
ρεκιού ποχχε άκουμπήσει ο κύριός
του σέ μια γωνιά. Έτσι τό όπλο έκ-
πυρσοκρότησε και σκότωσε τόν άτυ-
χο κυνηγό.

Ο ξυλουργός Νείλς Πάουλσεν, πέ-
θανε κατά τό 1907 στην πόλι Ουψάλα
της Σουηδίας, σέ ηλικία έκατόν πε-
νήντα πέντε χρόνων. Τό περιγρότερο
όμως στην περίπτωσί του, είναι ότι ά-
φησε δυο παιδιά μονάχα: Ένα ηλικί-
ας έκατόν τριών (άριθ. 103) έτών κι'
άλλο ένα ηλικίας... έννέα (άριθ. 9)
έτών!

Ο άθεόφοβος είχε ξαναπαντρευτή,
δηλαδή σέ ηλικία έκατόν σαράντα
πέντε χρόνων κι' άπόκτησε τό δεύτε-
ρο αυτό παιδί του!

Στην Αυστραλία, μια γυναίκα, όνο-
μαζομένη Άλιστερ Ζέννερ, και κατα-
δικασμένη από καιρό σέ ισόβια δεσμά,
έδωσε στο κελλί της έξετάσεις φωνητι-
κής μουσικής και άπέσπασε τά συγ-
χαρητήρια των καθηγητών τού Ώ-
δειου τού Σίδνεϋ για την έξαιρετική
τέχνη της.

Η Άλιστερ Ζέννερ πρόκειται τώρα
ν' άποφυλακιστή και να έμφανιστή στο
Κονσερβατοούρα.

Όταν στα 1566 ο Τουρκός ναύαρχος Πελη πασάς κατέλαβε, κατά δια-
ταγή τού σουλτάνου, τη Νάξο, τη Μή-
λο και την Άνδρο, άφού έδωξε από
τό «δουκάτον» τού Αρχιπελάγους»
τούς Φράγκους δυνάστες, στο πρώτο
άπό τά προαναφερθέντα νησιά των
Κυκλάδων οι Έλληνες και οι Λατί-
νοι ήσαν χωρισμένοι σέ δύο παρατά-
ξεις που έμισούντο θανάσιμα μεταξύ
τους, για λόγους θρησκευτικής και οί-
κονομικής έπικρατήσεως. Και ή έχ-
θρα αυτή ξεεδηλόνετο συχνά με αί-
ματηρές συγκρούσεις. Ένα από τά
πολλά δραματικά περιστατικά που συ-
νέβησαν την έποχή εκείνη είναι και ή
άλληλοεξόντωση των Κόκκων και των
Μπαρότζη. Τις πληροφορίες που θα
σας παραθέσουμε στο σημείωμα μας
αυτό, τις παραλαμβάνουμε από μια Ι-
στορική μονογραφία τού Ιστοριοδίκου
Μιχαήλ Ίακ. Μαρκόπου, τυπωμένη
στη Νάξο, στα 1893, με τόν τίτλο:
«Δ ρ α μ α τ ι κ ό ν έ π ε ι σ ό δ ι ο ν
τ η ς Ν α ξ ι α κ η ς Ι σ τ ο ρ ι α ς».

Κατά τά τέλη τού 12' αιώνας, Ι-
σχυρός μεταξύ των Ναξίων ήταν ο
Κωνσταντίνος Κόκκος, γόνος μεγά-
λης οικογενείας πατρικών από την
Βενετία. Δέν είναι γνωστό πώς και πό-
τε ή οικογένεια αυτή άποκαταστάθη-
κε στην Νάξο και προσεχώρησε στην
Ανατολική έκκλησία. Όπωσδήποτε, ο
Κόκκος, άνθρωπος ικανώτατος, είχε
κατακτήσει την άγάπη και την έκτίμη-
σι όλων των Έλλήνων τού νησιού και,
ιδιαίτερως, των φτωχών χωρικών. Η
άλθεια είναι ότι ο άρχοντας αυτός —
τολμηρός κοινωνικός πρωτοπόρος για
την έποχή και τό περιβάλλον του —
κατέβαλλε μεγάλες προσπάθειες για
να κατοργήσει τόν άφόρητο τιμαριω-
τισμό που έπικρατούσε τότε στην
Νάξο.

Μά ο Κόκκος συναντούσε μεγάλη
άντ'δρασι από τόν Φραγκίσκο Μπα-
ρότζη ένα από τούς κυριώτερους Λα-
τίνους προδόντας, τούς μεγαλοτσι-
φλικάδες να που με της Νάξου. Ο
Μπαρότζης, λοιπόν, δέν έβλεπε με κα-
λό μάτι τις έέργειες τού Κόκκου και

ζητούσε την ευκαιρία ν' ά-
παλλαγί από τόν επικίνδυνο
αυτόν άντάρτη.

Στις 22 Μαρτίου 1687, —
Μεγάλη Τρίτη, — ο Μπαρό-
τζης, συνοδευόμενος από
δύο παλληκάρια του, τόν Θω-
μά Παρρά και τόν Γιώργη τού Μυ-
λωνά και τούς δυο γυναικαδέλφους
του, τόν Γερμανό και τόν Ίάκωβο
Κορονέλλους, παραφύλαξαν κατά τό
ήλιοθούσιμα, στην θέσι Σκληρού.
Είχαν θετικές πληροφορίες ότι ο Κόκ-
κος θα περνούσε από κεί, έπιστρέφον-
τας από τόν κήπο που είχε στο χωριό
Ποταμιά.

Πραγματικώς, πριν περάσει πολλή
ώρα, ο Κόκκος φάνηκε καθάλλα στο
άλογό του. Οι δολοφόνοι τόν άφησαν
να πλησιάσει — και τόν πυροβόλησαν
κατάστηθα. Ο προύχων των Έλλή-
νων έπεσε από τό άλογο και σωριά-
στηκε χάμα, νεκρός, πριν προτάση
νά πη λέξι. Τά αίμοχαρή, όμως, έν-
στικτα των δημίων του δέν έκορέστη-
σαν ακόμη. Οι Λατίνοι θγήκανε από
την κρυψώνα τους και κατακρεούρ-
γησαν κυριολεκτικά τό θύμα τους με
μπαλτάδες!...

Η είδησις της στυγεράς δολοφονί-
ας διεδόθη σαν άστοαπή σ' όλο τό νη-
σί και προέξινε τρομερή έντύπωση.
Αποτέλεσμα τού φόνου αυτού ήταν
να όξυνθί περισσότερο ή διαμά-
χη μεταξύ Έλλήνων και Λατίνων. Οι
Έλληνες άναγκάστηκαν να καταφύ-
γουν στο ναύαρχο της Βενετικής Δη-
μοκρατίας, ή όποια κυριαρχούσε τό-
τε στο Αιγαίο και, με μια συγκινητι-
κή άναφορά τους, να ζητήσουν την
παραδειγματική τιμωρά των δολοφόν-
ων τού «άδικοσκοτωμένου Κόκκου,
δικαίου, καθαρού και πατρικού, δια-
φεντευτού της άληθείας και υπερασπι-
στού των πτωχών...»

Η άναφορά των «σκλάβων και ύ-
ποτακτικών» προς τόν «έκλαμπρότα-
τον, ύψηλότατον και δικαιοτάτον ά-
φέντη, καπετάν ντε Λά Νάξο» τελείωνε
με την έξης επίκλησι:

«Λοιπόν, αὐτοῦ (τοῦ Κόκκου) ο
θάνατος μας άφινεν όφρανοῦς ώσαν
άπό πατέρα, μητέρα, συγγενείς και
ευεργέτας και κινδυνεύομεν εις φθο-
ράν, χαλασμούς και ντεζαμπιτάρισμα
(ξεσπώμα). Διά τούτο παρακαλοῦ-
μεν την άκραν σας δικαιοσύνην να
μήν άφήση άνεκδίκητον τό αίμα του...»

Όστόσο, παρά τις έλπιδες των Έλ-

λήνων, ο Μπαρότζης και οι συνένοχοί
του κατώρθωσαν ν' άποφύγουν την τι-
μωρία μ' ένα μέσο άπλούστατο: δω-
ροδόκησαν δηλαδή τόν έκλαμπρότατο,
ύψηλότατο κλπ. ναύαρχο της Βενετι-
κής Δημοκρατίας...

Οί γιοιό τού Κόκκου άποφάσισαν
τότε να έκδικηθούν διαφορετικά τό
αίμα τού πατέρα τους. Στην τοποθε-
σία άκριβώς όπου έπεσε ο Κωνσταν-
τίνος, χτυπημένος από τά βόλια και
τούς μπαλτάδες των έχθρών του, ή οί-
κογένειά του είχε ένα όλόκληρο αιώ-
να άναμμένη μια καντήλα, για να μη
έξαλειφθί από την μνήμη των ανθρώ-
πων τό άνόσιο έγκλημα. Έκτός, ό-
μως, από την διαμαρτυρία αυτή, οι
Κόκκοι τιμώρησαν τούς κακούργους
και κατ' άλλο τρόπο, πιο ουσιαστικό:

Στις 24 Ίουλίου 1689, μερικά παλ-
ληκάρια τού Κόκκου παραμόνευσαν
και σκότωσαν τόν Χρυσίνο Κορονέ-
λλο, πεθερό τού Φραγκίσκου Μπαρότζη
και πρόξενο της Γαλλίας, επειδή ό-
πληρχε ή ύπόνοια ότι αυτός ύπήρξε ο
έισηγητής και ήθικός άιτουργός της
δολοφονίας τού Κωνσταντίνου... Η
χίρα τού Χρυσίνου, Κασσιανή, άλλό-
φραν από την άπελπισία της, έκανε
όρκο άπάνω στο πτώμα τού συζύγου
της να πάρη τό αίμα του πίσω. Τόν
ίδιο όρκο έκανε και ή κόρη του Αί-
κατερίνη, μια ώραιότατη κοπέλλα, ή-
λικίας δεκαεφτά μονάχα έτών.

Από την στιγμή αυτή, ή διαμάχη
μεταξύ των δύο οικογενειών προσλαμ-
βάνει μορφή μυθιστορηματικής περιπε-
τείας:

Τέσσερες μέρες μετά τό δράμα, άγ-
γυροβόλησε στόν λιμένα της Νάξου ή
«Χελιδών», μια φρεγάτα με σημαία
των ίπποτών της Μάλτας και με κυ-
βερνήτη τόν νεαρό Ίωάννη Φραγκί-
σκο ντε Ραϊμόν, κόμητα της Μοδένης.
Ο ντε Ραϊμόν, μόλις άποβίβάστηκε
στην Νάξο, έπισκέφθη τό σπίτι τού
Γάλλου προξένου. Και όταν πληροφο-
οήθηκε τό τραγικό τέλος τού Κορο-
νέλλου, όταν είδε την Αικατερίνη να
κλαίη άπαρηγόρητα, συγκινήθηκε από
τά δάκρυα της κόρης. Και ο Ισχυρός
έρωτικός παλμός που δόνησε την καρ-
διά του, τόν έκανε να προβή σέ μια
έπίσημη δήλωσι: Ο άνελάμβανε αυ-
τός να τιμωρήσει τούς Κόκκους, για
να γίνη άξιος να πάρη γυναίκα του
την ώραία όρφανή...

Οί Κόκκοι κατάλαβαν ότι από την

Τό χιούμορ τῶν λαῶν

Εβραϊκές ιστορίες

στιγμή που ο ντὲ Ραιμόν είχε συμμαχήσει με τους Λατίνους, ή θέσι τους άρχισε νά γίνεται δυσκολώτερη. Φοβήθηκαν τήν έκδίκησι τῶν Μπαρότζη καί άποφάσισαν νά εγκαταλείψουν τήν Νάξο καί νά άχυρωθοῦν στό μοναστήρι τῆς Ὑψηλοτέρας, παρὰ τὰς Ἐγκαράς. Ὁ ντὲ Ραιμόν όμως έπετέθη κατὰ τοῦ μοναστηριοῦ. Ἀλλ' οἱ πολιορκούμενοι πρόβαλαν άπεγνωσμένη αντίστασι καί άνάγκασαν τόν Γάλλο εὐγενή νά άπιστοχωρήσει, άφού άφησε τέσσαρες νεκρούς καί όκτώ πληγωμένους άπό τούς άνδρας τοῦ πληρώματός του.

Ὡστόσο, οἱ Κόκκοι κατάλαβαν ότι δέν θά μπορούσαν νά συνεχίσουν γιά πολύ καιρό τήν άμυνά των μέσα στό μοναστήρι. Στήν άπελπίσιά τους λοιπόν, σκέφτηκαν νά κάνουν μιά έξοδο. Καί όταν νύχτωσε, θγήκανε κρυφά άπό τήν μονή, χωρίς νά τούς άντιληφθοῦν οἱ πολιορκηταί, καί κατέφυγαν στή θουνά. Ἀπό τήν θιασύνη τους όμως, λησμονήσαν νά πάρουνε μαζί τους καί τήν Ἀνούσα, τήν μικρή κόρη τοῦ δολοφονηθέντος Κωνσταντίνου Κόκκου. Τήν παιδοῦλα αὐτή τήν πήραν οἱ Λατίνοι, όταν πάτησαν τό έρρημο πειά μοναστήρι, τό πρωί τῆς έπομένης, καί τήν μεγάλωσαν στήν καθολική θρησκεία.

Ἡ Ἀνούσα αὐτή ήταν προσωρισμένη νά έπαναφέρει τήν άρμονία μεταξύ τῶν δύο άντιμαχομένων οἰκογενειῶν. Οἱ Κορονέλλοι καί οἱ Μπαρότζη άφ' ενός καί οἱ Κόκκοι άφ' έτέρου, θάρρήθηκαν πειά ν' άλληλοσκοτώνωνται. Ἡ λογική έλεγε ότι ήταν πειά καιρός νά θροῦν ένα μέσον νά συμφιλιωθοῦν γιά νά σταματήσει επί τέλους ή έχθρα μεταξύ των. Καί ύστερ' άπό πολλάς διαπραγματεύσεις, κατέληξαν στήν άπόφασιν νά παντρεύσουν τήν Ἀνούσα με τόν Τζαμπάτζη Μπαρότζη, γιού τοῦ Φραγκίσκου — τοῦ δολοφόνου δηλαδή τοῦ πατέρα τῆς! Μονάχα έτσι θά μπορούσε νά γίνει πλήρης ή συμφιλίωσις.

Ἀπό τό σχετικό συμφωνητικό, πού ύπεγράφη μεταξύ τῶν συμφιλιωθειμένων οἰκογενειῶν στίς 27 Ἰουλίου 1690, παραλαμβάνουμε τήν παρακάτω χαρακτηριστικήν περιγραφή:

«...Καί έχοντας ό έκλαμπρότατος άφέντης Φραντζέσκος Μπαρότζης υἱόν άρχοντοῦλον, δνόματι Τζαμπάτζη, ή δὲ εὐγενεστάτη καί χρησιμωτάτη άρχόντισσα κυρία Κυριακή, χήρα ποτέ άφέντη Κωνσταντίνου Κόκκου θυγατέρα άρχοντοπούλα, δνόματι Ἀνούσα, χρησιμωτάτα έσυμφωνήσας, δίχως τινά δόλον ή πανουργίαν, άλλα καθάρως καί ήλαρῶς όπως συν Θεῷ άγίῳ ό εἰρημένος άρχοντοῦλος λαβεῖν τήν εἰρηθεῖσαν άρχοντοπούλαν εἰς γυναῖκα του νόμιμην καί εὐλογητικήν, καθώς όρίζει ή άγία τοῦ Θεοῦ Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, εἰς πρώτον γάμον, παρθένου...».

Καί ό γάμος αὐτός έγινε πράγματι, άλλ' άφού περάσανε πολλά χρόνια, όταν δηλαδή ένηλικιώθησαν οἱ μνηστευμένοι.

Ἀλλά καί ό ντὲ Ραιμόν πραγματοποίησε τήν έπιθυμία του, παίρνοντας γυναῖκα τήν Αἰκατερίνη.

Αὐτό τό εὐχάριστο τέλος είχε μιά έχθρα, πού χάριζε γιά πολλά χρόνια θοῦ άπό τίς πύλές έγκριτες οἰκονέμειες τῆς Νάξου.

στόν φίλο μου καί η Ἐγγλέζες μάς έπήραν γιά Γερμανούς.

Ὁ πράκτωρ συνοικεσίων δείχνει ή φωτογραφία μιάς κυράς στόν νέο Χίρς πού θέλει νά παντρευτή. Ἐκεῖνος κυττάζει ή φωτογραφία, κάνει ένα μορφασμό καί λέει:

— Δέν μοῦ άρέσει καί τόσο πολύ. Ὁ λαιμός της εἶνε λίγο μακρύς.
— Μά συγχωρεῖτε, κύριε, άπαντᾷ ό πράκτωρ, αλλά δέν μπορείτε νά θρίσκετε ελάττωμα σέ μιά κυρά πού άρεσε ως τώρα σέ τέσσερες συζύγους, όταν τούς τήν έπρομήθευσα...

Ὁ Μπλόμ διηγείται:
— Ἡ γυναῖκα μου έχει στό σπίτι μιά τάξι ιδεώδη...
— Ἀλήθεια;
— Βέβαια. Μπορεῖς, παραδείγματος χάριν στό σπίτι νά πετάξεις ή γόπα τόνο τσιγάρου σου στό παρκέτο, καί νά είσαι βέβαιος πώς θά τήν ξαναβρῆς ύστερα άπό δέκα μήνες.

Ὁ Ἰσραήλ Σβόμπερ βρίσκει τό φίλο του Σαμουέλ Ράτ σέ πολύ κακή διάθεσι.

— Τί έχεις; τόν ρώτησε.
— Ὁ νέος ιδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου μέ κύτταξε λίγο προτύτερα με ύφος σάν νά μή πληρώνω τόν λογαριασμό μου.
— Καί σὺ τί έκαμες;
— Ἐγώ; Τόν κύτταξα... σάν νά τόν πληρώνω.

Υπήρχε μιά φορά ένας ραββῖνος πού ή γυναῖκα του ήταν πολύ άσχημη. Στίς περιόδους πού έκανε τήν έπαιρνε έν τούτοις μαζί του άπό χωριό σέ χωριό. Παντοῦ όπου έπήγαινε οἱ άνθρωποι άπορούσαν γιατί τήν κουβαλοῦσε τέτοια γυναῖκα μαζί του. Ἐπιτέλους κάποιος τόν έρώτησε:

— Τί τή θέλετε μαζί σας, κύριε ραββῖνε, αὐτή τήν τόσο άσχημη γυναῖκα;
— Μ' αὐτό τόν τρόπο, φίλε μου, άπάντησε ό ραββῖνος δέν είμαι ύποχρεωμένος νά τή φιλῶ οὔτε όταν φεύγω, οὔτε όταν ξαναγυρίζω!...

Κάποιος καθολικός μοναχός έξήτησε μιά φορά άκρόασι άπό τόν Πάπα Βενέδικτο 14ον, τόν όποιον ό λόγος άνόμαζε Πάπαν Λαμπερτίνι.

Μόλις θρέθηκε μπροστά στόν Πάπα ό μοναχός άρχισε νά άναστενάξει καί νά κλάει.

— Τί έχετε, αἰδεσιμώτατε άδελφέ; τόν ρώτησε ό Βενέδικτος 14ος.
— Ἄγιε πάτερ, άποκρίθηκε έκεῖνος. Μοῦ άπεκαλύφθη πρό ήμερῶν ένα πρᾶγμα τρομερόν, φοβερόν καί όλέθριον.
— Θεέ μου! Τί πρᾶγμα;
— Ἐγενήθη ό Ἀντίχριστος.
— Ὁ Θεέ μου!

Καί άφού σκέφθηκε λίγο ό Πάπας άναρώτησε:

— Καί πόσων έτῶν εἶνε;
— Τεσσάρων — πέντε.
— Αἱ, τότε άς παρηγορηθοῦμε, ως πού νά μεγαλώσει, έγώ κ' έσεις θά έχουμε πού θά κάνουνε μαζί του.

Ὁ Σολομών, όταν έφθασε στή τελευταία του, φώναξε ή γυναῖκα του καί τῆς εἶπε:

— Δέν μοῦ λές Εὐα, άν πεθάνω θά παντρευτῆς με άλλον άνδρα;
— Ὁχι, Σολομών μου. Ὁχι.
— Ὁρκίσου το!
— Σοῦ τό όρκίζομαι.

Ἡ Εὐα έμεινε λίγο σκεπτική καί έπειτα ρώτησε:

— Καλά, κί άν δέν πεθάνης, Σολομών μου;
— Ἐ, τότε σοῦ επιτρέπω νά παντρευτῆς άλλον εἴτε πεθάνω, εἴτε δέν πεθάνω. Τό αξίω, μάλιστα. Ἐτσι θά έξέρω τουλάχιστον ότι κάποιος θά κλάψη γιατί πέθανα.

Ὁ πελάτης ενός βιβλιοπωλείου μπαίνει με φούρια μιά μέρα καί λέει φουρκισμένος στόν υπάλληλο:

— Τό βιβλίό πού μοῦ δώσατε χθές εἶνε έλεεινό, άνούσιο, άηδές, γελοίο. Τόση εἶνε ή άηδία μου πού δέν βρίσκα λέξεις νά σᾶς τήν περιγράψω.
— Τότε άγοράστε ένα λεξικό γιά τίς θρήπε, οῦ άποκρίθηκε ψύχραιμα ό υπάλληλος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἡ Μπλάνς Φεγιέρ ήταν μονάχη με τίς μελαγχολικές σκέψεις της. Ὁ άνδρας τῆς έλειπε δυό μήνες τώρα γιά τίς δουλειές του, πού ήταν άτέλειωτες. Κ' ή μέρες περνοῦσαν άργά, μονότονα, με μιά άπερίγραπτη πλῆξι.

Πολλές φορές θέλησε γά διασκεδάσει τήν ανία τῆς με φιλανθρωπικά έργα, με διάφορες κοινωνικές άπασχολήσεις, μά τίποτε δέν μπορούσε νά τήν άπορροφήσει καί νά τήν κάνει ν' άφροαιωθεί σ' αὐτό. Ἡ μουσική πάλι, πού τήν έλάνε ή Μπλάνς, τῆς ξυπνοῦσε ένα σαρῶ όνειρο καί τήν έδύθιζε σέ θλιβερούς εμεθασμούς.

Ἡ κοσμικές ύπαρχεις πού διασκεδάσουν τή ζωή τῶσαν γυναίκων, τῆς φαντάσταναν άνοστες, χωρίς κανένα θέλητρο κ' ενδιαφέρον. Εἶχε, βέβαια, φίλες, μά όλες τούς ήταν άφροαιωμένες στή σπῆτι τους, στή παιδιά τους. Μόνο έκείνη ζοῦσε όλομύνη, χωρίς καμιά άγάπη, χωρίς στοργή. Κ' ένοιωθε πώς ό τρόπος αὐτός τῆς ζωῆς τήν ταπεινώνει.

Γιατί νά μήν είχε κί αὐτή ένα χαρῶμενο σπίτι καί δυό παιδιά, δυό χαριτωμένα άγγελουδία, πού θά τήν έκαναν τόσο εὐτυχισμένη!

Ἐκείνη κ' μέρα, λοιπόν, πού ήταν πένθυμη καί βροχερή, ή Μπλάνς είχε κολουριασθή σάν γάτα πάνω στό ντιβάνι τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς καί διάβαζε κάποιο αἰσθηματικό μυθιστόρημα, περιμένοντας τό καθημερινό ταχυδρομείο, μήπως τῆς έφερνε καμιά έκπληξι, καμιά χαρά, κάτι πού μπορούσε ν' αλλάξει τή ζωή της... Καί νά, σέ λίγο, ή καραμέρα τῆς έφερε μέσα σ' έναν άσημένιο δίσκο ένα γράμμα. Ὁ γραφικός χαρκτηρας τῆς ήτοι άγνωστος. Ἡ Μπλάνς, περιέργη, έσκισε τό φάκελλο καί διάβασε:

«Κυρά,
Δέν έχω νά κερδίσω τίποτε από αὐτή τήν υπόθεσι καί διότασα πολλές φορές πρίν πάρω τήν άπόφασιν νά σᾶς γράψω. Ἐσάστε όμως πάρα πολύ χαριτωμένη, πάρα πολύ θελκτική κί' έτσι μοῦ κάνει κακό νά συλλογίζομαι ότι σᾶς ξεγελάει με τόν πιο σκληρό τρόπο ό άνδρας σας. Οἱ κρυφοί έρωτές του εἶνε γνωστοί σ' όλο τόν κόσμο καί παραξενεύομαι πώς δέν καταλάβατε τίποτε μέχρι σήμερα, γιατί έξέρω πολύ καλά πώς δέν θά μπορούσατε ν' άνεχθῆτε μιά τέτοια περιφρόνησι. Ἐ, λοιπόν, άγαπητή κυρία, μάθετε τώρα από μένα ότι ό άνδρας σας δέν άξίζει τήν άγάπη σας. Σᾶς άπατάει με μιά γυναῖκα τοῦ ήμικόσμου.

Ἐνας άφωσιωμένος θαυμαστής σας»

Ἐνα άνώνυμο γράμμα, πού είχε άνάμεσα στίς γραμμές ένα τόσο ερωτικῆς έξομολογήσεως!.. Νά κάτι, πού δέν τό περίμενε ή Μπλάνς!.. Τό ξαναδιάβασε πού προσεχτικά κ' έπειτα, γιά νά διατηρήσει τήν νηφαλιότητα της, έσπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι, έσπασε ένα σιγαρέττο καί βυθίστηκε στίς σκέψεις της.

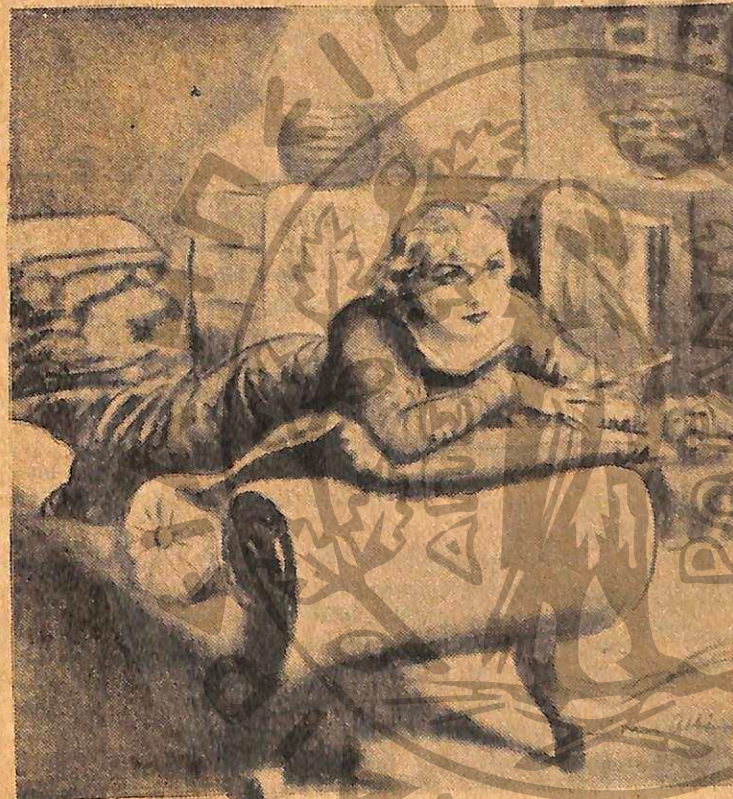
Ἀσφαλῶς αὐτό γράμμα έγραψε τήν άλήθεια, γιατί ό άνδρας τῆς δέν ήταν γι' αὐτήν ό ιδανικός σύζυγος. Εἶχαν περάσει άσχημες μέρες, με καννάδες καί γκρίνιες. Ἡ Μπλάνς μάλιστα είχε χάσει τήν ύπομονή τῆς καί τοῦ είχε πῆ μερικά λόγια πού πληγώνουν έναν άνδρα. Κί' αὐτό, οἱ άνδρες δέν τό συγχωροῦν ποτέ... Μιά άλλη τότε, πού γλυκεία, πού έξυπνη, πού χαδιάρα παίρνει τή θέσι τῆς συζύγου.

Ἡ Μπλάνς έκλεισε τά μάτια κ' είδε τόν άνδρα τῆς στήν άγκαλιά μιάς τέτοιας γυναίκας. Μήπως, κατὰ βάθος, δέν ήταν ένας αἰσθηματίας, ένας τρυφερός άνδρας, πού τοῦ άρεσαν οἱ ρομαντισμοί, γιατί τόν ξεκούραζαν από τή σκληρή κί' άδυσώπητη δουλειά του;

Γιατί όμως βρήκε μιά άλλη γυναῖκα; Μήπως ή Μπλάνς δέν μπορούσε νά τόν κάνει εὐτυχισμένο; Γιατί τήν άπατοῦσε; Φαίνεται πώς ή άπιστίας τοῦ άρεσαν περισσότερο από τό σεβασμό καί τήν έμπιστοσύνη πού τοῦ έδειχνε ή Μπλάνς.

Στό τραπέζι δέν μπορούσε νά δοκιμάσει τίποτε κ' άργότερα, στό μεγάλο κάτακτρο κορβέβας τῆς, δέν πόρρεσε νά κοιμηθῇ. Ἐνα παραξένο αἰσθημα, ή ζήλεια, τῆς τρυποῦσε σάν άγκάθι τήν καρδιά. Ἐτσι, από τή μιά στιγμή ως τήν άλλη, ή ζωή τῆς άλλαξε ξαφνικά κ' έγινε μαρτυρική, άνυπόφορη. Ἡ ιδέα πώς τήν άπατοῦσε ό άνδρας τῆς, πλήγωνα βαθειά τόν έγωισμό τῆς καί τήν έκανε τρελλή από τό θυμό.

Τί έπρεπε λοιπόν νά κάνει; Νά τοῦ ζητήσει εξήγήσεις; Ὁά ήταν άφέλεια! Μά τότε; Νά άναγκάσει κί' έκείνη καμιά περιπέτεια; Αὐτή ή ιδέα δέν τῆς πέρασε οὔτε μιά στιγμή από τό νοῦ. Γιατί, άρά γε; Ἀπλούστατα, γιατί μιά άλλη ιδέα, νά

Έσπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι καί άναψε ένα σιγαρέττο

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΑΡΤΟΥ

ένδικηθή σκληρά, όπως έπρεπε, είχε θαμπώσει τό πνεῦμα τῆς καί δέν άφηρε κανένα άλλο αἰσθημα νά κυριαρχήσει στήν καρδιά τῆς.

Ναι, έπρεπε νά ένδικηθῇ!.. Μά πώς; Μὲ ποιά τρόπο; Νά τόν πληρώσει με τό ίδιο νόμισμα; Ὁά ήταν μιά πολύ κοινή ένδίκησι; Μά τότε; Μήπως κ' ένα δρόμα; Ἡ Μπλάνς συλλογίστηκε τή φυλακή, τό δικαστήριο, τούς ένόρκους καί άναρωτήσασε.

Ὁχι! Μιά τέτοια ένδικησις θά κατέστρεφε τή ζωή τῆς. Κί' έτσι σιγά-σιγά ξαναγύρισε στήν πρώτη σκέψη τῆς. Νά τόν άπατήσει κί' αὐτή. Μά έρωτευθῇ κί' έκείνη έναν άνδρα, όπως έκείνος έρωτεύθηκε μιά άλλη γυναῖκα. Τό ρόλο πού έπαιξε έκείνος εἰς βάρος τῆς νά τόν παῖξῃ κί' έκείνη εἰς βάρος του. Ὁφθαλμοῦν ἀπὲς όφθαλμοῦ... Αὐτή εἶνε ή πιο παλιά κί' ή πιο άποτελεσματική τιμωρία...

Πέρασαν μερικὲς μέρες κ' άκλόνητη μέσα τῆς αὐτή τήν άπόφασιν. Ἐγινε πού φιλάρεσκη, δεχόταν τόν θαυμασμό τῶν άνδρῶν με λιγώτερη τώρα ψυχρότητα, εἰς δε πώς μπορούσε νά ξετρελλάνη πολλούς συζύγους καί βρήκε πώς τό παιχνίδι αὐτό ήταν διασκεδαστικό καί εὐχάριστο.

Καί όμως, κανένας άνδρας δέν τῆς μιλοῦσε στήν καρδιά. Τήν τελευταία στιγμή πού έτοιμαζόταν νά κάνει μιά τρέλλα, διατάξε.

Μά θά μπορούσε ν' άνθῆξῃ ως τό τέλος; Κάποτε θά τήν έπαινε ή λύσσα τῆς ένδικησεως τόσο άγρια, ώστε θά ξεχνοῦσε τά πάντα. Κ' ίσως έπειτα νά μετανοοῦσε γι' αὐτή τήν τρέλλα τῆς... Αὐτή τήν εποχή άκριβῶς γνώρισε μιά θελκτική γυναῖκα, πού ήταν διδασκάλως ζωγράφος. Κ' ή Μπλάνς με μιά άπερίγραπτη χαρά άρχισε νά συγκαίει στή άτελεί τῆς...

Ὁ άνδρας τῆς, άνήσυχος γιά τή σωτηρία τῆς αὐτή, γιατί είχε πάρει νά τῇ γράφῃ, γύρισε πού νηήγορα άπ' όσο ύπελόγιζε. Ἡ Μπλάνς τόν δέχτηκε αδιάφορη, με κάποια ψυχρότητα. Κ' έκείνος τότε κατέλαβε πώς τῇ ήξερε όλα! Στίς τρυφερότητές του, ή Μπλάνς άπαντοῦσε με μιά άξιοπρέπεια καί μιά περιφρόνησι πού τόν πάγωναν από τό φόβο. Μόνο ή σιωπή του έπέτρεπε νά εξακολούθησούν τή ζωή τους κάτω από τήν ίδια στέγη.

Μιά μέρα, όμως, ή Μπλάνς τόν παρακάλεσε νά τή συνοδεύσῃ στή μεγάλη θύσει τῶν ζωγράφων, στό Φθινοπωρινό Σαλόνι. Ὅπως άλλοτε, έφυναν από τό σπίτι εὐθυμιοι κ' έκείνος τότε πίστευε πώς τόν είχε συγχωρεσει καί πώς θά μπορούσαν νά ξαναζήσουν πάλι, όπως πρῶτα.

Ἡ Μπλάνς, στό Φθινοπωρινό Σαλόνι, ήξερε τά δνόματα τῶν ζωγράφων, σχολίαζε με θαυμασμό τά ταμπλό τους, φιλοσοφοῦσε εὐχάριστα κ' έλεγε με βάρος τίς προτιμήσεις τῆς. Ὑστερ' από πῶλες βόλτες, έφερε τέλος τόν άνδρα τῆς μπροστά σ' ένα μεγάλο ταμπλό τῆς φίλης τῆς, πού συγγένευε τήν προσοχή καί τόν θαυμασμό όλου τοῦ κόσμου. Τό ταμπλό αὐτό παρίστανε μιά γυνή γυ-

Από την Φύση

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Σήμερα θα σάς πούμε λίγα πράγματα για τις παράξενες γαμήλιες συνήθειες του γωβιού. Το ψάρι αυτό, συνηθέστερο και στα ελληνικά παράλια, αποτελεί

ένδιαφέρον θέμα μελέτης για τις περιέργες ερωτικές του εκδηλώσεις. Πολλοί ξένοι φυσιολόγοι ασχολήθηκαν με τα φαινόμενα αυτά, που μπορούν να θεωρηθούν ως μια από τις θαυμασιότερες σελίδες του μεγάλου βιβλίου της φύσεως.

Ο γωβιός δεν υπερβαίνει συνήθως σε μήκος τα πέντε εκατοστά του μέτρου. Ωστόσο, υπάρχει στις Φιλιππίνες νησους ένα είδος γωβιού που δεν φτάνει σε μήκος τα 15 χιλιοστά. Η ζωή του δεν παύει να είναι από άποψη.

Την άνοιξη ή το θέρος, από τα μέσα του Απριλίου ως τα τέλη του Σεπτεμβρίου, εκδηλώνεται στο ψάρι αυτό το ερωτικό ένστικτο. Σε περασμένο φύλλο, μιλώντας για τον γωβιό, είπαμε μεταξύ άλλων ότι το αρσενικό συνηθίζει να χιχτεί την άνοιξη μέσα στα ποτάμια μια πραγματική φωλιά από χόρτα, που την προσφύλλασσε με φύκια, για να το χρησιμοποιήσει ως κούνια για τα μικρά του.

Ο γωβιός κατασκευάζει για τον ίδιο σκοπό δλόκληρο σπιτάκι, χρησιμοποιώντας ένα αδειανό κοχύλι.

Όταν το κοχύλι είναι άναποδογυρισμένο, με το άνοιμά του προς τα πάνω, ο γωβιός το τοποθετεί στην κατάλληλη στάση και στρώνει το εσωτερικό του με άμμο, αφήνοντας μονάχα μια μικρή χαραμάδα, που χρησιμεύει για πόρτα. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ο γωβιός όσο το αν απομακρυνθεί από το σπιτάκι του, δεν το ξεχνά ποτέ και μπορεί να το αναγνωρίσει ανάμεσα σε χίλια άλλα έπιτελως όμοια κοχύλια. Στην περίπτωση αυτή, τον οδηγεί ένα ασφαλές ένστικτο.

Όπως ήδη πείτε, όταν έρθει ο καιρός, το αρσενικό κρύβεται μέσα στο κοχύλι, βγάζοντας έξω μονάχα το κεφάλι του. Και όταν περάσει από κοντά ένα θηλυκό φορτωμένο αυγά, το αρσενικό βγαίνει από τον κρυψώνα του με ώρθωμένα τα πτερυ-

γάνια, που είχε το πρόσωπό της σκεπασμένο με το μπράτσο της. Ήταν ένα όμοιο σώμα, ορόδιο, πλαστικό, καμωμένο για τον έρωτα.

Ο άνδρας της Μιλάνης τα έχασε για μια στιγμή. "Επειτα χλώμασε ξαφνικά και το πρόσωπό του πήρε μια άγρια έκφραση θυμού και πείσματος...

Αυτό το «ταμπλώ», που το θαύμαζαν όλοι οι άνδρες, ήταν η Μιλάνη!...

Η εκδίκηση της ήταν αδυσώπητη, γιατί σε μια γωνιά του πινάκου ήταν ένα άσπρο χαρτονάκι που έγραφε: "Επώληθη!"...

ΜΑΥΚ ΑΡΙΟΥΑ

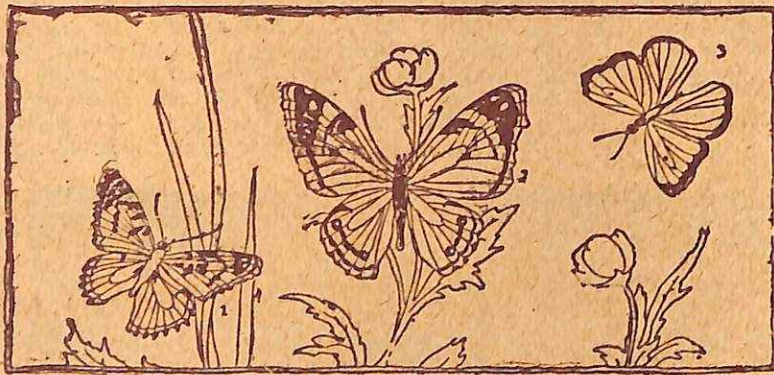
για και μαυρίζει δλόκληρο από την ταραχή του. Κατόπιν αρχίζει να περιφέρεται γύρω από το θηλυκό, το πλησιάζει και τριβεται επάνω του!

Τέλος δεν αργεί να παρασύρει στο σπιτί του το θηλυκό, που είχε έτοιμο να γεννήσει. Και, μετά παρέλευση λίγων ωρών, το θηλυκό κάνει τα αυγά του, που φροντίζει να τα τοποθετήσει στην όροφή, να πούμε, του μικρού σπιτιού και ακολουθώντας απερχεται, με την συνείδηση ικανοποιημένη.

Όσον αφορά την γονιμοποίηση, αυτή πειά εινε δουλειά του αρσενικού!

Λησμονήσαμε να σάς αναφέρουμε, ότι ο γωβιός εινε ψάρι πολύγαμο και ότι συχνά του συμβαίνει να γονιμοποιή μέσα στο κοχύλι του τα αυγά πολλών ταυτοχρόνως θηλυκών!

Από τη στιγμή που τελειώνει ο ρόλος του θηλυκού, αρχίζουν τα καθήκοντα του αρσενικού. Και πρέπει να σημειωθεί ότι ο γωβιός αποτελεί πρότυπο στοργικού και αφοσιωμένου πατέρα. Ακούμπας φύλαξ

των αυγών, τα επιβλέπει μέχρι της εκκολάψεώς των. Τα αυγά αυτά, μακρουλά, μήκους ενός μέχρι τριών χιλιοστών του μέτρου, εινε τοποθετημένα σε θία, το ένα κοντά στο άλλο, σαν μικροσκοπικά κοντάρια. Πρέπει να περάσουν οχτώ έως δέκα μέρες για να βγούν από μέσα μικροί γωβιοί. "Ως την ημέρα κείνη, ο γωβιός τα προστατεύει από κάθε κίνδυνο, έτοιμος να τα υπερασπισθεί και με κίνδυνο της ζωής του από κανένα άλλο μεγαλύτερο ψάρι.

Η διάφορος μορφή της εξέλιξής του ερωτικού αίσθηματος του γωβιού παρουσιάζουν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για όσους μελετούν με προσοχή τον βίο των ζώων, σ' όλες τους τις εκδηλώσεις.

Απεδείχθη, λοιπόν, ότι ο γωβιός δεν αποκατά ερωτική διάθεση παρά μονάχα αφού συμπληρώσει ένα έτος ζωής, όταν δηλαδή φτάσει σε μήκος τα πέντε εκατοστά. "Αλλά και πολύ πριν, όταν δηλαδή

το μήκος του σώματός του δεν υπερβαίνει τα δύο ή τρία εκατοστά, ο γωβιός ψάχνει ήδη να βρει ένα κοχύλι, με την πρόβλεψη ότι κάποτε θα γίνει κι αυτός πατέρας. Το περιεργό είναι ότι ο ανήλικος γωβιός συμπεριφέρεται σαν να μπορούσε να γονιμοποιήσει τα αυγά ενός θηλυκού. Καθαρίζει δηλαδή το εσωτερικό του κογχυλιού από όλα τα ξένα σώματα, το στρώνει με άμμο και κούβεται μέσα, βγάζοντας έξω μονάχα το κεφάλι του. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν κάνει τίποτ' άλλο, παρά να μιμνείται τους «μεγάλους». Γιατί όταν περάσει έξω από το σπιτί του ένα θηλυκό φορτωμένο αυγά, δεν βγαίνει από το κοχύλι του για να το δει ή ερωτικές εκδηλώσεις... Προπαιδεύεται απλώς στα συζυγικά του καθήκοντα, στα όποια θα διαπρέψει μια μέρα ιδίως ως φιλόστοργος πατέρας!

Ας κάνουμε τώρα έναν μικρό περίπατο στον τόσο ενδιαφέροντα κόσμο των μυρμηγκιών. Τα μυρμηγκία, κι' ως ερσαστά, κι' ως σύζυγοι, κι' ως οικογενειάρχαι κατόπιν, εινε θαυμάσια όντα. Φαντασθήτε, ότι κατά τη νύχτα — κι' όταν ο καιρός εινε γαλήνιος και χλιαρός — παίρνουν τα παιδιά τους, τις μικρούλες «νύμφες» δηλαδή, και τα βγάζουν... περίπατο, για να πάρουν αέρα!

Ο φυσιολόγος Μπέλι, έπιασε μια μέρα ένα θηλυκό μυρμηγκι και το τοποθέτησε κάτω από ένα έλαφο χαλί. Αιχμαλώτο πειά το δυστυχισμένο μυρμηγκι, άρχισε να κουνάει απειλητικά τις κεραίες του.

Αμέσως τότε έτρεξε κοντά του πληθώρα άλλων μυρμηγκιών. "Όλα μαζί κατόπιν, κατώρθωσαν να μετατοπίσουν το χαλί και να ελευθερώσουν έτσι τον συνάδελφό των...

Ο ίδιος φυσιολόγος, κατόπιν, τύλιξε μέσα σε γλοιώδη και πηχτή λάσπη ένα άλλο μυρμηγκι. "Αλλά το τύλιξε με τέτοιο τρόπο, ώστε όλα τα μέλη του κορμιού του κόλλησαν κι' έμειναν αιχμαλώτα και μονάχα η κεραία του κεφαλιού του μπορούσαν να κουνιούνται.

Το φτωχό μυρμηγκι άρχισε αμέσως να κουνάει κατά πολύ περιεργό τρόπο τις κεραίες του αυτές. "Έμοιαζε έτσι με ναύτη σηματοδότη, ο οποίος έστελνε σήματα σε άλλο μακρινό πλοίο, κουνώντας συνθηματικά τα μπράτσα του.

Στα σήματα αυτά του αιχμαλώτου μυρμηγκιού, δεν άργησαν να ποσοτρέψουν χιλιάδες άλλων μυρμηγκιών. Πήγαν όλα και ώρμησαν απάνω στον βώλο της γλοιώδους λάσπης, ο οποίος κρατούσε αιχμαλώτον τον συνάδελφό τους. Και τρώγοντάς τον σιγά-σιγά, κατώρθωσαν σε λίγα να ελευθερώσουν το άλλο μυρμηγκι!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Εκλεκτές σελίδες

Ο καπνός, οί καπνιστάι κι' η καπνίστριες...

Μια θαυμασία άνεκ δοτολογική ιστορία του καπνυ, όπως τη διηγήθηκε στο Γαλλο δημοσιογράφο Αντρέ Λαφέν, ο διευθυντής των Κρατικών Καπνεργασταίων της Γαλλίας Λέον Μπλοντώ.)

ΙΜΑΣΤΕ στον εικοστό Αιώνα πειά. "Ολοι καπνίζουμε, άνδρες, γυναίκες, αγόρια, κορίτσια και τα σκυλιά, κι' η γάτες μας ακόμα. Και μπρός στο γενικό αυτό φαινόμενο, στέκοντας παραξενεμένος, αναρωτιήκα:

— Ποιά εινε η ιστορία του καπνίσματος; Ποιοι εινε οι διασημότεροι «θεριακλήδες» καπνιστάι, και ποιές η διασημότερες καπνίστριες;... Τι ρόλο παίζει ο καπνός, στη ζωή των ατόμων και στα οικονομικά των κρατών;... Και ποιός θά μπορούσε να με διαφωτίσει, με κύρος και με βεβαιότητα, κι' αυτές τις παραπάνω άπορίες μου;

Μόλις τελείωσα ν' αναρωτιέμαι έτσι, «φροσσί!»... ήρθε αμέσως στο μυαλό μου, μια έξαιρετική φυσιογνωμία της Γαλλίας, δηλαδή ο κ. Λέον Μπλοντώ...

Με άλλα λόγια, ο γενικός διευθυντής των «Κρατικών Καπνεργασταίων» ολόκληρης της Γαλλίας μαζί με τις άποιες της!

Αμέσως ξεκίνησα για το «Ανάκτορο του Λούβρου», για την εκλεκτή αυτή γωνία του Παρισιού, όπου βρίσκεται το πολυτελές γραφείο του ανωτάτου αυτού υπαλλήλου του κράτους. Είχε την καλωσύνη να με δεχθή αμέσως, ο κύριος γενικός διευθυντής.

Αρχοντικός, με κατάλευκα μαλλιά, με μάτια σπινθηροβόλα και ζωηρά, αβρότατος και πάντα γελαστός, και με τοιγάρο αναμμένο που δεν λείπει ποτέ απ' τα λεπτά του χείλη — λες κι' εινε διαρκώς εκεί διδωμένο — τέτοιος εινε ο κ. Μπλοντώ. Μοδάρτε μια πολυθρόνα αντικρύ του, μου πρόσφερε ένα ευωδιαστό τοιγάρο — απ' τα αναρίθμητα πακέτα που πλημύριζαν το γραφείο του — και μου είπε πρόθυμα, απαντώντας στις σχετικές έρωτες μου: — Πολλά μου ζητάτε, αγαπητέ μου κυριέ!... Αντί να πελαγώσουμε τώρα σε ανιαρώτατες έγκυκλοπαιδικές ιστορίες του καπνυ, προτιμώ ν' ασχοληθούμε ανεκδοτολογικά με το θέμα μας, καπνίζοντας συγχρόνως ήδονικά το τοιγαράκι μας!

Εμεινα σύμφωνος, μη μπορώντας άλλωστε να κάνω και διαφορετικά. Κι' ο κ. Μπλοντώ, συγκεντρώνοντας τις ιδέες του μέσα στο σοφό και γυαλιστερό κρανίο του, άρχισε ν' λέη: — Απ' την παλαιότητα αρχαιότητα, πρώτοι οί Κέλται κι' ύστερα οί Γαλάται, δοκίμαζαν αληθινή ήδονη στο καπνισμα. Δεν είχαν φυσικά στη διάθεσί τους τα σημερινά πολύτιμα φύλλα του καπνυ μας... Ωστόσο, κατασκεύαζαν μικρές πήλινες πίπες από γύμα άργιλλώδες, και ρουφούσαν με αυτές καπνό καναβιού ξερου και σε κλωστές!... "Αν κάνατε μια βόλτα στα μουσεία μας, θα δείτε πολλές τέτοιες πήλινες πίπες, ή όποιες χρησιμοποιήθηκαν απ' τους καπνιστάς προγόνους μας τουλάχιστον πρό δέκα χιλιάδων χρόνων!

Μην εκπλήττεσθε! Εξακολούθησε ο κ. Μπλοντώ. Μπορώ να σάς πώ, ότι από τότε ακόμα που οi πρωτόγονοι άνθρωποι άρχισαν να σχηματίζουν τις πρώτες κοινωνίες, άρχισαν συγχρόνως και νά... καπνίζουν!... "Εχετε ακούσει στην αρχαιολογία, για τους Πελασγούς;... Δηλαδή για την πανάρχαια αυτή φυλή των γιγάντων, ή όποια κατοικούσε στην "Ελλάδα πρό άνημμευτών χρόνων;... Λοιπόν, οί γιγαντόσσομοι αυτοί "Ελληνες — Πελασγοί, αναφέρονται στην παλαιοντολογία ως οί πρώτοι καπνιστάι του κόσμου!... Καπνίζαν σε πίπες πήλινες, των όποιων το μήκος του σωλήνος έφτανε συχνά τα δύο μέτρα, χρησιμοποιώντας φύλλα δένδρων ξερά άντι για καπνό... Και μια τέτοια Πελασγική πίπα, βρίσκεται

ακόμα στο μουσείο της άραβικής πόλεως Μπου — Μαδίνα, την είδε και την περιέγραψε λεπτομερώς ο άλλοτε πρόεδρος της Δημοκρατίας μας κύριος Μυλλερσόν, κατά το ταξίδι που έκανε πρό λίγων έτών εκεί.

Ως τον Μεσαίωνα, οί άνθρωποι καπνίζαν μανιβάδες, άλλαι πίπες, άλλαι μασώντας καπνό, κι' άλλαι τριβοντας τον σε σκόνι, και ρουφώντας τον απ' τη μύτη σαν ταμπάκο... Στα 1569 όμως, ο τότε Πάπας της Ρώμης έβγαλε το πρώτο κατά το καπνυ άπαγορευτικό διάταγμα του: "Απαγόρευσε δηλαδή στους ιερείς και στους πιστούς να καπνίζουν ή να ρουφούν ταμπάκο, κατά τις πρώτες τρεις ώρες μετά τη Θεία Μετάληψη... Κι' αυτό, γιατί αναγκαζόντουσαν να φτύσουν ή να φταρνίζονται, με το καπνισμα ή με τον ταμπάκο, κι' έτσι το Θείο Αίμα του Σωτήρος έπεφτε στη γη!

Γρήγορα όμως η άπαγορευτική αυτή διαταγή των Παπών άτόνησαν... "Η ίδια η εκκλησία, άρχισε να προστατεύει το καπνισμα, γιατί το θεωρούσε ως θάλασμο ευεργετικό στις στενωχίες του δυστυχούς ανθρώπινου γένους... Στους άμερικανικούς, άγγλικούς, κι' άλλανδικούς ναούς, μάλιστα, επιτρέπεται σήμερα το καπνισμα στους εκκλησιαζόμενους έστω κι' αν διαρκή ακόμα η Θεία Λειτουργία!... "Ο περίφημος μάλιστα "Αμερικανός νεωτεριστής άββάς Βεττερλέυ, ο όποιος εινε αντιπρόσωπος της καθολικής εκκλησίας των "Ηνωμένων Πολιτειών κοντά στον Πάπα, μόλις πή το Εύαγγέλιο στο είδικό άμερικανικό εκκλησάκι του Βατικανού, έβγαζε άπαθείστα την πίπα του και καπνίζει. Περιμένοντας όσο νά ροή η ώρα να συνεχισή πάλι τη λειτουργία του!

Ωστόσο δεν ήταν πάντοτε τόσο ορόδια τα πράγματα, για τους καπνιστάς. Στα 1860, μια έπίδηση τύφου έκανε θάνατο στους Βαχαίτες του σουλμανική αίρεσι της Αιγύπτου. Ο άρχλος απέδωσε το «άνατικό» στους «απνιστάς, οί όποιοι καπνίζαν απ' την οίον πίπα κι' απ' τον ίδιον ναργιλέ πολλοί μαζί, κι' έτσι μεταδιδόταν εύκολα το μικρόβιο κι' η μόλυνση!... Και τί έκαλούθησε, νομίζετε;... Απλούστατα, είδικοί δήμιοι άρχισαν να περιτρέχουν τα χωριά των Βαχαϊτών, και νά σφάζουν αλύπητα όσους έδλεπαν να καπνίζουν έτσι!... Σημειώστε δε, ότι η υπόθεση αυτή κόστισε τη ζωή σε τρεις χιλιάδες περίπου ανθρώπους!... Επίσης στα 1928, ο Μουσουλμανικός ιερείς της Μέκκας, παρεξηγώντας προσωρινώς κάποιο εδάφιο του "Κορανίου», κήρυξαν άμειλικτο πόλεμο κατά της συνηθείας του καπνίσματος... Και μαζεύοντας έξω από την πόλη και σ' έναν σωρό, περίπου εκατό χιλιάδες πίπες και «τσιπούκια», τά έκαψαν με άπειρους αναθεματισμούς και κατάρες!!

Αλλά μόνον αυτό; Και σ' άλλες εποχές, οί δυστυχείς καπνιστάι έβρισκαν τον μπελά τους απ' το κράτος; Πρό έκατό άκριβώς χρόνων, στους δρόμους της Βιέννης άπαγορευόταν αυστηρότατα το καπνισμα... Οί δέ άστυφύλακες είχαν διαταγή νά... πυροβολούν άμέσως έναντιον κάθε πολίτην, τον όποιο έβλέπαν να καπνίζει στο δρόμο!... Και στα 1643, στα πλοία — έμπορικά και πολεμικά — των μεγαλυτέρων τότε ευρωπαϊκών κρατών, το καπνισμα άπαγορευόταν διά ραβδισμό μέγρις άνασθησίας... "Αν δέ ο παραβάτης έπεφτε στο άδικημα αυτό και για δεύτερη φορά, τον άπαγώνιζαν άμέσως απ' το κατάρτι του πλοίου, χωρίς άλλη διατύπωση!

Αυτά, όσο για τον καπν και για την πίπα... Κατά το 1820, η άπαγορευτική διαταγή άρχισαν νά ήμερεύουν στα διάφορα κράτη της Ευρώπης... "Αλλά στα 1828, έκανε την εμφάνισή του το πρώτο τοιγάρο, δηλαδή κομμένος και στριμμένος σε φύλλο λεπτό χαρτιού... "Ο τολμηρός αυτός νεωτε-

ρισμός, προκάλεσε αληθινή θύελλα στη Γαλλία... Ο νεωτεριστής, ο νεαρός υποκόμης ντ' Αγκρέβ — ο οποίος τόλμησε να επιδείξει και να καπνίσει το τσιγάρο του αυτό, στο τότε περίφημο στο Παρίσι καφενείο «Τορτόνι» — αναγκάστηκε μπρος στη γενική κατακραυγή, να φύγει απ' τη Γαλλία, και να πάει στην Ολλανδία!...

»Σιγά-σιγά όμως, και κατά το 1835 πειρά, οι Γάλλοι συνήθισαν και σ' αυτόν τον νεωτερισμό... Άλλοι «Αγγλοι τόσο τον κυνήγησαν, ώστε μονάχα κατά το 1877 επέτρεψαν επιτέλους την εισαγωγή και τη χρησιμοποίησι τσιγάρων (σιγαρέττων, δηλαδή, κι' όχι πούρων) στην Αγγλία!

»Η Γαλλία μας σήμερα — ξεπερνώντας ο κ. Μπλοντώ — κερδίζει τεράστια ποσά απ' την κατανάλωσι του καπνού... Σκεφθείτε, ότι μέσα στο κράτος καπνίζουντα κάθε χρόνο περίπου τριανταπέντε δισεκατομμύρια (άρθ. 35.000.000.000) τσιγάρων, χωρίς να υπολογίσουμε τα πούρα και τον καπνό της πίπας!... Αγοράζουμε αρκετές ποσότητες καπνού απ' την Τουρκία, απ' την Ελλάδα, απ' τη Βουλγαρία κι' απ' τη Βιργινία της Αμερικής... Άλλα συγχρόνως καλυτερεύουμε την καπνοκαλλιέργεια στις άποικίες μας — στο Άλγέρι, Μαδαγασκάρη, Αννάμ, Καμερούν — ώστε να επαρκούμε στις ανάγκες της κατανάλωσής, χωρίς ν' αγοράζουμε πια απ' το εξωτερικό...»

Στο σημείο αυτό ο κ. Μπλοντώ σταμάτησε να μιλάει. Με κύτταξε προσεχτικά, και με χαμόγελο μου είπε:

— Είστε έτοιμος να χασμουρηθείτε, βλέπω!... Έχετε δίκιο, γιατί ξέχασα την ανεκδοτολογική άποψι του ζητήματός μας, κι' έπεσα σ' ένα νούμερο ξερά κι' ανιαρά... Συγγνώμη!... Κι' α, γιά να μπούμε στον ίδιο δρόμο πάλι, συνεχίζω ως εξής:

»Απ' όλα τα ευρωπαϊκά κ' ε'π, πρώτη ή Γαλλία αντελήφθη τον φορολογικό πλούτο του καπνού, κι' έτσι ευνόησε εύθους εξ' αρχής την εξαπλώσι του. Στά 1629, πρωτοφορολόγησε τον καπνό. Και στά 1674 ίδρυσε το κρατικό μονοπώλιο, επιτρέποντας πια ελεύθερο το κάπνισμα!

»Σιγά-σιγά, όμως, το μονοπώλιο καταργήθηκε. Οι διάφοροι επιτήδριοι, μεγαλοβιομήχανοι του καπνού, πλούτιζαν αφάνταστα εις βάρος του κράτους και των καταναλωτών. Κι' έτσι, φτάσαμε στο 1810, και στον Μεγάλο Ναπολέοντα...

»Κατά το έτος αυτό, ο ξηνός έκείνος αυτοκράτωρ έδωσε έναν μεγάλο επίσημο χρονό στα ανάκτορά του. Κατά τη διάρκεια της δεξιώσεως, πρόσεξε ιδιαιτέρως μι' άρμη πια κιφια — αλλά εξαιρετικά φιλάρεσκη — ή όποι' ήταν καταφορτωμένη από κοσμήματα όνειρώδους κυριολεκτικώς αξίας!

— Ποιά είναι ή κυρία αυτή; ρώτησε παραξενεμένος ό Ναπολέων.

— Είναι ή κυρία Ρομπιγιάρ, σύζυγος του βαυπολύτου καπνοβιομηχάνου! τον πληροφορήσε άμέσως ό ύποπτός της του.

»Ε, ή συνιδάλεξις αυτή ήταν μοιραία, γιά τον κύριο Ρομπιγιάρ και γιά τους άλλους καπνοβιομηχάνους. Ο Μέγας Ναπολέων αντελήφθη τί πλούτη άφηνε ή έκμετάλλευσις του καπνού. Και λίγους μήνες αργότερα, μ' ένα διάταγμά του, άφαιρούσε απ' τους ιδιώτας την καπνοβιομηχανία και την έκανε άποικιστικό προνόμιο καί μονοπώλιο του κράτους, όπως και πρίν. Σκεφθείτε, ότι τά ταμεία του κράτους εισπράττοντα τώρα — κάθε χρόνο — περίπου τέσσερα δισεκατομμύρια (άρθ. 4.000.000.000) φράγκων, απ' τη φορολογία του καπνού!

»Και γιά να τελειώνουμε, αγαπητέ μου κύριε, σ'ας λέω τό εξής: «Ότι επί σαράντα σχεδόν χρόνια καπνίζω άδιακόπως κι' όμως είμαι περίφημα στην ύγεια μου!... Ξέρετε, τί λέει ό εξερευνητής Σαρντέν, γιά τους Πέρσας; Λέει ότι «πιστεύουν, πως ή χαρά στην καρδιά, τό χαμόγελο σ'α χείλη, κ' ή ύγεια στό κορμί, είναι δώρα άποκλειστικά του καπνού σ'αυτούς

πιστούς του όπαδούς!...»

— Σοβαρώς τά λέτε αυτά; ρώτησα με άπορία. «Ωστε δέν είναι βλαβερός ό καπνός; Και θέλετε να «τελειώνουμε» κιόλας με τη συνέντευξί μου, ύστερα από μι'α τέτοια καταπληκτική δήλωσί σας;

Ο κ. Μπλοντώ άρχισε να γελάει και μου άπάντησε:

— Έοσω!... «Ας εξακολουθήση ή καπνική... ανεκδοτολογία μας, λοιπόν!... Σ'ας πληροφορώ λοιπόν, ότι ό καπνός είναι σωστή «πανάκεια» κι' ένα από τά πιό άποτελεσματικά θάλασμα των ήθικών και σωματικών μας πόνων... «Όταν ό ιατρός Νικό πρωτόφερε τον καπνό στη Γαλλία, ό ύπνρέτης του μι'α ήμέρα γρατσούνισε άσχημα τό χέρι του από κάποιο άγκάθι. Η γρατσούνια, μολυσμένη φαίνεται, έγινε πληγή. Κι' ό ύπνρέτης, ακούγοντας τους θεραπευτικούς έπαίνους του κυρίου του γιά τον καπνό, έτριψε σ'ε σκόνη ένα ξερό φύλλο, τόβαλε γιά κατάπλασμα άπάνω στην πληγή του, και μέσα σ'ε λίγες ήμέρες γιάτρευτήκε έντελώς!

»Αμέσως ύστερα, τόσο ό Νικό, όσο κ' οι άλλοι συνάδελφοί του ιατροί, πρόσεξαν τις εύεργετικές ιδιότητες του χυμού και των φύλλων του καπνού... Και θράζοντάς τον ή τρίβοντάς τον σ'ε σκόνι, τον χρησιμοποιούσαν ως τό άποτελεσματικότερο — γιά την έποχή εκείνη — φάρμακο, εναντίον των πληγών, του τεταρταίου πυρετού, της πανώλους, του άσθματος, της δυσεντερίας, της περιπνευμονίας, των νεφρικών νοσημάτων, της ύδρωπικίας, των συριγγίων, των... κάλων, των ρευματισμών, της... φθειριάσεως, της ψωριάσεως κλπ. κλπ.!

»Μά ξεχνάτε λοιπόν τους στίχους του μεγάλου μας Κορινθίου, στο θαυμάσιο έργο του: «Τό Συμπόσιον του Πέτρου»; Λέει λοιπόν ό Κορινθίος εκεί, τά εξής γιά τον καπνό:

«...Καθαρίζει τά σπλάχνα μας απ' τη δυσπεψία, δίνει κέφι στό κορμί μας, και ξεθολώνει τό σκοτισμένο μυαλό μας...»

»Όποιος δέν έχει δοκιμάσει ποτέ τις ήδονές του θεϊκού καπνίσματος, δέν είναι άξιος να ζή!...» κλπ.!!

— Στά 1699 όμως—συνέχισε ό κ. Μπλοντώ— άρχισαν ή πρώτες ήλιθιότητες των επιστημόνων εις βάρος του καπνού: Ο Φαγκόν, άρχίατρος του Βασιλέως, ύποστήριξε ότι ό καπνός συντομίζει τη ζωή μας και χαλαρώνει τη δύναμι του μνημονικού μας!

»Δυστυχώς δέν ζή πια ό Φαγκόν, καθώς και διάφοροι άλλοι — της ίδιας γνώμης με κείνον — επιστήμονες... Άν ζούσαν σήμερα, θα τους ανέφερα — με όνόματι, ήμερομηνίες, τόπους γεννήσεως κλπ. — άπειρους συνανθρώπους μας, οι όποιοι έφτασαν ύγιέστατοι σ'α 100, 105, 115 κλπ. χρόνια της ζωής των, άν και κάπνιζαν σάν ήφαιστεια διαρκώς «έν ενεργεία»!

»Αλλά, ξεχνάτε τον περίφημο φυσιοδίφη μας Φάμπρ, ό όποιος δέν έβγαζε ούτε στιγμή την πίπα απ' τό στόμα του... Ξεχνάτε την περιβόητη Ιατρό, κυρία Λαζ—Γκαστόν, ή όποία δέν κάπνισε ποτέ της, ή όποία καταπολέμησε επί σαράντα χρόνια λυσσωδώς τον καπνό — ως δήθεν μοναδική αίτια του καρκίνου — κ' ή όποία κυρία πέθανε πρό όλίγων έτών, ακριβώς από... καρκίνο;... Ξεχνάτε, ότι κατά τά σημερινά δεδομένα της επιστήμης, οι καπνιστά δυσκολώτατα προσβάλλονται από την έγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτιδα, απ' τη γρίπη, απ' τη χολέρα, κι' από πολλές ακόμη άρρώστειες;

— Ο καπνός — λένε οι σπουδαιοφανείς επιστήμονές μας — θάπτει τό μυαλό, την άρσση, τό μνημονικό κλπ.!!... Μά ξεχνούν λοιπόν ότι ό Βισμαρκ, ό Ράμσαιϊ Μακδόνλντ, ό Έρριό, ό Νεύτων, ό Βέκκν, ό Λόκκε, ό Κάντις, ό Έντισον, ό Άϊνστάϊν κλπ. ήσαν — κ' είναι, όσοι ζούν ακόμα — οι πιό μακρινάδες καπνιστά του κόσμου!...

»Επίσης περίφημοι καπνιστά ήσαν ό Μέγας Ναπολέων, με την «ταμπακομανία» του, ό σοφός καθηγητής Ρισέ, ό Ζαν Μπαρτ, ό

στρατάρχης Κατινά, ό στρατηγός Μορώ — ό όποιος κάπνιζε και τη στιγμή ακόμ'αυτού του έκοβε τά δυό του πόδια ό χειρουργός — ό Κλεμπερ, ό Σάρλ Μπενουά του «Ινστιτούτου της Γαλλίας», ό Μασσενά, ό Ουντινύ, ό Μάκ-Μαόν, ό Φός, ό Φαγιόλ, ό Γκουρβ κλπ. κλπ., στρατιωτικοί περίφημοι και σοφοί επιστήμονες, και διπλωμάτα κλπ.!!

»Κ' ή γυναίκες; εξακολουθήσε ξαναμμένος ό σεβαστός συνομιλητής μου. Ξεχνάτε τις γυναίκες, απ' τις πιό διάσημες ως τις πιό άσήμαντες;... Ξέρετε, ότι υπάρχουν ανάμεσα τους παλυάριθμες μανιώδεις καπνίστριες;... Στά 1580, στην Αγγλία, ή κυρίες της ανωτάτης άριστοκρατίας κάπνιζαν άκατάπαυστα τις πίπες των και στο θέατρο ακόμ'α, παρακολουθώντας απ' τά θεωρεία τους τις παραστάσεις των έργων του Σαίξπηρ!

»Η Αικατερίνη των Μεδίκων ήταν μανιώδης καπνίστρια... Ο Σαιν-Σιμόν, σ'α άπομνημονεύματά του διηγείται τό εξής χαριτωμένο ανέκδοτο: «Μι'α ήμέρα, ό βασιλεύς «Ηλιος Λουδοβίκος 14ος, περπατούσε σκεπτικός σ' ένα διάδρομο των ανάκτορων του Μαρλύ, Ξαφνικά, μά άσυνήθιστα δυνατή μυρωδιά καπνού τράβηξε την προσοχή του. Μπήκε άμέσως ξαφνικά στο σαλόνι εκείνο, απ' τη μισανοιχτή πόρτα του όπο'ου έβγαίνει αυτή ή μυρωδιά. Και πέτυχε εκεί μέσα τη θελκτική δούκισσα ντε Μπουργκόν, μαζύ με πλήθος άλλων κυριών της Αύλης, να είναι ξαπλωμένες σ'ε μαλακά γιθιάνα, να πίνουν οινόπνευματώδη ποτά και λικέρ και να... κάπνιζουν μακάρια μακρούς πίπες, τις όποιες είχαν δανειστή απ' τους σωματοφύλακας της Βασιλικής Φρουράς»!!

»Η πριγκίπισσα ντ' Ουρσέν πάλι, έλεγε τά εξής γιά την μανιώδη καπνίστρια δούκισσα ντ' Ολόν: «Επειδή δέν μπορεί να κάπνιζε κι' όταν κοιμάται ακόμα, χώνει στη μύτη της ταμπάκο, γιά να μη χάνη ούτε τότε τη μυρωδιά του καπνού»!!

»Η Γεωργία Σάνδη ήταν περίφημος καπνίστρια... Στά ανάκτορα του Ναπολέοντος 3ου, οι περισσότεροι καπνιστά απ' τους αυλικούς ήσαν... γυναίκες, μεταξύ των όποιων ή πιό φημισμένες ήσαν ή κυρία ντε Πουρταλές κ' ή κόμισσα ντε Λεζαί-Μαρνέζια... Η βασίλισσα Μαργαρίτα της 'Ιταλίας «κάπνιζε σάν λοχίας των γρεναδιέρων κ' ή βασίλισσα Μαρία-Χρηστίνη της 'Ισπανίας πάθαινε συχνά κόπωση των δαχτύλων της, απ' τό άκατάπαυστο στρίψιμο των τσιγάρων της!

»Η τουφεκισθείσα απ' τους Μπολσεβίκους αυτοκράτειρα της Ρωσίας, κάπνιζε άκατάπαυστα, όπως έπίσης κ' ή βασίλισσα 'Αμαλία της Πορτογαλίας... Η βασίλισσα Βικτωρία της Αγγλίας, όχι μόνον κάπνιζε μανιωδώς, αλλά έδωσε και περισσότερα δικαιώματα και προνόμια στον αυλικό της, ό όποιος έφερε τον επίσημο τίτλο του «Γεμιστού των ταμπουκιών της Α. Μεγαλειότητος του Βασιλέως» και τό όποιο αξίωμα είχε ίδρύσει ό προκατόχος της βασιλεύς Κάρολος ό Β'. Σημειώστε δε ότι ακόμα στην άγγλική Αύλη εξακολουθεί να ύφίσταται αυτός ό τίτλος, καθώς έπίσης κι' άγγλικές προσωπικότητες τιμημένες με αυτόν τον τίτλο, χωρίς βέβαια και να εξασκούν τώρα πια τά σχετικά με τον τίτλο τους καθήκοντά τους!

»Στην Κίνα, σήμερα, όλες ή γυναίκες κάπνιζουν, αρχίζοντας από ήλικία όχτώ ή δέκα έτών. Στη Ρωσία, έπίσης, ή γυναίκες κάπνιζουν ελεύθερα και παντού, κι' όταν ακόμη ύπηρετούν ως πωλήτριες σ'ε καταστήματα, έστω κι' άν περιποιούνται πελάτας εκείνη τη στιγμή!... Στη Συρία, στην Τουρκία, στη Ρουμανία και στην 'Ισπανία, τό κάπνισμα είναι εύρύτατα ξαπλωμένο ανάμεσα στις γυναίκες... Και σ'α γυναικεία εκπαιδευτήρια της Αμερικής και της Αγγλίας σήμερα, υπάρχουν ειδικά «σαλόνια καπνίσματος», γιά να άπολαμβάνουν εκεί τό τσιγάρο τους ή νεαρές μαθήτριες, όταν δέν μελετούν ή δέν παίζουν!

»Στην Αγγλία, ιδιαιτέρως, υπάρχουν κ' ειδικά βαγόνια στους σιδηροδρόμους, γιά τις «κυρίες που κάπνιζουν»... Στην Πρωσική Βουλή, κατά τό 1929, μι'α βουλευτίνα άγόρευσε επί δύομιση ώρες, μ'ην παύοντας καθόλου να κάπνιζε κατά τό διάστημα αυτό...

»Και γιά να τελειώνουμε, αγαπητέ μου κύριε δημοσιογράφε, σ'ας αναφέρω και τό ακόλουθο άσυνήθιστο περιστατικό: Στά 1928 πέθανε στην πόλη Κούλμπαχ της Τσεχοσλοβακίας ό συνταγματάρχης του πυροβολικού Βέρνερ Μπάουερ, τρομερός καπνιστής... Στη διαθήκη του έβαλε όρον ρητό, να τον τοποθετήσουν στο φέρετρό του στην πίπα του στό στόμα και με μι'α γεμάτη καπνοσακκούλα πλάι του... Η σύζυγός του, έπίσης τρομερή καπνίστρια, σεβάστηκε την τελευταία επιθυμία του συζύγου της και την έξετέλεσε κατά γράμμα.

Ο στίχος

Ελληνίδες ποιήτριες

(Από την τελευταίως έκδοθείσα
Ανθολογίαν του κ. Δημ. Λαμπίκη)

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Καρτερούσα τον έρωτα κι' έλεα θάρρη ένα θράδυ δίχως μήνυμα, άθόρυθα σάν ανάλαφρο χάδι. Θάρρη αγάλια κι' ως έρχεται τό κρινάκι σ'α χιόνια κι' ως με μι'α άνθοσκέπουμε τ' άγριου θάτου τά κλώνια Θάρρη ως μέρα πασ'χαρη στην καρδιά του Γενάρη που σκορπίζει τά σύννεφα μ' άνοιξιτική χάρη. Κι' δ'η χάρηται άπάνταχα ή θαρούθημη πλάσι και ξεχνιέται στο ήλιόχαρο ξαφνικό της γιορτάσι! Καρτερούσα τον έρωτα να χυθή στο έρμιο στίπ'ι σάν τό φως τό γελούμενο του γλυκού άποσπερίτη. Κι' όλα γύρω να λάμπουν κ' ή καρδιά μου ένα άστέρ'ι μι'α καλόβολη μάγισσα σάν να τ' άγγιζε χέρι. Καρτερούσα τον έρωτα κ' ήρθε! μά ήταν ώϊμένα σκοτεινός, και την όψι του χαμογέλιο κανένα Δέν έπράυνε κι' ένοιωσα στην καρδιά μου τον τρόμο όπου άνοιώνουμε άγνωρο, σάν τραδάμε ένα δρόμο. Κι' ως τά μάτια του σ'ύλωσε σ'α δικά μου έντός, είδα της σκλαβιάς μου πως έπλεκαν την θραεί αλυσίδα. Είμαι γ'α που περίμενες, κ' ήρθε! μ'όπεν αγάλι και τό χέρι του άπίθωσε στο σκυφό μου κεφάλι... Καρτερούσα τον έρωτα κ' έλεα θάρρη ένα θράδυ δίχως μήνυμα, άθόρυθα, σάν ανάλαφρο χάδι! Κ' ήρθε άμύλητος κι' άγριος σάν άφέντης κουρσάρης, τη χαρά φέρνει κάποτε, συχνά γίνεταί χάρος! Στην τρανή του τη δύναμι ώσάν σε άκροποτάμι άφημένο στο δρόλαπα μοναχό ένα καλάμι. Τη ζωή μου άκυβέρνητη μ'εσ'α δυό του τά χέρια ποτε την πάει σ'α τάρταρα, ποτε ψηλά ως τ' άστέρια. Κι' όπως του ήλιου τό φύλημα τό λουλουδι άνασταίνει κ' ύστερα έρχεται ή πύρη του και σκληρά τό μαραίνει. Η ψυχή μου στο φύλημα τό δικό του σάν κρίνο ποτε άνθει, ποτε καίγεται στη φλόγα του ως εκείνο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΤΖΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Στά κρέπια μαυροντύθηκε ό ναός μου και μέσα είναι νεκρός ό αγαπητός μου. Με δένει, με σπαράζει άγριος πόνος, τί μ' όφειλε! είναι νεκρός και μόνος. Θα τον σηκώσουν τέσσαροι σ'α χέρια όρθα καρφία, που με τρυπάν, μαχαίρια, γίναν σκουλίκια, χόμα, τά δεινρά μου τά σάβανα του πέπλα υφικά μου. Θαμπώνει την ψυχή μου τό μαρτύριο τον ήλιο πάχνη τον περνάει, μυστήριο. Κι' όλο μοιραία, κι' απ' την ίδια σ'αρά που τη λατρεία κάποιος έκρατά, περνάμε γύρω, δε γροικιέται άηδόνι, ή σιωπή τη θλίψη σάβανώνει. Κόσμε πως δε θυθείσαι; ό ναός μου συντριμμά. Είναι νεκρός ό αγαπητός μου.

ΜΑΡΙΑ ΠΕΡ. ΡΑΛΗ

»Όταν όμως ή νεκρική τομπή έφτασε στο νεκροταφείο και μπρός στον άνοιχτό πια τάφο, ή δακρύβρεχτη χήρα επέμεινε να ξεδιώσουν άμέσως τό σκέπασμα του φέρετρου... Στην έπιμονή της και παρ' όλα που δέν έδινε εξηγήσεις γιά την περιεργή αυτή άπάτησή της, οι νεκροθάφτες ξεδιώσαν τό σκέπασμα... Τότε ή κυρία Βέρνερ Μπάουερ ζήτησε να της δώσουν ένα κουτί σπέρτων, τά όποια τοποθέτησε πλάι στο νεκρό, ψηθρίζοντας με κάποια τύψη: «Συγχώρεσέ με, αγαπητέ μου, γ'α αυτή την παράλειψι!... Άλλά κι' έσύ ό ίδιος δέν τό σκέφθηκες αυτό: Πώς θα άνάβεις την πίπα σου δίχως σπέρτα»;;

Τό τέλος του ανεκδότου αυτού του κ. Μπλοντώ, μ'όδωσε να κατάλαβα — με τον τόνο που τό είπε — ότι θα ήταν πια άγένεια μου, άν έκανα μεγαλύτερη κατάρχησι της καλωσύνης και του χρόνου του. Λοιπόν, τον ευχαρίστησα θερμά κι' έφυγα, αφήρώνοντας στους άναγνώστας μου — καπνιστάς και μη — τά όσα περιέργα και σχεδόν πρωτόκουστα είχε την ευγένεια να μου πη...

Η αγάπη που δεν πεθαίνει...

ΤΟ βουνό ψηλά επάνω, θρискόταν ένας πύργος. Γύρω ο τόπος ήταν φυτεμένος με χιλιόχρονα έλατα.

Η κυρία όμως του πύργου ήταν πολύ ωραία. Και μία μέρα που ο ιππότης, ο άντρας της, είχε πάει στο κυνήγι, από το οποίο θα γύριζε το θράδυ, ξεπέζεψε ένας νέος καθαλλάρις στην αυλή του πύργου. Ήταν σκονισμένος απ' το δρόμο και η πυργόδοποινα σκέφτηκε να του ετοιμάσουν ένα λουτρό. "Επειτα κάθισε και δείπνησαν μαζί. Τα μαλλιά του ήταν κασάρα και ξανθά και το στόμα του κόκκινο. Η μιλιάρη του ήταν γλυκεία και τα μάτια του έλαμπαν. Είχε πάει στον πύργο, γιατί του το είχε παραγγείλει η πυργόδοποινα που τον αγαπούσε.

Πέρασαν όλες τους τις ώρες ευχάριστα, παίζοντας χαρτιά και κάνοντας ένα σωρό παιχνίδια... Το θράδυ όμως, τον νέο τον έπιασε μία ξαφνική αρρώστεια. Έβαλε σε μία στιγμή το χέρι του στην καρδιά του, τα χείλη του χλώμιασαν και πέθανε στην αγκαλιά της αγαπημένης του. Βρισκόταν όμως μέσα στην κάμαρά της, και αυτή, αφού έχυσε τα πρώτα δάκρυα, τρώμαξε, γιατί συλλογίστηκε τον άντρα της. Φώναξε τότε την πιστή της παραμάννα και η δυο τους συμφώνησαν να τον αφήσουν εκεί ως το θράδυ. "Επειτα θα τον έθαζαν κρυφά απ' τον πύργο. Ο νεκρός όμως ήταν βαρύς κι' εκείνες δεν μπορούσαν να τον μεταφέρουν μόνες τους, γιατί η κυρία ήταν πολύ λεπτή και η παραμάννα γρηά. Δεν ήθελαν όμως να φωνάξουν τους άλλους για να τον μεταφέρουν, γιατί αυτοί δεν αγαπούσαν την κυρά τους, επειδή ήταν πολύ αυστηρή.

Τότε συμβούλεψε η παραμάννα την κυρά της να πετάξουν το πτώμα απ' το παράθυρο, επάνω στους θράχους. Η πυργόδοποινα κύτταξε τον αγαπημένο της. Ήταν τόσο ωραίος με τα ξανθά μαλλιά του! Τον φαντάστηκε άμέσως κατακομματιασμένο, επάνω στους απόκρημνους θράχους, κι' έπεσε στο λαιμό του και άρχισε να κλαίει... Κι' όταν η γρηά της θυμισε ότι είχε πειά καιρός να τελειώσουν, της απάντησε:

— "Όχι, προτιμώ να υποφέρω ό,τιδήποτε."

Και αποφάσισαν η δυο τους, προτού να μβούν τιποτέ οι υπηρέτες, να τον παρουσιάσουν στον ιππότη. Θα σκότωνε βέβαια την άπιστη σύζυγο, αλλά καλύτερα αυτό, παρά να ζη από την μεγαλοψυχία των υπηρέτων της. "Ετσι είπαν στον άγγελιαφόρο να μηνύσει στον ιππότη ότι έπρεπε να γυρίσει, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

— "Όχι, προτιμώ να υποφέρω ό,τιδήποτε."

Και αποφάσισαν η δυο τους, προτού να μβούν τιποτέ οι υπηρέτες, να τον παρουσιάσουν στον ιππότη. Θα σκότωνε βέβαια την άπιστη σύζυγο, αλλά καλύτερα αυτό, παρά να ζη από την μεγαλοψυχία των υπηρέτων της. "Ετσι είπαν στον άγγελιαφόρο να μηνύσει στον ιππότη ότι έπρεπε να γυρίσει, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Όταν εκείνος γύρισε καθαλά, ο ήλιος κοκκίνιζε τους ψηλούς τοίχους του πύργου. Μπήκε μέσα και τα μαλλιά του ήταν μαύρα, το γένη του ήταν μαύρο, τα μάτια του ήταν μαύρα και το πτώμα έτριζε καθώς περπατούσε.

Η γυναίκα του τον περίμενε καθισμένη στη βελιοθήκη του.

Μόλις την είδε, το πρόσωπό του φωτίστηκε, γιατί την αγαπούσε βαθειά μες στην καρδιά του.

Εκείνη όμως έπεσε στα

Πέρασαν τις ώρες τους ευχάριστα, παίζοντας χαρτιά

πόδια του κι' έσκυψε το κεφάλι της. Την σήκωσε ψηλά και την ρώτησε τί έχει.

Τότε εκείνη του τ' έλεπε όλα και περίμενε να θγάλη το σπαθί του και να την σκοτώσει.

Εκείνος όμως έμεινε σιωπηλός για αρκετή ώρα και ύστερα την διέταξε:

— Πήγαινε με κοντά του.

Τον ωδήγησε στην κάμαρά της, τρέμοντας. Ο ιππότης έκλεισε την πόρτα, την κλείδωσε τρεις φορές και έβγαλε το σπαθί του. Η πυργόδοποινα περίμενε να την σκοτώσει, αλλά αυτός άφησε το χέρι του να πέσει. Κύτταξε τον νεκρό και τη ρώτησε με βαθειά φωνή:

— Τον αγαπούσες;

Η γυναίκα έτρεμε, αλλά δεν του έδωσε καμιά απάντηση.

— Πες την αλήθεια, την ξαναρώτησε εκείνος. Τον αγαπούσες;

Τότε η γυναίκα του ωμολόγησε πως τον αγαπούσε κι' έσκυψε το κεφάλι της για να πεθάνει. Αλλά η φωνή του ιππότη είχε μαλακώσει.

Οι νεκροί δεν ζούνε πια, της είπε, και ποιός μπορεί να αγαπάει έναν άνθρωπο, που δεν είναι ζωντανός. Αν η καρδιά σου τον αγαπούσε, τώρα που πέθανε είναι δική μου.

Τότε η γονατισμένη, σήκωσε το κεφάλι της, κύτταξε το νεκρό της αγαπημένο και απάντησε χωρίς φόβο:

— Κύριε και αυθέντη μου, κι' αν ακόμα με σκοτώσεις αυτή τη στιγμή, πρέπει να σου όμολογήσω την αλήθεια: Τον αγαπώ ακόμα!

Ο ιππότης έσκυψε πάνω στη γυναίκα του:

— Αλήθεια, τον ποθούσες και σε ποθούσε κι' αυτός. Αλλά τώρα είναι νεκρός... δεν είναι έχθρός μου. Σήκω επάνω και θά σε συγχωρήσω, αν μου πής πως «Είνε νεκρός!»

Η πυργόδοποινα όμως ρίχτηκε επάνω στο νεκρό, που ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι και φώναξε:

— Για μένα δεν θα πεθάνει ποτέ!

Τα μάτια του ιππότη έβγαλαν φωτιές και φώναξε με θροντερή φωνή:

— Τότε ζήσε μαζί του έδω μέσα!

Κι' άμέσως τράβηξε προς την πόρτα, θγήκε έξω και την κλείδωσε κατόπιν τρεις φορές, κλείνοντας έτσι μέσα τη γυναίκα του, με το πτώμα του αγαπημένου της. Εκείνος έμεινε άγρυπνος στο διάδρομο όλυκλρη τη νύχτα, κρατώντας το γυμνό σπαθί του, ακουμπισμένο στα γόνατά του. Όταν όμως ξημέρωσε, φώναξε ένα δούλο και είπε να του φέρη φαί και νερό. Ο ίδιος δεν τ' άγγιξε. Πλησίασε όμως την πόρτα, την άνοιξε και στάθηκε στο κατώφλι:

— Τον αγαπώ ακόμα; ρώτησε τη γυναίκα του, η οποία θρискότανε μέσα.

— Τον αγαπώ! του απάντησε σταθερά εκείνη.

— Μα οι νεκροί δεν αγαπούνε πια.

— Αυτός δεν είναι νεκρός... Η πόρτα κλειδώθηκε πάλι. Ακίνητος στέκεται απ' έξω ο ιππότης με το γυμνό σπαθί στα γόνατά του. Επέρασε κι' η ημέρα εκείνη. Ο ιππότης άγρύπνησε πάλι όλυκλρη τη νύχτα. Τότε φώναξε πάλι ένα δούλο να του φέρη φαί και

— Τον αγαπώ!

— Αυτός δεν είναι νεκρός...

— Η πόρτα κλειδώθηκε πάλι. Ακίνητος στέκεται απ' έξω ο ιππότης με το γυμνό σπαθί στα γόνατά του. Επέρασε κι' η ημέρα εκείνη. Ο ιππότης άγρύπνησε πάλι όλυκλρη τη νύχτα. Τότε φώναξε πάλι ένα δούλο να του φέρη φαί και

— Τον αγαπώ!

— Αυτός δεν είναι νεκρός...

— Η πόρτα κλειδώθηκε πάλι. Ακίνητος στέκεται απ' έξω ο ιππότης με το γυμνό σπαθί στα γόνατά του. Επέρασε κι' η ημέρα εκείνη. Ο ιππότης άγρύπνησε πάλι όλυκλρη τη νύχτα. Τότε φώναξε πάλι ένα δούλο να του φέρη φαί και

— Τον αγαπώ!

— Αυτός δεν είναι νεκρός...

— Η πόρτα κλειδώθηκε πάλι. Ακίνητος στέκεται απ' έξω ο ιππότης με το γυμνό σπαθί στα γόνατά του. Επέρασε κι' η ημέρα εκείνη. Ο ιππότης άγρύπνησε πάλι όλυκλρη τη νύχτα. Τότε φώναξε πάλι ένα δούλο να του φέρη φαί και

ποτό. Άνοιξε την πόρτα. Η γυναίκα του ήταν δίπλα στο νεκρό. Δεν κύτταζε καθόλου τον άντρα της. Ο ιππότης τότε την ρώτησε με σκληρή φωνή:

— Ζή ακόμα;

— Ζή! του απάντησε καθαρά εκείνη.

Τότε ξανάκλεισε ο ιππότης την πόρτα. Το ίδιο έκανε και τ' άλλο πρωί. Όσο περνούσαν ή μέρες, ή μορφή του σκοτείνιαζε. Επειδή δε ούτε έτρωγε, ούτε και έπινε, το πρόσωπό του είχε αδυνατίσει.

Στον πύργο βασιλευσε σιωπή. Τα γέλια και τα τραγούδια των κοριτσιών είχαν πάψει. Οι δούλοι μιλούσαν σιγά. Κανένας όμως δεν ήξερε τί συμβαίνει. Το μόνο που ήξεραν ήταν πως δεν έβλεπαν πια την κυρία τους και πως ο κύριός τους στεκόταν μπρός στην πόρτα του δωματίου της, με το γυμνό σπαθί στο χέρι. Ούτε το νέο ακόμα έβλεπαν. Το άλογό του χλμιντρούσε κάτω απ' το σταύλο. Όταν λοιπόν ξημέρωσε ή πέμπτη μέρα, φύσηξε ένας δυνατός άερας και σκόρπισε μία παράξενη μυρουδιά σ' όλο τον πύργο, που μύριζε θάνατο και σαπίλα. Ο υπηρέτης που έφερε την έκρη μέρα το φαί, ένας γέρος που από παιδί υπηρετούσε στον πύργο, έπηρε θάρρος και είπε στον άφεντή του:

— Κύριε, στο σπίτι θά βρίσκεται κανένα φοφίμι. Δώστε μας την άδεια να ψάξουμε να το βρούμε.

Ο ιππότης άπλωσε το χέρι του και του απήντησε:

— Γέρω, δεν ξέρεις τί λες τώρα στα γεράματα.

Στον πύργο όμως όλο, ήταν πραγματικώς σκορπισμένη μία τόσο δυνατή μυρουδιά, που κανένας δεν ήθελε να βάλει φαγητό στο στόμα του. Όλοι όμως ψιθύριζαν μεταξύ τους: «Τί μας κρατεί μυστικό ο άφεντής μας;» Κι' ανέβαιναν σιγά-σιγά τη σκάλα. Και τότε έβλεπαν τον ιππότη να στέκεται ακίνητος, κρατώντας το σπαθί του γυμνό στα γόνατά του.

Εκείνος δεν τους άκουγε, ούτε τους έβλεπε.

Κύτταζε μόνο μπροστά. Οι υπηρέτες όμως τρώμαζαν και κατέβαιναν πάλι κάτω τρέχοντας, γιατί νόμιζαν πως ο άφεντής τους έχασε τα λογικά του.

Τη νύχτα εκείνη άκούστηκαν χτυπούματα και φωνές και κρότοι. Οι δούλοι και ή δούλες έτρεμαν. Κανένας όμως δεν τολμούσε ν' ανεβή επάνω, γιατί φοβόντουσαν όλοι τον άφεντή τους.

Εκείνη που χτυπούσε, ήταν ή γυναίκα του ιππότη, ή οποία φώναζε διαρκώς, μέσ' απ' την κάμαρη όπου ήταν φυλακισμένη...

— Άνοιξέ μου!.. Άναιξέ μου!.. Άέρα!.. Άέρα...

Ο ιππότης πήγε ν' άνοιξη.

— Ζή ακόμα; τη ρώτησε.

Απ' τη σκοτεινή κάμαρα δεν έρχότανε καμιά απάντηση.

— Ζή ακόμα;

— Ζή! του απάντησε ή γυναίκα του.

Τότε ο ιππότης έκλεισε πάλι με δύναμη. Αντήχησαν πάλι κλάματα και λυγμοί και στεναγμοί.

Ο ιππότης άνοιξε πάλι.

— Γυναίκα, πές μου αν ζή ακόμα;

— Ένα βογγητό άκούστηκε κι' ένα σιγανό κλάμα. Η γυναίκα μέσα χτυπιόταν, τραβούσε τα μαλλιά της, έπεφτε στα πόδια του και φώναζε:

— Κύριε και αυθέντα μου... ευσπλαχνίσου με!..

Τότε έσκυψε ο ιππότης σαν να θ' έλε να διαβάσει στη μορφή της. Δύσπιστα τη ρώτησε:

— Τί σου είπα τη πρώτη μέρα; Ενώσω ζούσε ήσουν χαμένη για μένα, τώρα είσαι

Η γυναίκα του τον περίμενε καθισμένη στη βελιοθήκη του

πάλι δική μου. Γυναίκα, πές μου αν ζή.

Εκείνη όμως άκούμπησε το μέτωπό της χάμω.

— Σκότωσέ με, κύριε... Ζή!..

Ο ιππότης άναστήναξε βαθειά. Γύρισε πίσω, έκλεισε την πόρτα, όταν όμως ήρθε κι' άλλη νύχτα, αντήχησαν πάλι φωνές και κλάματα.

Η δυσωδία περνούσε άνάμεσα από τις χαρμαάδες, άπλωνότανε στους διαδρόμους κι' έφτανε ως το βαθύτερο κελάρι κι' ως τη ψηλότερη σοφίτα κάτω απ' τη σκεπή. Έβγαίνει έξω απ' τον πύργο. Χωνόταν μέσα στη γή. Άνέβαινε στον ούρανό. Γύρω στους τοίχους τριγύριζαν καρσάκες. Τα κοράκια διέγραφαν κύκλους έξω απ' τον πύργο, ζητούσαν το φαί τους. Στην κάμαρα βασιλευσε ή σιγή. Καμιά φωνή και κανένα παρακάλλι δεν άκούγονταν.

Ο ιππότης σηκώθηκε, έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και άνοιξε την πόρτα. Το άτονο φως του φεγγαριού έπεφτε άπάνω στο κρεβάτι όπου κόνιτονταν κάτι φριχτό και άποσυντεθειμένο, ό,τι είχε άπομείνει απ' τον ωραίο νέο. Απ' το παράθυρο φαινόταν ή σκιά των άρπακτικών πουλιών. Σε μία γωνιά της κάμαρας, ήταν ζαρωμένη μία γυναίκα μακρυνά απ' το φριχτό θέαμα. Χάμω ήταν το ψωμί, σκληρό σαν πέτρα και το κουμάρι με το νερό άνέγχιτο...

Ο ιππότης σήκωσε το χέρι του κι' έδειξε το νέο.

— Κύτταξε, αυτός είν' εκείνος που αγαπούσες, είπε στη γυναίκα του.

Απ' τη γωνιά τότε άκούστηκε μισοπνιγμένη φωνή:

— Είπε... νεκρός!..

Ο ιππότης άμέσως πέταξε χαρούμενος το σπαθί του και φώναξε:

— Έδω... όλοι έδω!..

Όλοι οι υπηρέτες έτρεξαν κι' από πίσω ή δούλες. Άναβουν όρθάνοιχτα τα μάτια τους, αλλά δεν μπορούσαν να πάρουν άναπνοή, απ' την άυπόφορη μυρουδιά...

Ο ιππότης άπλωσε το χέρι του:

— Βλέπετε, είναι νεκρός. Σκεπάστε τον με πολυτίμα σκεπάσματα. Κι' έσείς, δούλες, στολίστε την κυρία σας, όπως την ήμέρα των γάμων, γιατί έγινε και πάλι δική μου. Και όποιος δεν την σέβεται όπως πριν, θά του κολήσω το κεφάλι του στα πόδια...

Επειτα ο ιππότης ανέθηκε στην αίθουσα.

Η γυναίκα του καθόταν στη πολυθρόνα, φορώντας λευκά. Την πλησάσε. Άπλωσε τα χέρια του. Τα μαλλιά του και τα γένια του είχαν γίνει κάτασπρα.

— Αγαπημένη μου, τώρα είσαι πάλι δική μου! Έτσι δεν είναι;...

Η γυναίκα του όμως δεν είχε πια τίποτα απ' την παλιά της όμορφη. Με όρθάνοιχτα τα μάτια κύτταζε τον ιππότη. Το στόμα της δεν είχε πια χείλη, αλλά μόνο δόντια. Κι' απ' αυτά βγήκε ή φράση:

— Ζή ακόμα!..

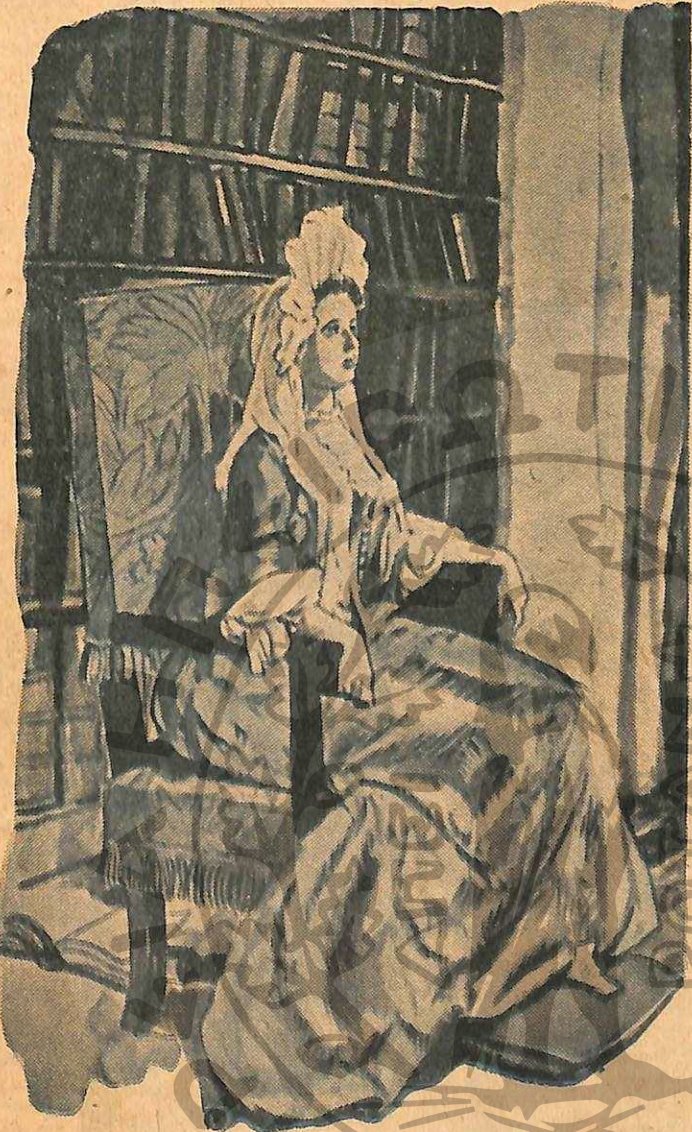
Ο ιππότης φώναξε:

— Είναι νεκρός!

— Δεν είναι νεκρός στην καρδιά μου! του είπε πάλι ή γυναίκα του...

Τότε ο ιππότης ξεάλλος, άρπαξε το σπαθί του και έκοψε το λαιμό της γυναίκας του. Σκούπισε κατόπι το σπαθί του στο μανδύα του, βγήκε έξω, πήδησε στ' άλογό του, έφυγε απ' τον πύργο και δεν ξαναγύρισε ποτέ πια...

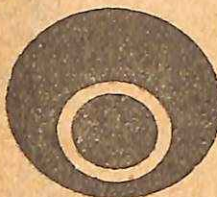
GEORG VON OMPTEDA

Τὰ μυστήρια τῆς ψυχῆς

Ἡ μετεμψύχωσις τῆς Ἰριδος Φαρκζάντου

Ἐνα κορίτσι πού ἔχασε τὴν προσωπικότητά του. Μιά παράξενη μεταμόρφωσις. Πῶς ἡ Ἰρις ἔγινε Λουσία Σαλντιό. Ἐνα ἀνεξιχνίαστο μυστήριο, κλπ. κλπ.

Ἡ ψυχίατροι κ' οἱ πνευματισταὶ τῆς Ρουμανίας βοήθησαν ξαφνικά, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, μπροστὰ σ' ἕνα εκπληκτικὸ κ' ἀνεξήγητο φαινόμενο: ἕνα κορίτσι ἔχασε τὴν προσωπικότητά του καὶ πῆρε τὴν προσωπικότητα μιᾶς ἄλλης γυναίκας! Ἡ πρωτοφανὴς αὕτῃ περιπέτεια, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἔχει ἀναστατώσει τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον τῆς Εὐρώπης, πολλοὶ δὲ εἰνε οἱ εἰδηκοὶ πού ἔκαναν ἕνα ταξίδι στὴ Ρουμανία γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ μιλήσουν μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι μετὰ τὴ διπλὴ προσωπικότητά.

Ἡ τραγικὴ ἥρωϊδα αὐτῆς τῆς ιστορίας καθέται στὸ Μπουνταγιόμ, ἕνα ἡσυχὸ προάστειον τοῦ Βουκουρεστίου. Ὁ πατέρας τῆς, ὁ μηχανικὸς Φαρκζάντου, ζῇ ἐκεῖ πέρα ἀντὰ, σὲ μιὰ ὁμορφὴ βίλλα, μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσαρα παιδιὰ του. Τὸ πιδὸ μεγάλο εἶνε ἡ κόρη του Ἰρις, τὸ κορίτσι φαινόμενο, πού παρουσιάζεται σήμερον στοὺς ἐπιστήμονες ὡς ἕνα ῥοφερό κ' ἀνεξιχνίαστο μυστήριο. Ἡ Ἰρις Φαρκζάντου λοιπὸν, μέχρι προχθὲς ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες μαθήτριες τοῦ παρθεναγωγείου τοῦ Σοφρόν. Μὰ, παρ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τῆς καὶ τὰ ἀξιοθαύμαστα χαρίσματά τῆς, ἀναγκάσταν συχνὰ νὰ διακόπτῃ τὶς σπουδὲς τῆς, γιὰτὶ κάθε τόσο τὴν ἔπιαναν ὑστερικές κρίσεις πού τὴν ἀνάγκασαν νὰ μὲν πολλές ἡμέρες στὸ κρεβάτι. Ὡστόσο, κατὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ περιστατικά, πού εἶχαν μιὰ τόσο συνηθισμένη μορφή, δὲν μπορούσαν νὰ παρανεγκλείουν τὴν περιπέτεια τῆς Ἰριδος, πού ξεπερνᾷ ἀκόμα καὶ τὶς πιδὸ ἐφελκυστικὰς ιστορίες τῶν πιδὸ ἐκκεντρωμένων συγγραφέων. Ἔτσι, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, ἡ κ. Φαρκζάντου, πού εἶχε ἀνεβῇ στὸ δωμάτιο τῆς Ἰριδος, ἔβαλε ξαφνικὰ τὶς φωνὲς καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνδρα τῆς.

— Τζέρο! Τζέρο! τοῦ φώναξε. Ἐλα νὰ δῆς τὴν Ἰριδα! Μοῦ φαίνεται πῶς τρελλάθηκε! Δὲν καταλαβαίνει τί τῆς λέω! Δὲν με ἀναγνωρίζει!...

Ὁ μηχανικὸς Φαρκζάντου, τρομαγμένος, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, τὴ σήκωσε ἀπὸ κάτω, γιὰτὶ εἶχε σωριασθῇ στὸ πάτωμα καὶ τὴν ἔφερε στὸ κρεβάτι. Σὲ λίγο, ἡ Ἰρις συνήλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία τῆς καὶ τότε, μπροστὰ στὸν κατὰ πλῆκτο πατέρα τῆς ἄρχισε νὰ μιλᾷ μιὰ ἀγνωστὴ γλῶσσα, πού πρῶτῃ φορὰ ἀκουγόταν σὸ σπίτι τους. Ἀπὸ τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ γλῶσσα, ὁ πατέρας τῆς δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ καμμιά ἄλλη λέξη παρὰ τὸ ὄνομα Πέδρο, δηλαδὴ ἕνα ἰσπανικὸ ὄνομα. Ἡ Ἰρις, ὅσοι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ξαφνικὴ λιποθυμία τῆς εἶχε γίνῃ ἀγνώστη. Κότταζε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τ' ἀδελφία τῆς μετὰ παράξενη ἔκφρασι, σὰν νὰ τοὺς ἔβλεπε γιὰ ποιότη φορὰ κ' ἔπειτα παρεξενενοῦσαν κ' ἡ ἴδια μετὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἐρχοντο φουριέριζαν τοὺς χέρια τῆς, στὸ σῶμα τῆς κ' ἀπαρτίχταζε ἀπὸ τὴ φρίκη. Τέλος, πετά-

χτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, κυττάχτηκε στὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς πουλάπας καὶ μετὰ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ξαυλοποθύμησε!

Οἱ γονεῖς τῆς ἀγωνίσθηκαν ἐπὶ πολλές ὥρες γιὰ νὰ τὴν συνφέρουν καὶ νὰ φωνάξουν τὸ σαστισμένο λογικὸ τῆς. Μὰ ὅλοι οἱ κόποι τοὺς πῆγαν χαμένους. Τότε ἀκριβῶς συλλογίσθηκαν νὰ καταφύγουν στὴ βοήθεια ἐνὸς οἰκογενειακοῦ φίλου τους, τοῦ ἀδελφ. Χούμπφρε. Ὁ ἀδελφ. ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὴν ἀρρωστη Ἰριδα, προσπάθησε νὰ τὴ φέρῃ στὰ λογικά τῆς, τὴν ἐξέτασε προσεχτικὰ, τῆς μίλησε καὶ τέλος, κατὰχλωμος, γύρισε κ' εἶπε στοὺς γονεῖς τῆς:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Ἡ Ἰρις ἔχει ξεχάσει πεινὰ τὰ ρουμανικά. Μιλάει τώρα τὰ ἰσπανικά! Μοῦ περιέγραψε μάλιστα καὶ τὶς πιδὸ ὁμορφὲς ἐκκλησιὰς τῆς Μαδρίτης, σὰν νὰ εἶχε ζήσει χρόνιά ἐκεῖ πέρα! Τὸ ἐκπληκτικὸ δὲ εἶνε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ περιγραφὲς εἶνε ἀληθινές!...

Ἐπειτα ὁ ἀδελφ. Χούμπφρε ἐπρόσθεσε:

— Μὰ τὸ πιδὸ ἀλλόκοτο ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ ἱστορία πού μοῦ διηγήθηκε: «Ἦμουν σαράντα χρόνων, ὅταν πῆγα στὴ Μαδρίτη, μοῦ εἶπε. Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν φτωχὴ καὶ καθόταν σ' ἕνα σπῆτι παλιὸ καὶ μικρὸ, στὴν Κάλλε Ὁσκούρα, ἀριθ. 7. Τὰ παιδιὰ μου χρόνιά ἦσαν ἔσχημα καὶ μ' ἄφηναν σκληρὲς ἀναμνήσεις. Οἱ γονεῖς μου μ' ἔδερναν καὶ μ' ἄφηναν ῥηστική. Σὲ ἡλικία δεκαεφτά χρόνων με πόντησαν μ' ἕναν ἐργάτη ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, πού δὲν τὸν ἀγαποῦσα καὶ πού τὸν ἔλεγαν Πέδρο Σαλντιό. Ἡ ζωὴ μου ὥστόσο δὲν ἄλλαξε, οὔτε κ' ἡ φτώχεια μου. Κάθε χρόνο ἔκανα κ' ἀπὸ ἕνα παιδί. Αὐτὲς ἡ γέννες κατὰστρε-

ψαν τὴν υγεία μου. Ἔτσι, τὸν Αὐγουστο τοῦ 1933, ὁ γαμπρός μου εἶπε καθαρὰ πῶς εἶχα πνευμονικὴ φυματίωση. Ὁ λοιπὸν τότε προσπαθῆσαν νὰ με σώσουν, μὰ ἦταν πεινὰ ἀργά. Σὲ λίγο, κοινώνησα κ' ἐμπιστεύθηκα τὴν ψυχὴ μου στὸ Θεό. Τὴν ὥρα ὅμως πού ἔπαιρνα τὴν Οἰα Μετάληψι, ἡ δυνάμεις μου ἐξασθένησαν σ' ἀπίστευτο βαθμὸ κ' ἔπαυα νὰ βλέπω τί γινόταν γύρω μου, ἐξακολοθώντας ὥστόσο ν' ἀκούω τὸν παπὰ πού προσευχόταν γιὰ τὴν ἀνάπαυσί τῆς ψυχῆς μου. Κατόπιν, μοῦ φάνηκε πῶς ναρκωνόμουν μ' αἰθέρα, ὅπως στὶς ἐγγειορρήσεις... Ὁταν ξύπνησα, εἶδα πῶς βρισκόμουν πάνω σ' ἕνα ὁμορφὸ κρεβάτι καὶ μέσα σ' ἕνα καθαρό κ' ὁμορφοστολισμένο δωμάτιο. Διάφοροι ἄγνωστοι ἔσκυβαν ἀπὸ πάνω μου καὶ μοῦ μιλοῦσαν μιὰ γλῶσσα πού δὲν τὴν καταλάβαινα. Ἐπειτα, ὅταν κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη, δὲν γινώρισα τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐπίσης πρόσεξα πῶς χάθηκε κ' ἡ βέρα μου... Ἐσεῖς, κύριοι ἀδελφ., εἰσαπτε ὁ μόνος ἄνθρωπος, πού μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴ γλῶσσα πού μιλοῦσα. Οἱ ἄλλοι μοῦ φέρονταν μ' ἕνα πολὺ παράξενο τρόπο. Νεμίζον, ἀν δὲν ἄνω λῶθος, πῶς εἶμαι κόρη τους! Μὰ ἐνῶ, ὅπως σὰς εἶπα, εἶμαι ἡ Λουσία Σαλντιό. Τί θ' ἀπογίνω τώρα; Πού θὰ πάω; Οὐ ἔμενα εὐχαρίστως ἐδῶ πέρα ἀν ἤθελα νὰ με κρατήσουν ὡς ὑπερήκοι... Αὐτὰ μοῦ διηγήθηκε ἡ Ἰρις!...

Κι' ὁ ἀδελφ. Χούμπφρε, κατόπιν, ἐξήγησε:

— Τὸ πιδὸ παράξενο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ἡ Ἰρις μιλάει τὰ ἰσπανικά, σὰν νὰ εἶνε σ' ἀλήθεια ἰσπανίδα καὶ μετὰ τοὺς λαϊκοὺς ἰδιωματισμοὺς τῆς Μαδρίτης...

Ὁ μηχανικὸς Φαρκζάντου δὲν ὑπόρρισε νὰ κρατήσῃ πολὺν καιρὸ κραυγὴ αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη μεταμόρφωσις τῆς κόρης του. Οἱ ἐπιστήμονες εἰδέναν ἀπὸ τὴν πρῶτῃ στιγμὴ ἕνα μεγάλον ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ τὴν πρωτοφανὴ περίπτωσι κ' ἄρρισαν νὰ ἐπισκέπτονται τὸ σπίτι τοῦ Φαρκζάντου. Μὰ κανεῖς τους δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο, οὔτε ἡ Μὶς Μαίη Οὐώλκερ τῆς «Διεθνούς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», οὔτε οἱ διάσημοι ψυχίατροι Ἐλγουρεντ τῆς Κοπεγχάγης καὶ Ρασκίο Τακάο τῆς Βομβάης. Ἐνας ἄλλος μάλιστα, ὁ καθηγητὴς Ντριγιόβιτς, ἔγραψε ἕνα χοντρὸ βιβλίο γιὰ τὴν ἀλλόκοτη μεταμόρφωσι τῆς Ἰριδος Φαρκζάντου.

Ὅλοι τους, ἀπὸ τὶς δηλώσεις τῆς κ. Φαρκζάντου, ἔκαναν τὴν ἐξῆς διαπίστωσι: Ἡ Ἰρις, ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα ἦταν μιὰ πρῶτης τάξεως μαθήτρια. Μιλοῦσε κ' ἔγραφε μ' εὐχέρεια τὰ γερμανικά καὶ τὰ γαλλικά, γλῶσσες τῆς ὁποῖας ἔχασε ἤδη τελείως, ὅπως ἔχασε τελείως καὶ τὴ μητρικὴ τῆς. Ἡ Ἰρις ἦταν μελαγχολικὴ, σοβαρὴ καὶ φρόνιμη. Ἡ Λουσία σήμερον εἶνε εὐθύμη, ζωερὴ καὶ θεοτρελλῇ. Σὰν ἀληθινὴ ἰσπανίδα, γελᾷ κάθε τόσο χωρὶς λόγον, τραγουδᾷ λαϊκὰ τσιγκάνικα τραγούδια καὶ ἔξερει νὰ διαβάσῃ τὴ μοῖρα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ χροσίου, πράγματα πού οὔτε μπόρεσε

(Συνέχεια στὴ σελίδα 63)

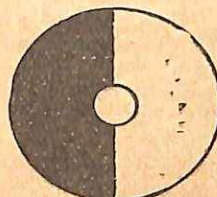

Ἡ Ἰρις Φαρκζάντου

Μικρὰ ἀριστουργήματα

Τοῦ Πιέρ Ντομινίκ

Ἡ βαλίτσα τοῦ ταμία

Ὁνωρὲ, τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, ὅπο δέχθηκε ὀλόχαρο τὸν τοξιδιώτη:

— Ὅριστε, ἦρθες λοιπὸν στὸ Παρίσι! Μὰ ἔχεις καμμιά δουλειά; Εἶνε ὁμορφο βέβαια ἕνα τέτοιο ταξίδι, μὰ πρέπει καὶ νεῖς νὰ ζήσῃ. Ἐδῶ, ἔξερεις δὲν βρίσκεις εὐκόλα δουλειά.

Ὁ ταξιδιώτης, μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ, τοῦ ἔδειξε τὴ βαλίτσα πού κρατοῦσε στὸ χέρι.

— Ἐχῶ ἐδῶ μέσα ἀρκετά... ἀπάντησε.

Ὁ Ὁνωρὲ παραξενεύτηκε. Δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ λένε πῶς αὐτὸς ὁ συμπατριώτης του, εἶχε κερδίσει πολλὰ χρήματα.

— Ἀλήθεια; ἔκανε δύσπιστος. Πῶς τὰ ἔβγαλες πέρα στὴν Τουλούζα;

— Ἦμουν ταμίας. Γιὰ πᾶστε λίγο τὴ βαλίτσα γιὰ νὰ δῆτε... Εἶνε ἀσηκωτῇ!

Ὁ Ὁνωρὲ τὴν πῆρε στὸ χέρι του.

— Καλὰ, λές! εἶπε με θαυμασμό.

Κατάλαβα... Κι' ἔπειτα συλλογίσθηκε: «Ἐκλεψε τὸ ταμεῖο ὁ ἐρίφης κ' ἦρθε νὰ γλεντήσῃ στὸ Παρίσι».

Τὴ νύχτα, ὅταν κοιμήθηκαν τ' ἀφεντικά, ὁ Ὁνωρὲ, μετὰ μιὰ μποτίλια στὸ χέρι, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ταμία. Στους πατριώτες του κανεῖς πρέπει νὰ δέχῃ λίγη εὐγένεια. Ὁ ταμίας εἶχε πέσει κιόλας στὸ κρεβάτι. Ἡ βαλίτσα τοῦ ἦταν σὲ μιὰ γωνιά κλειδωμένη, μυστηριώδης, βαρεὶα ἀπὸ κάποιον θησαυρό...

— Θὰ σὲ κερᾶσω, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Ὁνωρὲ, μιὰ περίφημη ρακί, ἀπὸ δαμάσκηνα...

Ἐνα ποτηράκι... Δυὸ... Τρία... Ὁ Ὁνωρὲ ἔκανε πῶς ἔπινε κ' αὐτὸς. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ τέταρτο ποτήρι, καλινύχτισε τὸ φίλο του, ἔσβυσε τὸ φῶς, ἄφησε τὴν πόρτα μισανοιχτὴ κ' ἀποσύρθηκε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες, ὅταν εἶχε νὰ κἀν τίποτε ἄλλο, παρὰ ν' ἀνεβῇ ἀθόρυβα νὰ πάρῃ τὴ βαλίτσα καὶ νὰ γίνῃ ἄφαντος... Ἡ ρακὴ εἶχε ναρκώσει τὸν ταμία.

Ὁ Ὁνωρὲ ἔβγαλε τὴν ποδιά τοῦ γκαρσονιῶ, φόρεσε τὸ σακκάκι του, ἔκλειψε τὴ βαλίτσα καὶ ὄγῃ κε στὸν ἔρημο δρόμο. Εἶχε παῖξει τὴ ζωὴ του, τὴν τύχη του. Τί βαρεὶα πού ἦταν ἡ βαλίτσα τοῦ ταμία!

Στὴ γωνία, ἦταν μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου: ἡ ὁμορφὴ Μανόν. Ἦξερε τὸν Ὁνωρὲ, μὰ δὲν εἶχε μπόρεσει ποτὲ νὰ τὸν πλησιάσῃ. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν γόνεψε λιγάκι. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὥστόσο, ὁ Ὁνωρὲ τὴ χαιρέτησε.

— Ἐχεις λοιπὸν ἀπόψε λεπτὰ; τὸν ρώτησε, ἐμφανισμένη ἡ Μανόν.

— Ὁχι. Κι' ἀλήθεια, τὸ πρῶτ' ὁ Ὁνωρὲ εἶχε στείλει στὴ μητέρα του τὸ μηνιατικὸ του.

— Ἐ, μὰ τότε; ἔκανε ἐκείνη.

— Ἐχῶ κάτι καλύτερο... τῆς ἐξήγησε ὁ Ὁνωρὲ. Ἄν θέλῃς, ἔλα μαζί μου...

Ἡ Μανὸν δίστασε καὶ γέλασε. Τὶ παράξενος πού ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Ὁνωρὲ. Νὰ φύγουν μαζί; Γιὰ πού; Ν' ἀγοράσουν ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ νὰ ζήσουν μαζί; Μὰ τί; Εἶχε πάρει καμμιά κληρονομιά;

— Δικὴ σου εἶνε αὐτὴ ἡ βαλίτσα; — Μὴν τὴν ἀγγίξῃς! ἀγρύψεσε ὁ Ὁνωρὲ.

— Ἐ, νὰ, αὐτὸ ἦταν. Εἶχε κλέψει...

Ἡ ὁμορφὴ Μανὸν κρεμάσθηκε στὸ μπράτσο του κ' ἄρχισε νὰ τρώῃ μετὰ μάτια τῆς τὴ βαλίτσα. Θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἐκεῖ μέσα καμμιά μεγάλη περιουσία.

Μεσάνυχτα. Ἡ Μανὸν πῆγε τὸν Ὁνωρὲ σ' ἕνα μακρινὸ κ' ἀπόμερο ξενοδοχεῖον. Δὲν ἦταν ἡ πρῶτῃ φορὰ πού ἔκανε τέτοιου εἴδους ὑποπτες ἐπιχειρήσεις. Ἦταν μεγάλη τεχνίτρα σὲ κάτι τέτοια. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ὁνωρὲ κοιμόταν, ἐκεῖνη σὰν φεῖδι σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ντύθηκε ἀθόρυβα, πῆρε τὴ βαλίτσα κ' ἔφυγε, ἀφήνοντας τὸν Ὁνωρὲ στὸ βαθύ ὕπνο του.

Μὰ λίγο πιδὸ κάτω, ἕνας ἄνδρας τῆς ἔκανε νόημα νὰ σταματήσῃ. Ἦταν ἕνας παλιὸς φίλος τῆς. Ἐνας ἄνεργος. Ἡ Μανὸν τὸν πῆρε μαζί τῆς σ' ἕνα δωμάτιο. Ἦταν τόσο ἀπληροστῇ, πού συλλογιζόταν καὶ τὰ λίγα λεφτὰ πού θὰ κέρδιζε ἀπὸ ἐκείνη τὴν τυχαία συνάντησι. Ἐκανε μάλιστα καὶ κάτι πού ἦταν χειρότερο: Ὑπερφηνεύθηκε μετὰ τὸν πιδὸ ἀνόητο τρόπο:

— Ἐ, φίλε μου, σήμερον μπορῶ νὰ

σοῦ δώσω πῶς τὰ λεφτὰ σου! Στὴ μερα εἶμαι πλούσιος!...

Καὶ δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ στὴ βαλίτσα, ἐπρόσθεσε:

— Εἶνε γεμάτη χρυσάφι! Ὁ ἄνεργος γλώμισσε. Μ' ἕνα πῆδημα, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ φράζοντας τὸ σῶμα τῆς, τὴν στραγγάλισε.

Κι' αὐτὸς, κρατώντας τὴ βαλίτσα, ἄρχισε νὰ παραπατᾷ στὸν ἔρημο δρόμο, σὰν μεθυσμένος. Πού πάει; Δὲν ἔρεει... Κάθε τόσο ἐξαφανιζόταν σὰν φάντασμα μπροστὰ στοὺς χωροφύλακες. Φοβόταν τὰ πάντα. Ἀκόμα καὶ τὴ σκιά του. Ἦταν ὑπόπτος. Ὅπως ἦταν κακοντυμένος, κρατοῦσε στὸ χέρι μιὰ ὀλοκαίνουργια βαλίτσα. Κ' εἶχε μιὰ ἀγωνία!... Ἦθελε νὰ δῇ τί εἶχε μέσα ἡ βαλίτσα, μὰ ἦταν κλειδωμένη. Ὡστόσο δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβῃ στὴν περιέργειαν. Τράβηξε λοιπὸν γιὰ τὶς σκοτεινὲς προκυμαῖες τοῦ Σηκουάνα. Θὰ ἤθελε νὰ πάρῃ πίσω καὶ τὰ λεφτὰ του ἀπὸ τὴ Μανόν, μὰ τὸ ἔχασε. Ἐκεῖ, στὶς ἔρημες προκυμαῖες, θὰ ἔσπαγε τὴν κλειδαριά. Ἀσφαλῶς, ἡ βαλίτσα θὰ ἦταν γεμάτη χιλιάδικα. Ἐκτός ἀν ὁ «θησαυρὸς» ἦταν ἀπὸ τίτλους ἡ κοσμύματα. Ἦταν βαρεὶα... Τὶ ἐρωενία ὅμως!... Νὰ ἔχη μιὰ βαλίτσα γεμάτη χρυσάφι καὶ νὰ εἶνε νηστικός!...

Ὅταν ἔφθασε στὴν προκυμαῖα, κατέθηκε κοντὰ στὴν ὄχθη, τρύπωσε κατὰ ἀπὸ τὴν γέφυρα κ' ἔκανε νὰ σπάσῃ τὴν κλειδαριά.

— Ἐ, τί εἶνε αὐτό;

Τοῦ φώναξε τότε μιὰ θραυγὴ φωνή. Μιὰ σκιά ὄγῃκε ἀπὸ τὸ σκοτάδι, προχώρησε, χύμψε ἀπάνω του. Ὁ κλέφτης ὥστόσο εἶχε γερὰ μπράτσα κ' ἀντιστάθηκε. Ὁ ἄλλος τότε ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του. Μιὰ λυσσώδης πάλη, μιὰ μαχαίρι, ἕνα ἐξακρίσιασμα. Κι' ἔπειτα, ἕνα πῆδημα βυθίστηκε στὰ γερὰ τοῦ Σηκουάνα. Μὰ ὁ κλέφτης τῆς Μανόν, εἶχε ρίξει μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ μέσα στὴ νύχτα. Κι' αὐτὴ ἡ κραυγὴ, αὐτὸ τὸ οὐρλιασμα, ἀνησύχησε τοὺς ἀστυφύλακες πού περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ πέρα. Ἐτρεῖσαν λοιπὸν ἀμέσως κατὰ καὶ βρεθῆκαν μπροστὰ σ' ἕνα δολοφόνο, πού κρατοῦσε ἀκόμα τὸ ματωμένο μαχαίρι του καὶ μιὰ βαλίτσα!...

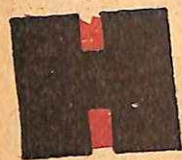
Τὸ πρῶτ', στὶς ἐννέα ἡ ὥρα, δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐπιθεωρητὰ παρουσιάσθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο πού εἶχε κατολῦσει ὁ ταξιδιώτης ἀπὸ τὴν Τουλούζα. Στὸ τιμῆμα εἶχαν σπάσει τὴν κλειδαριά τῆς βαλίτσας καὶ τώρα, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τὴν κορτάει κλειστή. Ὁ ἄλλος ἐξήγησε στὸν ξενοδόχο τί

Γλύστρησε σὰν φεῖδι ἀπὸ τὸ κρεβάτι...

Μιά άλληθινή, φρικιαστική ιστορία

Ο «βράχος του Σατανά»

Η ΣΑΝ μεσάνυχτα της 15 Δεκεμβρίου 1904 — άρχισε να μάς διηγείται ο καπετάν Σεβελλέκ, ένας τραγικός κι άσπρονάλλης θαλασσοδύκος — κ' η φουρτούνα είχε φτάσει πειά στο αγριώτερο σημείο της. 'Απ' τα ούράνια, έβρεχε «μέ το κανάτι», πού λένε. 'Ο θορρηάς ήταν παγερώτατος, σάν να έρχόταν κατευθείαν απ' τον πόλο, και περόνιαζε αμείλιχτα τὰ μουσκεμένα και θαλασσοδαρμένα κορμιά μας...

Τό μικρό άτμοκίνητο καράβι μου, χαροπάλευε μέσα στα πηχτά σκοτάδια της νύχτας, καθώς τὸ ρουφούσαν κάθε τόσο τὰ τερατώδη κύματα, γιά νά τὸ ξεράσουν άμέσως πάλι στην έπιφά-

είχε συμβῆ. Τά είχαν άνακαλύψει όλα. Τὸν στραγγαλισμό τῆς άμορφης Μανὸν πού είχε κλέψει τὸν 'Ονωρέ και τὴ δολοφονία τοῦ άνέργου πού είχε κλέψει τὴ Μανόν.

— Τέσσερες κλοπές και δύο φόνοι! Έκανε ὁ ξενοδόχος γουρλώνοντας τὰ μάτια του από τὴ φρίκη. "Α, τί ιστορία!...

Κατόπιν κ' οἱ τρεῖς τους άνέθηκαν στο δώμάτιο τοῦ ταξιδιώτου.

Έκείνος ξύπνησε, ξαφνιασμένος.

— Κοιμηθήκατε καλά; τὸν ρώτησε ένας από τούς άστυνομικούς.

— "Ω, πολὺ καλά... άπάντησε.

Κ' έπειτα, έριξε μιὰ ματιά στὴ γωνία τοῦ δωματίου και φώναξε:

— 'Η θαλίτσα μου;

— 'Εδὼ εἶναι! τοῦ εἶπαν οἱ άστυνομικοί. Δείξτε μας ὅμως πρῶτα τὰ χαρτιά σας!...

Τὰ χαρτιά του ἦσαν ἐν τάξει. Οἱ άστυνομικοί σήκωσαν τούς ώμους τους. Τόσες ιστορίες γιά τὸ τίποτε. Και με μιὰ κίνηση άηδία, ὁ ένας από αὐτοὺς πέταξε τὴ θαλίτσα στὴ θέσι της. "Ὅπως ὅμως ἦταν ξεκλείδωτη, άνοιξε κ' από μέσα ξεγύθησαν ἕνα σωρὸ άλλοπρόσαλλα πράγματα: έσώρρουχα, παληὰ παπούτσια, ἕνα καμινέτο, ἕνα σίδερο τοῦ σιδερώματος, λερωμένα κολλάρα...

Ὁ ταξιδιώτης χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Οἱ άστυνομικοί τοῦ έρριξαν μιὰ αὐστηρὴ ματιά κ' έφυγαν.

Ὁ ξενοδόχος τότε έμεινε μόνος με τὸν ταξιδιώτη. Κ' άξαφνα έγινε κατακόκκινος απ' τὸ θυμὸ του και δείχνοντας τὴν πόρτα, τοῦ φώναξε:

— Φύγε! Πήγαινε στο διάβολο!...

Κ' έπειτα, προσπάθησε νά βρῇ μιὰ κατάλληλη θρίσιν, γιά νά τοῦ τὴν πετάξει κατάμουτρα. Καί βρῆκε.

— Ψεύτη! τοῦ φώναξε με περιφρόνησι.

Ὁ άλλος έσκυψε ὁ κεφάλι, ντροπιασμένος. "Επειτα, όταν έμαθε τὴν περιπέτεια τῆς θαλίτσας του, κόντεψε νά τρελλαθῇ!...

ΠΙΕΡ. ΝΤΟΜΙΝΙΚ

νεῖα τῆς λυσσασμένης θάλασσας. Τά πανιά και τὰ ξάρτια, τὰ είχε καταπιῇ ἡ θάλασσα. Ὁ ἑλικας είχε σπάσει τὰ τερατώδη κύματα, ὀρμώντας μέσα στο φουγάρο, είχαν σῶσει τὶς φωτιές τῶν καζανιών, κ' είχαν μισοπλημυρίσει τὰ άμπάρια κάτω...

Δηλαδή, με λίγα λόγια, ἡ θέσι μας ἦταν κρίσιμη, θανάσιμα άπελπιστική!

Δέν ήξερα ποῦ ακριβῶς θρискόμαστε. Ἐπίσης δέν μπορούσαν νά με φωτίσουν γι' αὐτὸ οἱ δυὸ ναῦτες μου — ὁ "Υθ Κινιού, κ' ὁ Ζάν Τρανουέζ — πού ἦσαν θαλασσοδύκοι σάν κ' έμένα. "Αν πῆς δὲ και γιά τὸ μούτσο τοῦ καραβιοῦ μου, τὸν Πιέρ Μουστέ, — κείνος δά ἦταν πού είχε ξετρελλαθῇ τελείως απ' τὸν τρόπο του, και δέν ήξερε τί τοῦ γινόταν...

Ξαφνικά, εκεί μπροστά μας, και μέσα στο πηχτοσκοτεινισμένο και κολασμένο πέλαγος, άντικρύσαμε ἕνα φῶς πράσινο. Μακρυνὸ ἦταν... Κοντινὸ ἦταν, αὐτὸ τὸ εὐλογημένο φῶς;... Δέν ήξεραμε, ακριβῶς: Μὰς είχε τσάκισι ἡ σαρανταοχτάωρη φουρτούνα, ἡ βροχή, ὁ λυσσασμένος άνεμοδαρμός, και μοιάζαμε κ' οἱ τέσσερές μας σάν κοιτόπουλα ζαλισμένα από κρασί!...

— Κρρρ!... Μπούθθθ!...

"Ενα τρίξιμο άνατοχιστικό κ' άφάνταστα δυνατό, μάς έξσχιζε άξαφνα τὰ αὐτιά. Ἐπακολούθησε εὐθὺς αἰέσως ἕνας γδοῦπος, τρομερός σάν νάπεφταν σαράντα άστροπελέκια. "Ενα τίναγμα τερατώδες τοῦ φτωχῷ καραβιοῦ μου, μάς συγκλόνισε με άπερίγραπτη θιασιότητα ὅλους, και μάς τίνωξε έξω στα μαῦρα νερά τῆς θάλασσας.

"Ω, τὸ φτωχὸ μου κ' άγαπημένο καράβι!... Εἶχε χτυπήσει άπάνω σὲ κάποιον ὑπολοῦ θράχο, γερά στερεωμένον καταμεσῆς στὴ θάλασσα κ' είχε συντριβῇ σὲ άμέτρητα θλιβερά κομμάτια!

"Ὅσοσο, συνεπαρμένος απ' τὰ ματωμένα κύματα, παράτησα παρευθὺς τὶς κλάψες και τὰ μοιρολόγια. Κινδυ-

νεύαμε κ' οἱ τέσσερες, ἡ νά ρουφηχτοῦμε άμέσως απ' τὸ άφρισμένο πέλαγος, ἡ νά μάς συντριψουν κ' έμάς τὰ κύματα άπάνω στοὺς θράχους τοῦ σκοπέλου...

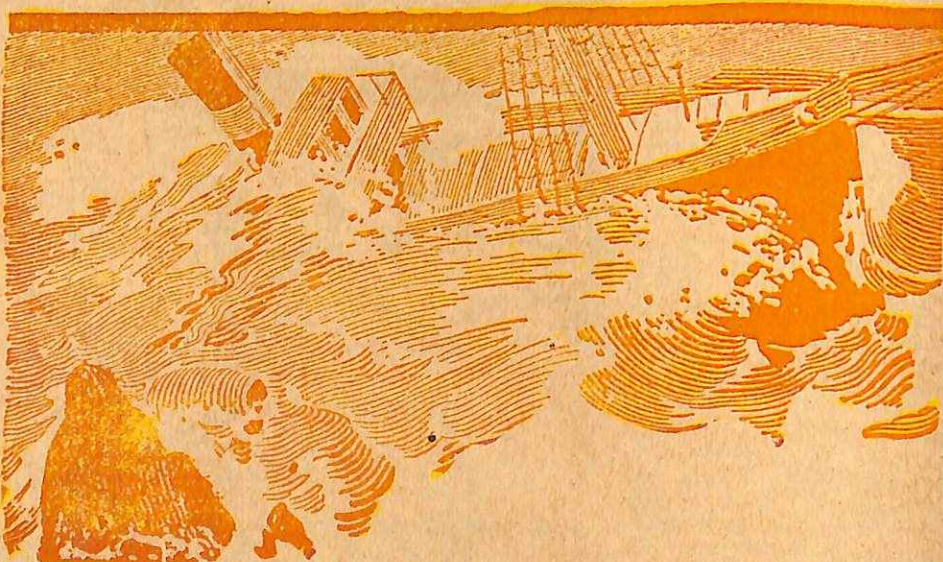
Γι' αὐτὸ, με άπελπισμένες προσπάθειες, και μισοπεθαμένοι απ' τὴν εξάντλησι, νικήσαμε τὸ μούδιασμα τῶν παγωμένων μας κορμιῶν και κολυμπήσαμε γοργά και δυνατὰ πρὸς τὸν θράχο. Μιά λάμψι πράσινη, ἕνα φῶς μυστηριώδες — πού δέν μπορούσαμε άκόμα νά δοῦμε άπό ποῦ έρχόταν — φώτιζε τὸ δρόμο μας.

Και σὲ λίγο, άφοῦ εἶδαμε κυριολεκτικῶς τὸν χάρο με τὰ μάτια μας πολλές φορές, νοιώσαμε έπιτέλους τὰ πόδια μας νά πατοῦνε σὲ στεριά: Πατούσαμε πειὰ στὶς άπόκρημνες πλαγιές τοῦ ἰδιοῦ αὐτοῦ θράχου, επάνω στὸν ὁποῖο χτύπησε κ' έγινε συντρίμια τὸ φτωχὸ μου καράβι!

Μὲ γρηγοράδα πού τὴ δυνάμωνε άφάνταστα ὁ κίνδυνος, σκαρφαλώσαμε πὺ πάνω στὴν πλαγιά τοῦ μεγάλου εκείνου θράχου. Λίγη άργοπορία άκόμα, και θά μάς γάντζωναν ξανά τὰ κύματα, γιά νά μάς ξανατινάξουν πάλι μέσα στο άγριεμένο πέλαγος...

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, μάς φώτιζε διαρκῶς τὸ μυστηριώδες εκείνο πράσινο φῶς, τὸ ὁποῖο ὥστόσο δέν μπορούσαμε άκόμα ν' άνακαλύψουμε άπό ποῦ προερχόταν, και τὸ ὁποῖο φώτιζε τὴν ὁμίχλη γύρω μας και τὴ βροχή, με μιὰ πρασινωπὴ κ' άχνὴ άνταύγεια...

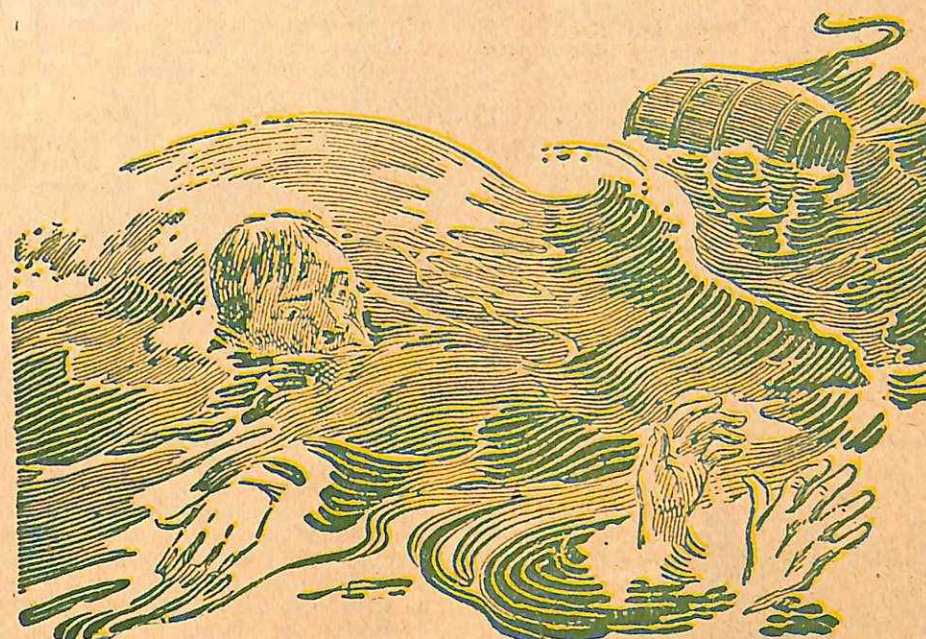
Σίγουροι πειὰ απ' τὶς έπιθέσεις τῶν φριχτῶν κυμάτων, ζαρώσαμε σὲ μιὰ μισοανοιχτὴ κοιλότητα τοῦ θράχου, καλά προφυλαγμένοι απ' τὸν άέρα. Στριμωχτήκαμε ὅσο πιὸ σφιχτὰ μπορούσαμε, ὁ ένας κοντὰ στὸν άλλον, μήπως και ζεσταίνοντουσαν λιγάκι τὰ ἔρρημα, τὰ πονεμένα κορμιά μας. Καί τέλος, ἡ κούρσις ἡ άγρια, κ' ἡ εξάντλησις πού μάς είχε κατακουρελιάσει, έκλεισαν τὰ θωρεῖά μας θλέφαρα και

Τὸ καράβι είχε χτυπήσει πάνω σὲ κάποιον θράχο

Τοῦ Ζώρζ Τουντουῆς

ΕΛΛΑΣ

Κολυμπήσαμε γοργά και δυνατὰ πρὸς τὸ θράχο

μάς έστειλαν ἕναν ὑπνο παρήγορον κ' άνακουφιστικόν...

* * *

"Ηταν χαραυγὴ, όταν άνοιξαμε τὰ μάτια μας, παγωμένοι απ' τὸ πρῶνὸ άγιάζι, μούδιασμένοι, πουντιασμένοι. Ἡ θάλασσα είχε μισογαληνέψει, γύρω μας, και μονάχα ὁ οὐρανὸς ἦταν άκόμα σκεπασμένος με σύννεφα θαλαρεία και μαῦρα.

Πεταχτήκαμε ὅλοι μας ὀρθοί, και τινάξαμε τὰ κορμιά μας γιά νά ξεμυδιασούν. Ἡ πείνα θέριζε τὰ σπλάχνα μας, κ' ἡ δίψα έκαγε τὰ φλογισμένα απ' τὴν άλμύρα τῆς θάλασσας χεῖλιά μας. Μηχανικά κυττάξαμε γύρω μας γιά κανένα στρείδι, ἡ γιά κομμιὰ πεταλῶδα: "Επρεπε πρῶτα νά φάμε κάτι και νά δροσιστοῦμε κ' ὕστερα νά εξακριβώσουμε ποῦ θρискόμαστε, και με τί τρόπο θά γλυτώναμε απ' τὸ θραγῶδες εκείνο μικρονῆσι...

Σκορπίσαμε δεξιά κ' άριστερά, ψάχνοντας γιά μιὰ ὁποιαδήποτε πρόχειρη τροφή...

Κι' άξαφνα, μιὰ άγρια, μιὰ άνατριχιαστική και σπαραγτική κραυγὴ, έσχισε τὴν ὕψη κ' άραιή ὁμίχλη γύρω μας:

— "Ααα!... Στὸ «βράχο τοῦ Σατανά» θρискόμαστε!... Νά, και τὸ πράσινο φανάρι!... "ὦωωω, δυστυχία μας!

Θεέ μου, ποῖος μούγκριζε, ποῖος οὐρλιαζε έτσι πένθιμα και σπαραχτικά;

Κύτταξα ψηλά, πρὸς τὴν άνηφορία τοῦ θράχου, από ὅπου έρχόντουσαν αὐτὲς ἡ κραυγές. Κοντὰ μου στεκόντουσαν και κύτταζαν έπίσης πρὸς τὰ εκεί ξαφνιασμένοι οἱ δυὸ ναῦτες μου "Υθ Κινιού και Ζάν Τρανουέζ.

Κ' εἶδαμε τότε κ' οἱ τρεῖς μας τὸν νεαρὸ Πιέρ Μουστέ, τὸν μούτσο τοῦ καραβιοῦ μου δηλαδή, νά στέκεται έξαλλος κει πάνω, κίτρινος σάν κερί από άνέκφραστον κ' άνεξήγητο τρόμο, και νά οὐρλιάζει άκατάπαυστα και πένθιμα:

— "Ααα!... Νά, ὁ καταραμένος «βράχος τοῦ Σατανά», με τὸ πράσινο φανάρι του!... Νάτος!...

Σὲ κάθε άλλη περίστασι, θά νοιώ-

θαμε άσφαλῶς μιὰ άπειρη χαρά. "Ὁ «βράχος τοῦ Σατανά» αὐτὸς, ἦταν ἕνας θραγῶδης σκόπελος. Κ' άπειχε μόλις τρία μῖλια απ' τὴν άκτή, απ' τὸ ἴδιο τὸ χωριό μας, τὸ ὁποῖο ὅμως δέν μπορούσαμε άκόμα νά ξεχωρίσουμε έξ αἰτίας τῆς ὁμίχλης!

Και τί ἦσαν τρία μῖλια γιά μάς τούς ναυτικούς;... "Ενα άπλούστατο κολυμβητικὸ παίχνδι, και τίποτα περισσότερο. Ἐπίσης, τώρα καταλαβαίναμε κ' από ποῦ προερχόταν τὸ μυστηριώδες εκείνο πράσινο φῶς κ' ἡ πρασινωπὴ άνταύγεια τῆς νύχτας: Προερχόταν απ' τὸν αὐτόματο πράσινο και μικρὸ φάρο, ὁ ὁποῖος θρискόταν ταιμντοχτισμένος άπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ θράχου. Κι' από άνοιχτὰ στὴ θάλασσα, φαινόταν τὸ πράσινο μικρὸ φῶς τοῦ φάρου. Κοντὰ ὅμως, και στοὺς πρόποδες τοῦ θράχου, δέν μπορούσε κανένας νά τὸ διακρίνῃ, γιὰτὶ τὸ κρυβαν ἡ ὀγκῶδεις και ξεπεταχτές κ' άποκρημνες πλαγιές.

Καραθοσοκισμένοι λοιπὸν και νομίζοντας ὡς τότε ὅτι εἴμαστε πεταγμένοι σ' ἕνα άγνωστο θράχο καταμεσῆς στὴ θάλασσα, δέν χαρήκαμε ὥστόσο, μαθαίνοντας έτσι άπρὸσδόκητα σὲ τί εὐνοϊκὸ μέρος μάς είχε ρεῖ ἡ μοῖρα. Νά, ὁ τρόμος κ' ἡ φρίκη πού νοιώθαμε στὶς κραυγές και στὸ άντίκρυσμα τοῦ ξετρελλαμένου μούτσου, δέν μάς άφησε νά χάσουμε γιά τὴν άνέλπιστη σωτηρία μας...

— Παναγία Δέσποινα, ὦρθαί μας! ψιθύρισε πλάι μου ὁ Τρανουέζ, χλωμός και κάνοντας τὸ σταυρὸ του. Τί έπαθε ὁ Μουστέ, και οὐρλιάζει έτσι πένθιμα;...

— Και τί σάν θρискόμαστε στο «βράχο τοῦ Σατανά»; ψιθύρισε έπίσης κίτρινος από δεισιδαιμόνια τρόμο, ὁ ναύτης Κινιού. "Αντί νά μούγκριζῃ σάν θρискόλακας, αὐτὸς ὁ άναθεματισμένος μούτσος, θάπρεπε νά πετῇ απ' τὴν χαρά του, κ' αὐτὸς κ' ὅλοι μας. Δέν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα. Παναγία μου Μεγαλόχαρη, νά νομίζῃς τὸν έαυτὸ σου πεταγμένον άπάνω σ' ἕνα θράχο, διακόσια μῖλια ἴσως μακριὰ απ' τὴ

στεριά, και ξαφνικά νά θλέπῃς, ὅτι μονάχα τρία μῖλια απέχεις, και μάλιστα απ' τὸ ἴδιο τὸ χωριό σου!

"Εντωμεταξύ εγὼ, βουδὸς κ' άνατριχιασμένος, περιωριζόμουν νά κάνω τὸν σταυρὸ μου, και νά κυττάω με τρομαγμένα μάτια τὸν έξαλλο μούτσο μου.... Κι' έντωμεταξύ πάλι, με πόδια λυγισμένα εκείνος και με πρόσωπο νεκροῦ, εξακολουθοῦσε διαρκῶς νά χειρονομῇ και νά μούγκριζῃ:

— "Ααα!... "ὦωωω!...

Κύτταξα τούς δυὸ συντρόφους μου άξαφνα, σάν κάποια ἰδέα νά μου ἤρθε στο μυαλό. Και με φωνὴ θλιμμένη εἶπα:

— Τὸ καῦμένο τὸ παιδί!... Σάλεψαν τὰ μυαλά του φαίνεται, με τὶς κακουχίες πού περάσαμε!

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ τρόμος κ' ἡ δεισιδαιμονία, έπαψαν νά πιέζουν τὰ στήθη μας με τὸ διαβολικὸ τους θάρος. Ἀλλά μιὰ θλίψι καυτερὴ συγχρόνως, άρχισε νά δαγκωνῇ τὴν καρδιά μας. Τί τὰ θέλεις, κύριέ μου;... Δέν εἶνε δά μικρὸ πρᾶγμα, νά τρελλαθῇ έτσι στα καλά καθούμενα ἕνα ρωμαλέο παλληκάρι εἰκοσθέντε χρόνων, με τὸ ὁποῖο έφαγες κυριολεκτικῶς ψωμί κ' άλάτι ἐπὶ κάμποσα χρόνια, άπάνω στὴν ὑπουλη κ' άστατη ράχι τῆς θάλασσας!

Πλάι-πλάι λοιπὸν κ' οἱ τρεῖς μας, έτοιμοι νά δακρύσουμε απ' τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ δυστύχημα, άρχίσαμε νά πλησιάζουμε πρὸς τὸν σκαρφαλωμένο άπάνω στὴν πλαγιά μούτσο, ψιθυρίζοντας με συμμόνοια:

— "Ε, Μουστέ!... Μά τί έπαθες, παλληκάρι μου;... "Ελα, ἡσύχασε πειά... Μὴν κάνῃς έτσι!

Μά παρευθὺς ἡ λαλιά μας πάγωσε στα λαρύγγια μας. Ὁ μούτσος, θλέποντάς μας ν' άνεβαινούμε, πῆρε μιὰ έκφρασι καταχθονία, αληθινὰ διαβολική. Τρόβηξε τὸ ναυτικὸ στυλέττο απ' τὴ μέση του, άνοιξε τὰ μπράτσα του διάπλατα — σάν νάθελε νά μάς φράξῃ τὸ δρόμο — και μούγκρισε με άπαίσια φωνή:

— Μήνῃ!... Μὴν άνεβαίνειτε άπάνω στο φανάρι... Εἶνε καταραμένος απ' τὸν άρχισατανά τὸν ἴδιο!... Μακριὰ κ' από μένα... Εἶμαι κ' εγὼ καταραμένος!

Τὸν κυττάξαμε, τρέμοντας άθελά μας. Ἡ τρέλλα του μιὰς φαινόταν έπικίνδυνη πειά, τόσο γιά τὸν ἴδιο ὅσο και γιά μάς.

— "Ε, παιδί μου Πιέρ! τοῦ ξαναφώναξα. Πυρετὸς σ' έπιάσε και παραμύλας;

Κι' έκανα νά τὸν πλησιάσω περισσότερο, νοιώθοντας κόμπο στο λαιμό μου απ' τὴ θλίψι.

— Μή, καπετάνιε! οὐρλιασε και πάλι πιὸ στυγνός, ὁ Μουστέ. Μὴν άνεβαίνῃς εκεί πάνω... Εἶνε θρискόλακας εκεί... Εἶνε... εἶνε ὁ χτίστης "Εσπρί λὲ Μπρά!... Τὸν θυμάστε;... "Ε, εγὼ τὸν σκέτωσα λοιπὸν πρὸ δυὸ χρόνων, εκεί πάνω...

— Εἶσαι τρελλός, Μουστέ! πετόχη! κε κ' εἶπε τότε, ὁ Κινιού πλάι μου. Δέν ξέρεις τί λές... "Ελα νά ἡσυχάσῃς, παλληκάρι μου...

— Δέν εἶμαι τρελλός, σὰς λέω! φώναξε με σπαραγτικὴ φωνὴ τώρα, ὁ εὐστυχος μούτσος. Μονάχα, εἶμαι ἕνας καταραμένος δολοφόνος!... "Ω, Θεέ μου, πού μ' έρριξε ἡ ὀργή σου άπόψε;

"Ανατριχιάσαμε ὡς τὸ μεδούλι τῶν

κοκκάλων δλοι μας, απ' τόν πένθιμο και σπαραχτικό τόνο της φωνής του. Είδαμε δάκρυα χονδρά, να κυλούν άφθονα στα θειαφοκίτρινα και στυγνά μάγουλά του. Θυμόμαστε πραγματικά, ότι ο νεαρός Έσπρι λε Μπρά, ο μοναδικός εκείνος χτίστης του παρόδικου χωριού μας, είχε εξαφανιστή μυστηριωδώς πρό διετίας — όταν ακόμα έχτιζε με τσιμέντο τον μικρό αυτόν φάρο του «Βράχου του Σατανά» — χωρίς να μαθευτή κατόπιν, τί είχε απογίνει.

Και νά τώρα, ποι' ο μούτσος του καραβιού μου, κατηγορούσε τόν εαυτό του ως δολοφόνο του Έσπρι λε Μπρά! Και νά τώρα, πού πετώντας μακριά τόν φοβερό στίλεττο του, και λυγίζοντας τόν κορμί του απ' τόν θάρος των φριχτών τύψεων του μιάς ολόκληρης διετίας, άρχισε νά βογγάει και νά μάς λήη άργά-άργά και λυπητερά, ένώ έμεις πετρωμένοι, έκθαμβοι από κατάπληξι, τρέμοντας σύγκορμοι άθελά μας από άνατριχίλα, ακούγαμε τήν έξής διαβολική και κατασθηνία διήγησί του:

— Καπετάνιε μου... σύντροφοι... συγχωρέστε με από τώρα, γιά όσα κολασμένα πρόκειται ν' ακούσετε!... Δυό χρόνια τώρα, έκρυβα θαθεία στην ψυχή μου τόν θαρύ και ματωμένο μυστικό μου... Νόμιζα, πώς τόν είχα θάψει καλά πειά, και πώς θά τυραννιόμουν μονάχος μου απ' τήν τύψη, δίχως τούλάχι στον νά μάθουν άλλοι ότι τά χέρια μου ήσαν αίματοβαμμένα από ανθρώπινο αίμα, κι' έτσι είχα πάρει στό λαιμό μου μιά ανθρώπινη ψυχή!

»Όλοι σας ξέρετε στό χωριό μας τήν άμορφη Φάικ, τήν κόρη του μιλωνά Μενέζ... Αυτό λοιπόν τόν λουλουδιστό κορίτσι, τόν αγαπούσαμε θαθεία ο Έσπρι λε Μπρά κι' εγώ... Η τσαχπία ή Φάικ όμως, έπαιζε και με τούς δύο μας, όπως έπαιζε με τή μικρή της κούκλα... Μας ξετρέλαινε κάθε μέρα με τίς τσαχπινίες της... Δεν μπορούσε νά διαλέξει, ποιόν προτιμούσε απ' τούς δυό μας... Ίσως πάλι νά μπορούσε, αλλά νάθελε νά μάς κοροϊδεύη, ή άναθεματισμένη!

»Έτσι κυλούσε ο καιρός, μαρτυρικός γιά μάς τούς δυό, και διασκεδαστικός γιά κείνην... Τότε, εγώ θέλησα επιτέλους, νά ξεμπερδέυω μιά γιά πάντα, απ' τόν ξεροτηγάνισμα αυτό... Ο Έσπρι λε Μπρά, έτυχε — τότε άκριβώς — νά πάρη με μεροκάματο, τόν χτίσιμο τού μικρού φάρου άπάνω σ' αυτόν έδω τόν θράχο... Μιά ήμέρα λοιπόν, μπήκα στή θάρκα μου κ' ήρθα δω πάνω νά τόν βρω, και νά ξεξηγηθώ μαζί του... Τόν πέτυχα νά χύνει νερούλιαστό τσιμέντο, μέσα στή μεγάλη τρύπα πού είχα σκάψει γιά τόν θεμέλιο τού φάρου... Είπαμε πολλά... Συκυλοβριστήκαμε... Τούδωσα μιά γροθιά κατάμουτρα, και τού άνοιξα τόν ρουβούνι... Κι' ένώ έκείνος, ζαλισμένος, σκούπιζε τά σίματα απ' τόν πρόσωπό του, τού φώναξα με λύσσα: «Αφήνες δική μου, ολόδική μου, τή Φάικ»;... Ο Έσπρι λε Μπρά, όμως, με θλαστήρισε ξετρελλαμένος... Μιαύ πέταξε ένα θαρύ σφυρί, και με χτύπησε κατάστικθα... Απ' τόν πόνο μούγκρισα σάν λύκος... Και χτυπώντας τον μ' ένα εύλο στό κεφάλι, τόν ζάλισα και τόν ξάπλωσα κατάχαμα!

Έδω δ δύστυχος μούτσος μου, ακούπιζε τόν ιδρώτα της αγωνίας του απ' τόν κίτρινο μέτωπό του. Και με φωνή πού λυπητερή, έξασκολούθησε: — Τού έδωσα παρθεύς τά μπράτσα

άπάνω στό κορμί του, σφιχτά... Τόν σήκωσα ύστερα όρθόν και τόν έρριξα μέσα στή θαθεία τούπα, τή μισογεμάτη με τόν νερούλιαστό τσιμέντο...

»Κι' άρχισα νά περιμένω... Τόν τσιμέντο σφίγγόταν αιγά-αιγά, γινόταν πύο στερεό, και πάγωνε... Άλλά συγχρόνως, ξυπνούσε πονώντας απ' τήν πίεσι γύρω του, κι' ο μισοχωμένος σ' αυτό άντεραστής μου... Τέλος, με φρίκη άπερίγραπτη κατάλαβε, ότι ήταν αίχμα-λωτος πειά τού σχεδόν πηγμένου τσιμέντου, και θαμένος ζωντανός απ' τά πόδια του ως τή μέση!

»Αρχισε, τότε, νά ουρλιάζει και νά κλαίει... 'Αμείλιχτος εγώ, σωστός σατανάς, τόν ρώτησα: 'Μου δίνεις τή Φάικ';... Μου άπάντησε με αγωνία, γιατί τόν πήξιμο πειά τού τσιμέντου τούσφιγγε

Τράβηξε τόν ναυτικό στίλετο απ' τή μέση του και μούγκρισε...

φριχτά τήν κοιλιά και τά πλάγχνα, και τούκοβε τήν άναπνοή: «Πάρτην, καταραμένη... Σού... τή... χαρίζω... γιά...»

»Δέν μπόρεσε νά πη άλλα λόγια, παρά μονάχα τόν πρόσωπό του έγινε μαυρόχλωμο απ' τόν πόνο, και τά μάτια του πετάχτηκαν έξω απ' τίς κόγχες... Αμέσως ένοιωσα τόν φρικαστικό μου έγκλημα... 'Αρπαξα ένα θαρύ σφυρί, κι' έναν θαρύ λαστό, κι' άρχισα νά χτυπάω τόν τσιμέντο... Άλλοι τσάπα-ζα, κι' άλλοι κατάφερα νά τόν βγάλω μ' ένα γερό μυστήρι... Μά ήταν άργά πειά, ο φτωχός Έσπρι λε Μπρά, είχε ξεμυχήσει από άσφυξία κι' από άνείπωτους πότους, έξ αιτίας τού σφιγματος τού τσιμέντου γύρω απ' τόν συντριμμένο κορμί του!

»Γιά νά κρύψω τόν έγκλημά μου, πέταξα τόν φτωχό και πολυθασανισμένο κι' άμυχο κορμί του απ' τόν ύψος τής κορυφής τού θράχου, κάτω στήν ταραγμένη θάλασσα... Ποιός ξέρει σέ ποιά έρημική άκρογιαλιά, τόν έρριξαν τά κύματα... 'Η, ποιός ξέρει, ποιά λάμα-γα ψάρια χόρτασαν απ' τόν άδικοσκοτωμένο έκείνο κουφάρι... Κανένας δέν έμαθε τίποτα ποτέ!...

»Σάν τρελλός, ταχτοποιήσα κατόπιν τά πράγματα κεί πάνω... 'Ερριξα κι' άλλο νερούλιαστό τσιμέντο μέσα στήν σκαμμένη τρύπα, κι' έτσι έκρυψα τά ίχνη των προηγούμενων ένεργειών μου...

Ο Έσπρι λε Μπρά εξαφανίστηκε μυστηριωδώς... Μά ή τσιμεντόχτιστη θάσι τού φάρου ήταν έτοιμη πειά, και κανένας δέν πολυσκοτίστηκε γιά τά παπέρα: 'Όμως ο Θεός είνε Θεός, και δέν ξεχνάει ποτέ Του!... Η ψυχή τού Έσπρι λε Μπρά είνε κεί πάνω στό φανάρι... Με περιμένει από χρόνια, γιά νά μ' έκδικηθί... Κι' ο δικαίος Θεός μ' έρριξε έδω άπόψε, γιά νά πληρώσω με τή ζωή μου τήν άδικοκαμένη ζωή τού άτυχου άντεραστού μου!

Δάκρυα και λυγμοί πικροί, διαδέχτηκαν τά τελευταία λόγια τού Πιερ Μουστέ. 'Εμείς οί τρεις άλλοι, κομπιασμένοι, κι' άνατριχιασμένοι απ' όσα άφάνταστα ακούσαμε, τόν κυττάζαμε βουβοί, μήν ξέροντας τί νά πούμε και πώς νά φερθούμε...

Και, ξαφνικά, πριν προλάβη κανένας μας νά κουνηθί και στό παραμικρό, μιά έξαψη παροξυσμού ξετρέλλανε ολότελα τόν μισότρελλο μούτσο... 'Εβγαλε μιά γοερή και σπαραχτική κραυγή... και με τόν κεφάλι πρós τά κάτω, έπεσε απ' τόν ύψη πού θρισκόταν κάτω στα τραχεία θράχια κι' έγινε κομμάτια!...

ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΕΣ ΨΕΥΤΙΕΣ

Δυό νεαροί Μαρσεγιέζοι, ο Μαρριούς και ο Όλιβ, περπατούνε στή Καναβιέρα, χαζεύουν και φλυαρούν.

— Λοιπόν, αγαπητέ μου, λέει ο Μαρριούς στον φίλο του Όλιβ, εγώ τόν σπíti μου τόχω χτίσει κοντά σ' ένα μέρος πούχει ήχώ περίφημη, σπουδαία... Μόλις έβγ απ' τόν παράθυρο και φωνιάξω, ή φωνή μου επαναλαμβάνεται 65 φορές... Νά! Χτές τόν θράδυ, μόλις άπόφαγα, βγήκα και φώναξα: «Μαρριούς, έφαγες καλά;» και ή ήχώ μου τόν επανέλαβε 65 φορές!...

Ο Όλιβ, σκέπτεται λιγάκι και λέει:

— Αυτό δέν είνε τίποτα!... Πρέπει νά ίδης τήν ήχώ πού έχει τόν δικό μου σπíti και θά φρίξης... Αυτό μόνο σού λέω: Δέν επαναλαμβάνει μόνο τή φωνή μου, αλλά μου χρησιμεύει και γιά έμπνηθύρι!...

— Γιά έμπνηθύρι;

— Βέβαια! Νά, κάθε θράδυ πού θά πέσω νά κοιμηθώ άνοιγω τόν παράθυρο και φωνιάζω: «Όλιβ... Αδριο τόν πρωτ νά ξυπνήσης στίς 6...». Και τήν άλλη ήμέρα, πρωτ-πρωτ, στίς 6 άκριβώς, ή ήχώ μου λέει: «Όλ'έ... Όλιβ... Έξη ή ώρα... Σήκω... Σήκω!»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΜΑΔΑ

Ένα ζωντανό πυροτέχνημα. Η αυτοκτονία της Χρυσούλας Χαμλατζή. Η σκοπευτική δεινότης τού Καμπούρη. Τροχοφόρων συγκρούσεις και τσακίσματα. Τά τρίδυμα της κ. Έλευθερίας. Οί παραβάται των Δέκα Έντολών, κλπ. κλπ.

Είπαμε ότι ή γυναίκα είνε πλάσμα άκατανόητον και έκκεντρικόν όχι μόνον εις τās επιδιώξεις της εις τήν ζωήν, αλλά και εις τήν επιδίωξιν της ευρέσεως τού που θανάτου. Και άποδείξεις, ότι ή εκ Δράμας Χρυσούλα Προδόμου Χαμλατζή, αποφασίσα να θέση τέρας εις τή ζωή της, αντί νά αναζητήση ένα ήρεμον και κατά τόν δυνατόν γλυκύν θάνατον, έπροτίμησε νά μεταβληθί εις... καίμενον πυροτέχνημα, κατά τήν Μεγάλην Παρασκευήν, ίσως διά νά φωτίση τήν... περιφοράν των Έπιταφίων. Ίδου ή σχετική είδησις, όπως τήν αποσπώμεν από έφημερίδα τής Δράμας, τηρουμένης αδυσίαν τήν σήνταξιν, μετ' όλων των απολύτων ονομαστικών πού τήν συνοδεύουν:

«Τήν 19-4-36 βαρυνθείσα τήν ζωήν της, άφήσασα όφανά τά τέρα τέκνα της, ηυτοκτόνησε ή τριακονταετής Χρυσούλα Προδόμου Χαμλατζή, άλειφθείσα με υνόνισμυα και θέσσα πυρ εις τά ένδύματά της, μεταβληθείσα εις τραγικόν πυροτέχνημα και άποθανούσα άπαυθρικωθείσα».

Η κατωτέρω είδησις, πού αποσπώμεν από τήν «Έπαρχιακήν» Λαμίας, μόνον εις τās τερατολογίας τού περιφήμου βαρώνου Μυχάουζεν θά είχε θέσιν. Έπιοιτοίς προέχεται από τόν επίσημον δελτίον τής 'Ανωτάτης Διοικήσεως Χωροφυλακής Στερεάς Ελλάδος και έγραφή ως έξης εις τήν ως άνω έφημερίδα:

«Τηλεγραφοῦν ἐν Κορίνθῳ ὅτι ὁ ναυχόμενος διὰ τήν σκοπευτικὴν του ἱκανότητα κ. Νικόλαος Καμπούρης, ἐξελθὼν εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ κνηρίον... ἐσημείωσε διάναν, φονεύσας δι' ἐνὸς πυροβολισμοῦ τὸν Νικόλαον Φρυδάν, ὃν ἐξέλασεν ὡς... θήραμα... Ὁ... ἀξυδεγέ- κέστατος αὐτὸς καὶ μόνον κατ' ὄνομα Καμπούρης κνηρὸς, δσφρανθεὶς τὸ κνηρίον πού τὸν ἀνέμενεν ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, ἐτραπή εἰς φυγὴν καί... κα- ταζητεῖται».

Από τήν έφημερίδα «Παροῖς» τού Πύργου τής 15ης τρέξ. άντιγράφουμε τήν παρακάτω είδησιν υπό τόν τίτλον: «Ποδήλατον κατ' αυτοκινήτου»:

«Τήν 9ην εσπερινήν τής χθές, ποδήλατον τού όποιου επέβαιναν οί Νικόλαος Καλούδης, έπέπεσε μετ' όρουξ εις τήν διασταύρωσιν των δδων Γηροκομείου και Μπάσσης κατά τινος εκ Γηροκομίου προσοχομένου αδυνομήτου ταξί, οδηγου- μένου υπό τού σωφέρ Σπ. Δράκου, ώ- σάν νά εξήτει νά τόν συντρίρη, ενδικού- μενον διότι έπαισισε τήν δόξαν του. Τό άποτέλεσμα τής συγκρούσεως ήτο ότι τόν... άφρον ποδήλατον υπέστην ότι... αὐτόν επιπόμενον κατά λίθον. Τό ετύχημα είνε

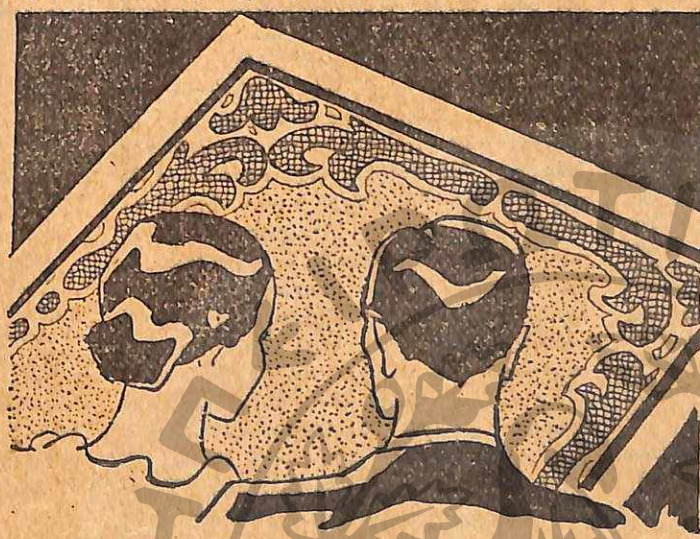
ότι τό... άπονενομήνον διάστημα τού πο- δηλάτου, δέν επλήρωσαν ο άνεσάτης του και ο οδηγός τού ταξί, ότινες ούδέν έ- παθον».

Χαράς Έθαγγέλια! Οί οδυρόμενοι διά τήν τύχην τής φυλής, λόγω τής τάσεως των Έλληνίδων ν' άποφεύγουν τήν παι- δοποιάν, ές παρηγορηθόν από τόν κα- τωτέρω ενάρετον άγγελια τού «Φωτός τής Θεσσαλονίκης»:

«Είς τόν χωρίον Παθενών τής Χαλκι- δικής, ή Έλευθερία Καλαϊδή, έλευθερω- θέισα μετά πολυώδυνον τοκετόν, έτεκε τριδύμα άρτεμειστάτα και ευρωστότατα. Η μητηρ και τά νεογνά έχουσιν άρι- στα».

Σιδηροκέφαλα, λοιπόν!

Φαίνεται ότι αι έπαρχία έχον βάλει όλα τούς τά δυνατόν νά υπερβάλουν σέ προοδευτικότητα άντιλήψεων τούς κα- τείκους τής πρωτεύουσας, έφ' ω και τά

έγκλημα εις αυτάς πολλαπλασιάζονται, φθάνοντα και μέχρι παροκτονιών, παρά τήν ρητήν έντολήν «Τίμα τόν πατέρα σου και τήν μητέρα σου...» Ίδου τώρα αι σχετικαί είδησεις:

«ΘΑΡΡΟΣ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ, 15-4-36 «Ο άστυνομικός σταθμάρχης Όξυνείας, διά τηλεγραφήματος τού πρós τήν έν- ταθα δίοικσιν Χωροφυλακής, αναφέ- ρει ότι, τήν προίαν χθές εις τόν χωρίον Μεγ. Κερασία, ο Γεώργιος Ζήσης έφύ- νευσε δι' άνωστον άφορμήν τόν πατέρα του. Ο πατροκτόνος, επιθυμών φαίνε- ται νά ζήση έλευθερος, έξηφανίσθη μετά τήν πράξιν του μη συλληθείς».

Κι' έπειτα κάμε παιδιά κι' άνάθρεψε... φείδια, πού λέει κ' ή παροιμία.

Νά τώρα και ή άπάντησις, διά νά μη μείνουν παραπονιμένοι οί γονείς ότι... δέν παίρνουν τόν αίμα τους πίσω:

(«Νεολόγος» Πατρών 16-4-36)

«Κατά πληροφορίας εξ 'Αργυροπόλεως τήν 9ην προίαν χθές, ο Φωκίων Φω- τεινάτος, μεταβαίνων εις Βαλσαμάτα διά νά πωλήσιν λαχανικά, συνητήθη καθ' ο- δόν μετά τού πατρός του Κωνσταντίνου Φωτεινάτου, μετά τού όποιου εύρίσκειτο εις δέξιν διάστασιν λόγω περιουσιών διαφορών. Οί δύο Φωτεινίτοι, σκοτισθέν- τες υπό τού πάθους των, άμα ως συνη- τήθησαν ήρχισαν ν' άλληλούερίζωνται και εις μίαν στιγμήν ο πατήρ Φωτεινά- τος... παραφρεθείς από στοργήν πρós τόν σπλάχνον του εξήγαγε περιστοφρον και έπυροδόλησε τρίς τόν υιόν του. Ο νεός, πλήγεις καιρίως, κατέπεσεν οίόμενος και αίμόφυρτος, ένώ ο στοργικός πατήρ του έτρέπετο εις φυγήν, χωρίς νά στρέ- ψη βλέμμα συμπαθείας πρós τόν άσπα- ρον θύμα του, πατέρα 5 τέκνων!»

«Όπου δέν πίπτει λόγος πίπτει... ρά- βδος και δή σιδερά. Τό γνωμικόν τούτο εφαρμόζων και ο Β. Βασιλάγας, κάτοι-

κος τού συνοικισμού Δραγού- μη Θεσσαλονίκης, άφού μάτην έπεξε εις οησε νά πείσει τήν γεγονισάν του χήρα» Παρθέναν Μπότζογλου, νά τού φέρεται... παρθενικώτερον και νά μη έπεξε εις οη νά τόν θίγη, ήρπασε σιδηράν ράβδον και χειροδικών τής τήν κατέ- φρεσ εις τήν πείσμονα κεφα- λήν, τραυματίσας ταύτην άρκε- τά σοβαρώς. Τέλος, κατά τήν έφημερίδα «Νέα Άλήθεια» τής Θεσσαλονίκης, ή μιν χήρα ά- δηγήθη έν άρασία εις τόν νοσο- κομείον, ο δέ δόσσης εις τās φυλακάς... Περαιτέρω... εις άμφοτέρας!...

Αιώνια θηλυκά! 'Αρελέ- στατον ώραϊον φύλον! Όταν πρόκειται περί τού νυμφίου τρέχετε νά τόν συναντήσετε με τόν κομ- πώδεμα από ένα χέρι και τόν λύχον τού μεγαλο- σας σβυστόν από άλλο.

Ίδου τί ράβδρει ή έφημερίς «Φώς»: «Προκείμενος άπόθεσις άπάτης κα- τηγείθη εις τήν εισαγγελικήν άρχήν, ήτις έλάβε χώραν υπό τās άκολούθους συνθήκας:

«Η Γεωργία Παπαδοκοπούλου, τυχ- χάνουσα διηρητέρα, συνέδεθη ερωτικώς μετά τινος Ιωάννου, άγνωστου έπωνύ- μου. Ο σύνδεσμός της μετ' αυτού κα- τέληξεν εις μνηστείαν. Η Γεωργία πρὸ ήμερῶν απέσυρε τās εκ 40.000 δρα- μισθοδοσίας της και μετέβη μετά τού μνηστήρος της εις τήν άγοράν διά νά αγοράσῃ τήν προίκα της. Είχον εισέλ- θει εις έν κατάστημα, όταν εις μίαν στιγμήν άντελήφθη ότι έκείνος έξηφα- νίσθη, αναπαυομένη και τόν κομπώδεμα τής μνηστείας»

ΑΔΕΛΦΟΜΕΙ ΟΙ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

χαυλιόδοτες του αστράφτουν απειλητικοί.

Ο Ρόμπινς, γονατίζοντας με το ένα πόδι, σηματοδοτεί το θηρίο στο μέτωπο και πυροβολεί.

Ο κυνηγός δεν αστόχησε, μα τίποτε δεν μπορεί να ανακατίσει τον καλπασμό του εξαγριωμένου τέρατος. Χωρίς ν' αφήσει το τουφέκι του, ο Ρόμπινς σκαρφαλώνει σ' ένα τεράστιο βαοβάς, σ' ένα από τους βασιλείς αυτούς των άφρικανικών δένδρων. Άμέσως κατόπιν, σκαλίζοντας άγρια και σηκώνοντας στο δρόμο του στήνερα από σκόνη, ο Τομπάκο φθάνει μπροστά στο γιγάντιο δέντρο.

Ο Ρόμπινς ξανασημαδεύει, αυτή τη φορά όμως απάνω στο κέντρο της σπονδυλικής στήλης του ελέφαντος.

Τον πυροβολισμό ακολουθεί ένα μουγκρητό λύσσης και η τεραστία γκριζά σιλουέτα εξαφανίζεται ξαφνικά, σαν να την κατάπιε η γή.

Ο κυνηγός τρέχει τα μάτια του. Μετά από ένα μονάχα λεπτό ξαναπαρουσιάζεται ο γκριζός όγκος στο λιγοστό φως του σουρουπιώματος. Ο Τομπάκο ύποχωρεί! Τό πράγμα φαίνεται σαν άπιστευτο.

Ο Ρόμπινς κατεβαίνει βιαστικά από το δέντρο και ακολουθεί τα ίχνη του παχυδέριου. Τό ζώο προχωρεί με μεγάλη δυσκολία... Είναι φανερό πως άνεγνώρισε την ήττα του και προσπαθεί να σωθή. Ο κυνηγός κυριεύεται τότε ξαφνικά από ένα άλλοτε αίσθημα που μοιάζει σαν συμπόνια. Ο άνθρωπος και το ζώο, δυό βετεράνοι της ζούγκλας, κυττάζονται για μια στιγμή.

Με μια αυτόματη σχεδόν χειρονομία, ο Ρόμπινς σηκώνει το όπλο του και σηματοδίνει. Ο ελέφας απαντά σηκώνοντας την προσοκίδα του, μα το σάλπισμά του μοιάζει τώρα σαν ένα πονεμένο παράπονο.

Ο πυροβολισμός ακούγεται... Μα, ποιος ικανοποιήσει του κυνηγού, ο ελέφας εξακολουθεί σιγά-σιγά τό δρόμο του. Καί, μια σφαίρα δεν είναι ικανή να πλήξει θανάσιμα τον άρχοντα της ζούγκλας.

Ο Ρόμπινς άρπηνει μια βλαστήμα και τρέχει πίσω από τό πληγωμένο ζώο. Δεν του μένει πειά παρά μόνο μια σφαίρα και είναι άπορασσιμένος να μή την εφοδύη άδικα. Τη φορά αυτή θά πυροβολήσει έξ έπιφύης.

Ξαφνικά όμως ο κυνηγός νοιώθει πως δεν μπορεί να προχωρήσει. Τα πόδια του σαν να έπαθαν ξαφνικά παόάλυν. Και άμέσως καταλαβαίνει... Ο Τομπάκο τον προσέσπεσε σ' ένα έλος, πού είναι τό κοιμητήρι των ελεφάντων, όπως αναφέρει ή άφρικανική παράδοσις. Κάτω από τα πόδια του είναι θαμμένος ένας δλόκληρος θησαυρός από ελεφαντόδοντο. Μα τώρα είναι άργά... Ο Ρόμπινς βυθίζεται σιγά-σιγά μέσα στο έλος...

Σε άπόστασι λίγων βημάτων ο Τομπάκο βυθίζεται κι' αυτός. Κοινά την προσοκίδα τον σχεδόν φιλικά, σαν να άποχαίρετά τον έχθρό του. Ο Ρόμπινς πετά τό τουφέκι του...

Για τελευταία φορά, τα βλέμματα του ζώου και του ανθρώπου συναντώνται. Σαν σε μια υπέροχη όπτασία, ο Ρόμπινς βλέπει τούς χαυλιόδοτες που βυθίζονται μέσα στο έλος. "Υστερα ή λάσπη σκεπάζει τό κεφάλι του κυνηγού και ή νύχτα άπλώνει τον πέπλο της πάνω στο μαύρο έλος.

TZIM ROPHINSON

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

πως συνηθίζουν να λένε οι άνθρωποι του υποκόσμου τούς αστηρούς και σκληρούς δικαστές. Κ' οι κατηγορούμενοι, όταν τον έβλεπαν στην προεδρική έδρα, έτρεμαν από τό φόβο τους, σαν να έπρόκειτο να τούς δικάση ο ίδιος ο χάρος!

Μα σιγά-σιγά τό αίσθημα του Ριγκώ για τη Βιορίκα μετεβλήθη σ' ένα θανάσιμο μίσος. Κ' ήθελε να την έκδικηθή για όσα υπέφερε εξ αίτίας της και να την ταπεινώσει. Και όταν έμαθε πως ή Βιορίκα έπρόκειτο να συνηγορήσει σε μια σπουδαία δίκη, φρόντισε ν' ανθέστειν σ' αυτόν την προεδρία του δικαστηρίου. "Η Βιορίκα, όταν τον άντικρινε στην έδρα του, ζάρωσε λίγο άνήσυχη τα φρύδια. Σ' οποιαδήποτε άλλη ύπόθεσι, αυτό δεν θά την ενδιέφερε. Μα τώρα τα πράγματα ήσαν πολύ σοβαρά. Ο άνθρωπος πού έπρόκειτο να δικάσθ' είχε σκοτώσει τη γυναίκα που άπολάμβανε γιατί αυτή είχε περιφρονήσει τον έρωτά του. "Ηταν σχεδόν ή ίδια ή δική τους ιστορία. Η Βιορίκα λοιπόν έτορε μήπως τυχόν ο Ριγκώ, τυφλωμένος από τό πάθος του, προτιμούσε να άθωώσει τον δολοφόνο και να την κάνει να χάσει την ύπόθεσι, γιατί ή Βιορίκα ήταν συνηγορός της οικογενείας του θύματος.

Όστόσο ή δική άρχισε κανονικά, έξετάστηκαν με ήσυχια οι μάρτυρες και τέλος ήρθε και ή σειρά των δικηγόρων. Η Βιορίκα έβαλε όλα της τα δυνάτα να συνκινήση τον δικαστή. Τον κυντούσε με ένα ίκετευτικό βλέμμα, του χαμογελούσε και του έδειχνε τόση συμπάθεια, ώστε ο έρωτευμένος δικαστής άρχισε να ξεχνά ή έκδικητικά σχέδιά του. Τέλος, όταν τό δικαστήριο άπεσύρθη στην ιδιαίτερη είθουσα για να συσκεφθή, έπεισε τούς ένόρκους να καταδικάσουν άσστηρά τον δολοφόνο. Η Βιορίκα είχε κερδίσει πάλι την ύπόθεσι. Μα τώρα έπρεπε ακόμη να παίξει ένα παιχνίδι. "Έπρεπε να δώσει στον Ριγκώ να καταλάβη ότι της ήταν άδιάφορος κι' ότι όλα τα χαμόγελα και τα μειδιάματα που του είχε στείλει στο δικαστήριο, δεν ήσαν παρά επαγγελματικά τεχνάσματα. Και πήγε και τον ρώτησε στο γραφείο του. "Εκεί μέσα δεν έξορνε τί άκριβώς συνέβη. Μα έπειτα από λίγο άκούστηκε ή βαρεία φωνή του Ριγκώ κι' άμέσως κατόπι δυό πυροβολισμοί. "Υστερα, στην αναπεριχαιστική σιωπή που έπικολούθησε, άκούστηκε ένα άγριο γέλιο. Οι κλητήρες του δικαστηρίου έτρεξαν να ιδούν τί συμβαίνει. Μα μόλις άνοξαν την πόρτα του γραφείου του Ριγκώ, όπισθοχώρησαν με φρίκη. "Εκεί στη μέση του δωματίου, ο δικαστής, με μια έκφρασι μεγάλης προσοχής, κοποούσε στα δυνατά χέρια του το αίματομένο πτώμα της δικηγόρου και τό νανοδίζει!

Είχε τρελλαθή. Και κανείς ποτέ, ούτε κι' αυτός ο δυστυχής Γκερλν, δεν έμαθε ότι ο δικαστής Ριγκώ είχε σκοτώσει τη Βιορίκα γιατί ήθελε να παίξει με τον έρωτά του και γιατί, ενώ αυτός τη λάτρευε, εκείνη τον περιφρονούσε. Κανείς δεν τό έμαθε, γιατί ο Ζάν Ριγκώ ποτέ δεν θεραπεύτηκε από την τρέλλα του.

ΕΛΕΝ ΑΕΤΤΥ

ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΟΤΙ ΕΙΣΘΕ... ΤΙ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘ;

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

λούμε έμεις. Η εγωϊστική αυτή σκέψις μας παρηγορεί σε πολλά άτυχήματά μας. Όστόσο, κανείς δεν μάς άπαγορεύει να επιδιώκουμε μια άλλαγή του έαυτού μας. "Εκείνος πού μεταβάλλεται, δεν άπαρνείται τον χαρακτήρα του. Τον τροποποιεί, άπλως, αναλόγως των περιστάσεων, τον καθιστά καλύτερο ή χειρότερο. "Εγώ, έπί παραδείγματι, θά ήθελα πολύ να είμαι μια κακιά γυναίκα! Ναι, ναι, μη σάς φαίνεται πικρά το αυτό. "Αν, αντί να είμαι καλή και ευαίσθητη, ήμουν άκαρδη και με ταπεινά αισθήματα, δεν θά υπέφερα τόσο από την ζωή, θά μπορούσα να υπερασπισθώ καλύτερα τον έαυτό μου έναντίον της κακίας των ανθρώπων. Θά με φοβόντουσαν, θά μ' άγαπούσαν ίσως λιγότερο — άλλ' αυτό δεν θά με πείραζε. "Όλοι θά ήσαν πρόθυμοι να με καλοπιάσουν, να με κολακεύουν. Δεν θά μ' άγαπούσαν βέβαια με την καρδιά των — άλλ' έπειδή δεν θά είχα ούτε έγώ καρδιά, δεν θά σκοτιόμουν για τα αισθήματα των άλλων. Τό κυριώτερο είναι να συμφορφώνεται κανείς με την εποχή του. "Ο άγών του βίου κατάντησε σήμερα σκληρός, σκοτώνει όλα τα μεγάλα και άνδιτοτελή αισθήματα. Η καρδιά έγινε περοϊτό όργανο. "Εκείνο πού πρωτεύει σήμερα είναι πώς να νικήση κανείς, πώς να επιβληθή. Και, για να τό επιτύχη αυτό, πρέπει να είναι όπλισμένος, πρέπει να εφρονεύεται την ευαίσθησία και την κολωσύνη.

Τι άπαισιόδοξη πού είναι ή κυρία Ντελαρ — Μαρνιέρ. Στο άπλό έρώτημα πού της υπέβαλαν, άπάντησε με φιλοσοφικούς στοχασμούς! Πρέπει όμως να άνανωρ'σουμε ότι στην άπάντησί της περιλαϊδανονται και πολλές αλήθειες — άδιάφορο άν ή αλήθειες αυτές είναι πικρές και άπαισιόδοξες...

Ο Κ. ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟ-Ι·Σ

Δεν πρόκειται να παρουσιάσουμε στους άναγνώστες μας τον κ. Μιγκουέλ Ζαμακό, τον γοητευτικό Γάλλο διηγηματογράφο, ένα από τούς πνευματωδέστερους συγχρόνους συγγραφείς. Τα διηγήματά του τον κατέστησαν προσφιλή στο άναγνωστικό κοινόν όλου του κόσμου. "Ιδού λοιπόν ή άπάντησις του κ. Ζαμακό:

— "Αν δεν ήμουν ό,τι είμαι... τί θά ήθελα να είμαι;... Θεέ μου! άν πίστευα στην μετεμύχωση, θά σάς έλεγα χωρίς τον παραμικρό δισταγμό ότι θά ήθελα να είμαι γάλλος. Ατρεύω την θάλασσα και τα φάρια. Τα ταξίδια μονάχα με κάνουν να ξεχνώ την ματαιότητα των έγκοσμίων. Και υπάρχει ωραιότερο πράγμα από του να μπορείς να ταξιδεύης όποτε θέλεις, χωρίς να είσαι ύποχρεωμένος να θγάξης εισιτήρια, να θεωρής διαθετήρια και να ύφισσας την συντροφία ένοχλητικών συνταξιδιωτών; Νά, γιατί θά ήθελα να είμαι γάλλος — ή, τουλάχιστον, Πιέρ Λοτί, έπειδή ο έλεύθερος αυτός κοσμοταξιδευτής δεν έγνώρισε ποτέ κανένα περιορισμό, δεν υπέβαλε την ποιητική του φαντασία σε καμμία πειθαρχία...

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΠΗΤΑΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

κοντά στο Βράϊτσεϊλ της Πενσυλβανίας μια ύποθερμική σύριγγα και δυό βελόνες, καθώς και διάφορα άδεια κουτιά από κονσέρβες. "Επίσης σε μια γωνιά, βρήκε και διάφορα ρούχα πού κίνησαν άμέσως τό ενδιαφέρον των ειδικών του έγκληματολογικού τμήματος. Οί «Γκούμεν», καθώς βλέπετε, είχαν σημειώσει μια μεγάλη πρόοδο και δεν θ' άργούσαν άσφαλώς να συλλάβουν τούς άπαγωγείς του Κάλεμπ Μάιλν...

Τό περίεργο τώρα είναι ότι την άλλη μέρα, αντί να συλλάβουν τούς γκάγκωτερες, συνέλαβαν άπλούστατα, τον Κάλεμπ Μάιλν και τον υπέβαλαν σε μια διεξονυχιστική άνακρίσι πού κράτησε δώδεκα όλόκληρες ώρες. "Ο Κάλεμπ Μάιλν άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι είχε σκηνοθετήσει μόνος του αυτή την άπαγωγή του, πού λίγο έλειψε να κάνει τη μητέρα του να πεθάνη από την άγωνία της και στοίχισε στην άστυνομία άρκετές χιλιάδες δολάρια.

Ο Κάλεμπ Μάιλν λοιπόν έξήγησε με κυνισμό ότι, έπειδή βρισκόταν σε οικονομικές δυσχέρειες, συλλογίστηκε με τον άμερικανικό τρόπο, ότι λ'γη ρεκλάμα θά τον βοηθούσε να προσληφθί πάλι σ' ένα θέσιο. "Εκοψε τότε από μερικές παλιές έφημεριδες διάφορες λέξεις, τις συναρμολόγησε κι' έφτιαξε τα γράμματα των λύτρων. "Επειτα αγόρασε ένα παλιό έπανωφόρι με τρία δολάρια, έκοψε τα μαλλιά του, έστειλε τις έπιστολές κι' έξηφανίσθη... Μα δεν έπληγε μακρύς. Είχε την τόλμη να παρουσιασθή στο Τρέντον, του Νιού Τζέρσεϋ, όπου έγινε ή δίκη του Χάουπτιν και να καταλύση στο ξενοδοχείο Στράσεϋ-Τρέντ, όπου βρισκότουσαν όλοι οι δημοσιογράφοι. Κατόπιν, κρύφθηκε στο άκατοικητο έκείνο σπίτι στο Βράϊτσεϊλ, έκανε διάφορα σημάδια στο χέρι του με μια βελόνα, άλλαξε ρούχα και τέλος πήρε τό λεωφορείο και κατέθηκε σ' ένα έρημο μέρος του δρόμου προς τη Φιλαδέλφεια. "Εκεί πέρα έδεσε τα μάτια του και τό στόμα του, τυλ'χηκε μ' ένα σκουινί και κατακύλησε σε μια τάφρο, όπου ύστερ' από μισή ώρα άνεκαλύφθη από τον παραγγελιοδόχο Τζώρτζ Γκέμπχαρτ!..

Από μερικές λοιπόν αντιφάσεις του κι' από τα ρούχα του πού άνεκάλυψαν οι άστυνομικοί στο έρημο σπίτι του Βράϊτσεϊλ, κατάρθωσαν ν' άναγκάσουν τον Κάλεμπ Μάιλν να όμολογήσει ότι είχε άπαγάγει μόνος του τον έαυτό του!

Περιστό είναι τώρα ν' αναφέρω κανείς ότι ο έκκεντρικός αυτός ήθοποιός επέτυχε εκείνο πού ήθελε: μια τεραστία διαφήμισι γύρω από τ' όνομά του. Και καθώς δεν τιμωρήθηκε από τη Δικαιοσύνη, βρήκε άμέσως δουλειά στο μεγαλύτερο Μιούζικ-χόλ του Μπροντγουάϊ. "Ο Κάλεμπ Μάιλν λοιπόν, κερδίζει τώρα 500 δολάρια κάθε βράδυ και θαυμάζεται άπ, όλους τούς Άμερικανούς για τον κυνισμό του και την τόλμη του: είναι «ο άνθρωπος πού άπήγαγε τον έαυτό του»!..

ΖΑΚ ΝΤΑΣΚΑΙΝ

Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

της φαίνεται να λάμπη από άθέσβαια φώτα πού γλιστράνε προς τ' άνοιχτά — είναι τα χλωμά φώτα των ψάθων καραβιδών των νεκρών... Κι' άκούγεται ένα μουρμουρητό φωνών, όμοιο μ' εκείνο πού κάνει μια πολιτεία μακουνή — είναι τό υπερδεμένο ψιθύρισμα των ψυχών. Και τα μικρά καραβάκια γλιστρών έπάνω στα κανάλια, στις λίμνες, στις θάλασσες ή στα ποτάμια, έχοντας καθένα τό μικροσκοπικό φαναράκι του στην πλώρα, ενώ από την πρύμνη του ξεγύρνεται ευωδια λίβανωτοϋ. Κι' όσο πιο όμορφη είναι ή νύχτα, τόσο πιο μακρύ θάνε τό ταξίδι. Σε όλες τις άκρογυαλιές, τα ποτάμια και τα κανάλια, ο στόλος των φαντασμάτων ακολουθεί τό ρεύμα του νερού, και όλη ή θάλασσα λάμπει, άντανακλώντας ως τον όρ'ζοντα τα φώτα των νεκρών... Κι' ο θαλασσινός άνεμος άρωματίζεται από την ευωδια του λίβανωτοϋ.

"Ανάλογες εορτές γίνονται όχι μόνο σε όλη την Άνατολή — στην Κίνα, στη Βιρμανία, στο Τογκίνιο και στο "Ανάν — μα και σ' αυτήν ακόμα την χριστιανική Εύρώπη.

Οί "Ιοπανοί προσφέρουν ψωμί και κρασί στους τάφους των προσφιλών τους νεκρών κατά την ημέρα της επέτειου του θανάτου των, και, οί Βούλγαροι όργανώνουν ένα γεύμα την Κυριακή των Βαΐων στο νεκροταφείο, αφήνοντας τα ύπολειμματά τους για τούς νεκρούς, οι όποιοι θά τα καταβροχθίσουν τη νύχτα.

Κατά τό θράδυ της ημέρας των νεκρών, όταν ή φτωχέ ψυχές πού βρίσκονται αιχμάλωτες στο Πουργοτόριο, ύποσθεται πως άνακτούν την έλευθερία τους για μια νύχτα, οι χωρικοί του Τυρόλου τοποθετούν κεριά έπάνω στους τάφους, φροντίζουν να έχουν άναμμένα τα τζάκια τους κι' αφήνουν εκεί όλη τη νύχτα γάλα και γλυκύσματα για να φάνε ή ψυχή.

ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ 100 οοο

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

σαν προσχετικά τις σιγάτες του άποεφρομίνου αυτοκινήτου, μα δεν βρήκαν άνάμεσα σ' αυτές ούτε ίχνος χρυσού. Συνεπώς, ο Τάσσερ δεν ήταν μέσα στο αυτοκίνητο! Είχε σωθή! Μα πού βρισκόταν; "Υστερ' από μια πολύωρη άνακρίσι, ή φίλη του αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι ζούσε σε μια γειτονική πόλι, μ' άλλο όνομα, περιμένοντας την είσπραξι της άποζημιώσεως για να φύγη άμέσως μαζί της για την Εύρώπη.

Η πιο έξυπνη, όμως, άν' όλες τις άπάτες είναι, δίχως άλλα, εκείνη πού έκανε ο Άμερικανός Κρίστιαν Φέργκον, ο όποιος άσφαλισε μια ήμερα άντι 200 χιλιάδων δολλαρίων ένα πίνακα του Ρέμπραντ. Η άσφαλιστική εταιρεία προηγουμένως έστειλε τούς πραγματογνώμονές της, οι όποιοι διεπίστωσαν ότι ο πίνακας του Ρέμπραντ ήταν αυθεντικός. Μετά ένα χρόνο, λοιπόν, τό σπίτι του Φέργκον άσπαξε φωτιά και κάηκε. Μαζί μ' αυτό άποτεφρώθηκε κι' ο πίνακας του Ρέμπραντ. Η άσφαλιστική εταιρεία τότε αναγκάστηκε να πληρώση την άποζημιώσι. "Υστερα όμως από δύο χρόνια, ή ίδια εικόνα του Ρέμπραντ βρέθηκε στην

(Συνέχεια από τη σελίδα 56)

και να τα φαντασθή ή φιλάσθηνη κ' ή-συχη "Ιρις Φαρκζάντ...

"Επίσης, ένας διάσημος γραφολόγος, ο καθηγητής Καρ Ρότυ, έξέτασε προσεχτικά τό γραφικό χαρτοκίτη της "Ιριδος και της Λουτσίας και δεν βρήκε άπολύτως καμμία όμοιότητα μεταξύ τους.

Τέλος, έγινε και μια έπισταμένη έρευνα στην "Ισπανία, για να βρεθούν τα ίχνη της Λουτσίας Σαλντιό, μα μέχρι της στιγμής δεν κατέληξε σε κανένα θετικό άποτέλεσμα. Τό παλιό σπίτι της Κάλλε "Οσκούρα δεν ύπόσχει πειά. Στη θέσι του έχει ύνοσθή μια καινούργια πολυκατοικία. Διεπιστώθη μόνο από τούς γείτονες, ότι ο εργάτης Σαλντιό, πριν καπεδαφισθή τό σπίτι του, έφυγε με τα παιδιά του από τη Μαδρίτη...

Είπε αληθινή λοιπόν ή δεύτερη προσωπικότης της "Ιριδος Φαρκζάντ; Ο άδελφός Χούμπφρερ έξήγησε στους έπιστήμονες ότι ή "Ιρις — Λουτσία δεν μπορεί πειά να είναι τό ίδιο πρόσωπο κι' ότι πρόκειται για μια έκπληκτική περίπτωση μετεμψυχώσεως.

"Η "Ιρις πάθωνε παρράξενες κρίσεις, κατά τις όποιες φανόταν σαν δαιμονώληκτη. Σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, θά έλεγε κανείς πως έχανε την προσωπικότητά της κι' άποκτούσε μια άλλη. Αυτό τό φαινόμενο άλλωστε είναι γνωστό, γιατί συμβαίνει συχνά σε πολλά μέντιουμ. Η κρίσις αυτές της "Ιριδος κρατούσαν άλλοτε λίγες στιγμές κι' άλλοτε πάλι όλόκληρες ώρες. Κατά τις κρίσεις αυτές ή "Ιρις μάζευε μέσα της τις πιο άλλοκοτες ψυχές. "Επειτα όμως γινόταν πάλι καλά και ξαναγυρούσε στον έαυτό της. Η μητέρα της έχει φυλάξει ένα πλήθος από σχεδιάσματα πού έφτιαχνε ή "Ιρις, όταν πάθαινε αυτές τις κρίσεις. Τα σχέδια αυτά παριστάνουν φανταστικά τοπία γεμάτα από άγγέλους και δαίμονες.

Τι συμβαίνει, λοιπόν, μ' αυτό τό παράξενο κορίτσι; Ποιά έξήγησι πρέπει να δώσουμε σ' αυτό τό φαινόμενο; Οί έπιστήμονες δεν θέλουν να πιστέψουν ότι πρόκειται περί μετεμψυχώσεως. Δέν πως ή μητέρα της πάσχει από θρησκευτική μονομανία κι' ότι δίχως να τό θέλη ύπνωτίζει μ' ένα παράδοξο κι' άνεξήγητο τρόπο την τρανική κίνη της.

"Όπως κι' άν είναι, τό γεγονός σήμερα είναι αυτό: Η "Ιρις Φαρκζάντ δεν ύπόσχει πειά. Στη θέσι της είναι σήμερα ή Λουτσία Σαλντιό, μια μητέρα δεκαεπτάρων παιδιών, πού γεννήθηκε, έξησε και... πέθανε στη Μαδρίτη!..

ΟΣΚΑΡ ΜΟΝΤΥ

πινακοθήκη ενός εκατομμυριούχου της Βοστώνης! Τι είχε συμβή λοιπόν; Δεν είχε καή; Η άσφαλιστική εταιρεία κατάργισε τον Φέργκον ως άπατεώνα, μα τό δικαστήριο δεν μπόρεσε να τον καταδικάσει, γιατί δεν ύπάρχε καμμία συγκεκριμένη κατηγορία έναντίον του. Η εικόνα πού έξέτασαν οι πραγματογνώμονες της εταιρείας μπόρεσε θανάσιμα ήταν μια άπομιμηση και να κάηκε σ' αλήθεια! Συνεπώς, ο Φέργκον ήταν άθώος. "Αργότερα όμως ανακαλύφθηκε τυχαίως, ότι αυτός είχε πουλήσει στον Άμερικανό εκατομμυριούχο τον πίνακα του Ρέμπραντ.

Βλέπετε, λοιπόν, ότι κ' ή άσφαλιστική εταιρεία έχουν ένα πλήθος από έφρονατόνους και πραγματικά σατανικούς έχθρούς.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

Βελούδινο δέρμα θ' αποκτήση-
τε και σείς με την τακτικήν
χρήσιν της ΚΡΕΜΑΣ ΗΜΕΡΑΣ
VANISHING CREAM και της νέας
ΠΟΥΔΡΑΣ GEORGE.

Ἡ πούδρα GEORGE, λεπτή σὰν
ἀχνὸς λουλουδιοῦ, κατασκευά-
ζεται εἰς 10 ἐκλεκτοὺς χρωμα-
τισμοὺς καὶ εἶνε διακριτικὰ
ἀρώματισμένη, ὥστε νὰ ἑναρ-
μονίζεται μὲ τὸ ἄρωμα τῆς
προτιμήσεώς σας ποὺ φορᾶτε.
Μία ἐλαφρὰ ἐπίστρωσις τὸ
πρωὶ καὶ μία ἄλλη τὸ ἀπόγευ-
μα εἶνε ἀρκεταὶ δι' ὅλην τὴν
ἡμέραν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
καὶ διαρκῆς παρακαταθήκη

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΛΕΚΚΗΜΙΣ 5

ΤΗΛ. 20-918

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ·ΒΑΨΙΜΟ
ΜΑΛΛΙΝΩΝ·ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ·ΒΑΜΒΑ-
ΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ·ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Όπως κάθε χρόνο και
ἐφέτος τὰ μεγάλα κο-
σμήματα

ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ

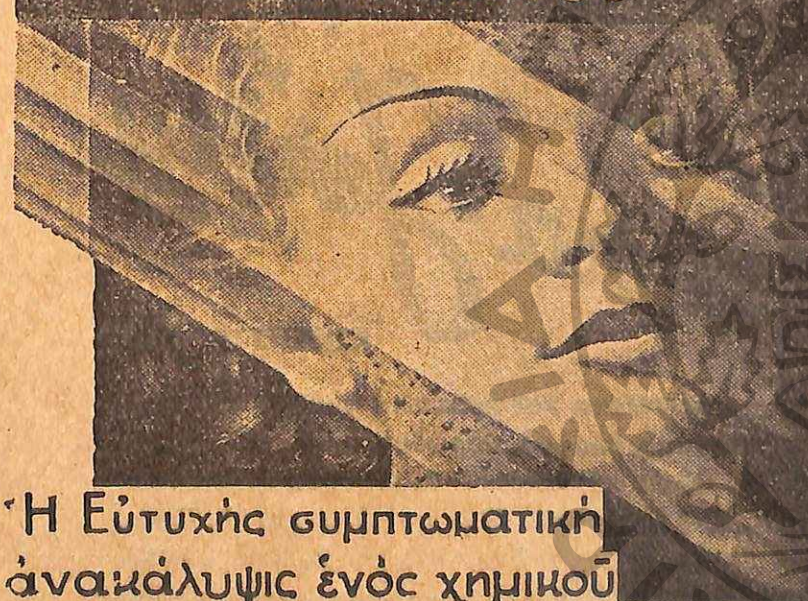
θὰ λανσάρουν τὴν
μόδα τῶν

ΕΜΠΡΙΜΕ

μὲ τὴν ἀπαράβλητον εἰς
πλοῦτον, ἐκλεκτικότη-
τα, χρωματισμοὺς καὶ
σχέδια συλλογὴν τῶν.

Δ.Μ.ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
ΕΡΜΟΥ 21·ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Κάμνει δαύματα
ἐνὶ τῇς ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ
εἰς 1 λευτὸ

Ἡ Εὐτυχὴς συμπτωματικὴ
ἀνακάλυψις ἑνὸς χημικοῦ
τὸ ἀπέδειξε

κυρία,

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνη
σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά,
τὰ νήματά σας ὡς καὶ τὴς ψάθες
σας μόνον μὲ τὰς γνησίας καὶ πα-
γκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς
«ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε
βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως
εἰς τὴν βαφὴν καὶ χάρις νὰ ὑποστή-
τῃν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά
σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ
δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάψῃ τὸ ὕφα-
σμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ
νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φό-
ρεμα βαφὴν μὲ «ARTI», οὐδέποτε
ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βα-
φαὶ «ARTI», οὐδέποτε ξεβάφουν.
Ἐμπριμέ φορέμα βάφονται ἐπιτυχῶς
μὲ βαφὰς «ARTI», ἀφοῦ προηγου-
μένως ἀποχρωματισθοῦν μὲ τὸν εἰδι-
κὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καὶ ἐμπορικά τῆς συνοι-
κίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωμα-
τισμοὺς

ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΑΘΗΝΑΙ-ΛΕΚΚΑ 21α
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κατὰ τὰς δοκιμὰς τοῦ, ἑνὸς Παρισινὸς
χημικὸς ἐξεπλάγη αἰφνιδίως διὰ τὸ λευ-
καντικὸν καὶ μαλακτικὸν ἀποτέλεσμα, τὸ
προκαλούμενον ὅταν ὀλίγον Blanc d'
oxygene ἐπιπτε τυχαίως ἐπὶ τῆς χειρὸς.
Τὰ σκληρὰ λέπια καὶ αἱ κηλίδες τῆς
ἐπιδερμίδος ἐξηλείφοντο, ἀφήνοντα μίαν
νέαν ἐπιδερμίδα φρέσκη καὶ καθαράν.
Δοκιμασθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου πολ-
λῶν γυναικῶν, ἔκαμε τὴν ἐπιδερμίδα
κατὰ 3 ἕως 5 τόνους λευκοτέραν καὶ τῆς
ἔδωκε μίαν ἀπερίγραπτον γλυκύτητα
βελουτέ.

Δυνάμει ἐιδικῆς ἀποκλειστικότητος αὐ-
τὸ τὸ Blanc d'oxygene περιέχεται τῶρα
εἰς τὴν νέαν κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος
λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ), εἰσέρχεται εἰς τὴν
ἐπιδερμίδα καὶ τὴν καθαρίζει, διαλύει καὶ
κάμνει νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε μαῦρο στίγμα,
συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους
καὶ δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μίαν νέαν
φωτεινὴν λάμψιν, ἣ ὅποια ποτὲ δὲν ἐπε-
τεύχθη μὲ ἄλλα καλλυντικά.

Παρὰ τὴν πρόσθηκην Blanc d'oxygene
εἰς τὴν νέαν κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος
λευκοῦ, ἡ τιμὴ δὲν ὑβήθη. Ἀρχίσατε τὴν
χρησιμοποίησιν σήμερον καὶ παρατηρή-
σατε τὰ σύντομα ἀποτελέσματα. Ἡ ἐπι-
τυχία εἶνε ἐξοφλισμένη, ἄλλως τὰ
νόηματα ἐπιστρέφονται.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Α. Π. Ρεμπουζάκος

Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι

Vienna Jersey

Έρμού 30

Τό πιο μοντέρνο καί πρακτικό φόρεμα από ζέρ-
σεϋ Βιέννης, έλαφρό, πορώδες, υγιεινό. Στρώνει
εις τό σώμα εύχάριστα καί δίνει εμφάνισι νεα-
νική. 100 Μοντέλλα Βιέννης, όλα νέα εις ιδέας
καί έκτέλεσιν, τό ένα ωραιότερο του άλλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ